

THE

OUTER

LIMITS

KRAJNÍ

MEZE

DÍL PRVNÍ

THE

OUTER

LIMITS

KRAJNÍ MEZE

DÍL PRVNÍ

Fanoušky sci-fi i příznivce televizních seriálů jistě potěší výběr epizod z proslulého amerického seriálu *Krajní meze*, jehož slavnou sérii z 60. let i vynikající nové pokračování, vyznamenané cenou CableAce za nejlepší dramatický seriál, jsme měli možnost vidět i na našich obrazovkách.

Kniha se skládá ze čtyř žánrově velmi rozmanitých povídek. První z nich je dalším příspěvkem k druhu, k jehož označení by bylo možno použít názvu klasického díla H. G. Wellse „Válka světů“: Obyvatelé Země se s pomocí vesmírných lodí brání stále častějším případům napadení bytostmi odkudsi z vesmíru. (Podle této povídky byl natočen jeden díl proslulého seriálu *Star Trek*.)

THE
OUTER
LIMITS

**KRAJNÍ
MEZE**

DÍL PRVNÍ

Editor: Debbie Notkinová

TALPRESS

Úvod

Když se to tak vezme, *Krajní meze* (a jejich největší konkurent, *Pásmo šera*) byly průkopníky hororových a sci-fi televizních pořadů. *Krajní meze* přenesly na obrazovku horor, do té doby téma filmů Roge-ra Cormana a paperbackových románů, a zhostily se toho skvěle.

Dnes, kdy výraz *Star Trek* (*Putování mezi hvězdami*) zdomácněl a *Akta X* jsou v čele žebříčku nejsledovanějších televizních pořadů, kdy všichni diskutují o tom, zda *Milénium* zachází či nezachází příliš daleko, je obtížné vzpomenout si, jakou změnou *Krajní meze* ve srovnání s tehdejší televizní krmí opravdu byly. Na trhu jinak saturovaném situačními komedii, mezi nimiž nyní vyniká „Nick and Nitě“, kde dramatem byl *Doktor Kildare*, strašidelným dramatem Mwž z *UNCLE* a kdy většina lidí nikdy na obrazovce neviděla nic strašidelnějšího než *Čaroděje ze země Oz*, byly *Krajní meze* mnohem odvážnější, než dnes je *Milénium*. Pokud jde o témata a náměty, ne všechno bylo možné, byl to pouhý začátek. V tomto svazku si všimněte „Průzkumu uskutečnitelnosti“. Koncem šedesátých let tento pořad nabízel velmi dráždivý výjev plný sexu (Dick van Dyke a Mary Teler Mooreová tehdy ještě spali v manželské posteli), obsahoval jasnou narážku na holocaust a skončil strhující analýzou toho, co je skutečnou obětí - aniž kdy ztratil ze zřetele *dilbertizaci* amerického obchodu (tak mě napadá, že když tento pořad sledoval Scott Adams, byl asi desetiletý - snad právě odtamtud čerpal své první nápady).

Díky společnosti MGM-UA seriál z devadesátých let *Krajní meze* v tomto trendu pokračuje, vede lidi k přemýšlení, posouvá hranice, bere na sebe riziko. A dostává se mu za to odměny: V listopadu 1996 mu byla podruhé udělena cena CableACE Award. Tyto tištěné antologie celý pořad, starý i nový seriál, uvádějí do vašeho knihkupectví a do vašich rukou, přičemž se znovu dostávají ke slovu důvěrně známí autoři jako Dianě Duanová a Richard Lupoff, k nim se druží nový příchozí Michael Marano a jako prémie nejproslulejší příběh klasika sci-fi Fredrica Browna.

Tak se tedy pohodlně posaďte a uvolněte se. Tisk na těchto stránkách nemusíte upravovat... O druh písma se staráme my, o okraje rovněž...

KRAJNÍ MEZE

DÍL PRVNÍ

Editor: Debbie Notkinová „Aréna“, poprvé uveřejněná v roce 1944, kombinuje dva neodolatelné příběhy. Každý má rád příběh o boji... a každý čtenář sci-fi má rád příběh o střetu kultur. Zde je oboj soustředěno pod jednou střechou. Vzpomínáte-li si na epizodu „Legrace a hry“ z prvních Krajních mezí, bude vám tento příběh možná připadat zcela známý.

Aréna

Fredric Brown

Carson otevřel oči a uvědomil si, že hledí vzhůru do mihotavé neurčité modři. Bylo vedro, ležel na písku a ostrý kámen zahroubený v písku ho tlačil do zad. Carson se převalil na bok, aby na kameni neležel, a přinutil se posadit se.

„Zešilel jsem,“ pomyslel si. „Jsem šílený, nebo mrtvý nebo bůhví co.“ Písek byl modrý, jasně modrý. Něco takového jako jasně modrý písek nebylo na Zemi ani na žádné z planet.

Modrý písek.

Modrý písek pod modrou klenbou, která nebyla oblohou ani místností, ale ohraničeným prostorem - nějak pochopil že je to ohraničené a konečné, třebaže až na vrchol té klenby nedohlédl.

Nabral trochu písku do ruky a nechal ho splývat mezi prsty. Písek se zvolna řinul na jeho nahou nohu. *Nahou?*

Nahou. Byl úplně nahý a vedrem, které ho znervózňovalo, mu pot stékal z těla pokrytého modrou vrstvou, kdekoli se ho písek dotkl.

Jinde však měl tělo bílé.

Napadlo ho: Ten písek tedy opravdu je modrý. Kdyby se modrý zdál jen kvůli modrému světlu, byl bych modrý i já. Jenže já jsem bílý, takže písek opravdu je modrý. *Modrý písek. Žádný* modrý písek neexistuje. Neexistuje nic takového jako místo, kde jsem.

Pot mu stékal do očí.

Bylo vedro, větší než v pekle. Jenže se předpokládalo, že peklo - jak se v ně kdysi věřilo - bylo rudé, ne modré.

Jestliže však tohle místo peklem není, čím tedy je? Pokud šlo o planety, vedro jako to zdejší bylo jen na Merkuru, ale tohle Merkur nebyl. A Merkur byl vzdálen asi čtyři miliardy mil od...

Vtom si vzpomněl, kde předtím byl. V průzkumné malé kosmické lodi pro jednu osobu, vně oběžné dráhy Pluta, byl na průzkumu ve vzdálenosti pouhého milionu mil od pozemské kosmické flotily sešikované, aby *zadržela odjinudy*, bytosti přicházející odjinud.

To náhlé, do morku kostí pronikající zvonění na poplach, když se nepřátelský průzkumník, odjinudská kosmická loď, octl v dosahu Carsonových detektorů...

*

Nikdo nevěděl, kdo ti odjinudi byli, jak vypadali, ze které vzdálené galaxie dorazili, vědělo se jen, že to bylo odkudsi, kde jsou Plejády.

Nejprve docházelo k občasnému napadání pozemšťanských kolonií a předsunutých stanovišť. K izolovaným bit-

vám pozemšťanských hlídek s malými skupinami kosmických lodí odjinudů, někdy vyhraným, jindy prohraným, ale ještě nikdy neskončivším zajetím nějaké lodi vetřelců. Nikdy nepřežil žádný příslušník napadené kolonie, aby popsal odjinudy, kteří ze svých lodí vystoupili, pokud tak vůbec učinili.

Zprvu to nebyla hrozba příliš vážná, protože případů napadení nebylo příliš mnoho ani nebyly příliš ničivé. Ukázalo se, že jednotlivě je výzbroj lodí odjinudů o něco málo horší než výzbroj nejlepších stíhaček pozemšťanů, zato však odjinudové byli o něco lepší co do rychlosti a schopnosti manévrování. Pokud nebyli obklíčeni, náskok v rychlosti jim totiž poskytoval možnost volby: bojovat, nebo uletět.

Přesto se však Země připravila na vážné nesnáze, na měření sil tím, že vybudovala nejmocnější kosmické loďstvo všech dob. To loďstvo už čekalo dlouho, ale nyní se k měření sil schylovalo.

Průzkumníci vzdálení dvacet miliard mil zjistili, že se blíží mocné loďstvo odjinudů, určené k velké bitvě. Tito průzkumníci se sice sami nikdy nevrátili, ale jimi vyslané radio-tronické depeše pozemšťané zachytili. Vně oběžné dráhy Pluta nyní čekalo kosmické loďstvo Země, všech deset tisíc lodí a půl milionu bojových kosmonautů, aby odjinudy zadrželi a svedli s nimi boj na život a na smrt.

Střetnou se vyrovnané síly, soudě dle zpráv mužů z daleko předsunuté hlídkové čáry, kteří obětovali životy, aby mohli nahlásit, jak velké a jak silné je loďstvo vetřelců.

O výsledku střetnutí se bylo možno jen dohadovat, v sázce při něm byla nadvláda nad sluneční soustavou a vyhlídky vyrovnané. Byla to poslední a *jediná* šance, protože jestliže se toto měření sil uskuteční, budou Země a všechny její kolonie vydány mimozemšťanům na milost a nemilost. Ach ano, Bob Carson se už rozpomněl,

Ne že by to vysvětlovalo modrý písek a mihotavou modř. Vysvětlovalo to však pronikavý poplašný zvuk zvonu a to, jak on sám přiskočil k ovládacímu panelu. Jeho zběsilé tápavé pohyby, když se bezpečnostními pásy připnul k sedadlu. Zvětšující se tečku na obrazovce.

Pocit sucha v ústech. Hrozné vědomí „už je to tu“. Alespoň pokud jde o něj, i když ta dvě hlavní loďstva ještě nebyla navzájem na dostřel.

Takhle tedy poprvé pocítil, jak chutná bitva. Nejdéle do tří sekund bude vítězem, nebo bude spálený na troud. Mrtvý.

Tři sekundy - tak dlouho kosmická bitva trvá. Dost času pomalu napočítat do tří a potom jste vítěz, nebo mrtvý. Jeden zásah zcela vyřídí lehce vyzbrojenou a opancéřovanou loď pro jednoho muže, jakou průzkumná loď byla.

Zatímco jeho vyschlé rty nevědomky pronesly slovo „jedna“, věnoval se horečně *řízení*, aby vzrůstající tečku udržoval na nitkových křížích obrazovky. Prováděly to jeho ruce, zatímco pravá noha byla nad pedálem, jímž odpálí střelu. Jedinou střelu, v níž se soustředovalo peklo a která musela zasáhnout, nebo to dopadne špatně. Na druhý výstřel už nezbude čas.

„Dvě.“ Nevěděl, že to vyslovil. Tečka na obrazovce už žádnou tečkou nebyla. Vzdálena pouhých několik tisíc mil, jevila se ve zvětšení na obrazovce, jako by byla vzdálena jen několik set metrů. Byla to štíhlá rychlá malá průzkumná loď asi takových rozměrů jako ta jeho.

A loď vetřelců, samozřejmě.

„Škrrrt...“, jeho noha se dotkla pedálu vypouštějícího střelu. |

Nato vetřelec náhle prudce zrněl směr a *T.C* zaměřovacího kříže zmizel. Carson zběsile tiskl tlačítka, aby ho sledoval.

Na desetinu sekundy „to“ zcela zmizelo z obrazovky a potom, když se příd' jeho lodi za tím stočila, uviděl to Carson znovu, když se řítí rovnou k zemi.

K zemi?

Byl to stejný optický klam. *Musela* to být ta planeta -nebo co jiného to bylo -, co nyní zaujímalu plochu celé obrazovky. Ať to však bylo cokoli, nemohlo to tu být. Podle všeho nemohlo. Žádná jiná planeta prostě *nebyla* blíže než Neptun, vzdálený tři miliardy mil, s Plutém kroužícím na protější straně vzdáleného slunce velkého jako špendlíková hlavička.

Jeho detektory! Neukázaly žádný předmět o rozměrech planety, dokonce ani ne o rozměrech asteroidu. Stále ještě neukazovaly.

Tak to tu nemohlo být, ať to bylo cokoli, na co se řítí dolů a co bylo pouhých několik set mil pod ním.

V náhlém záchvatu úzkosti z havárie zapomněl dokonce i na odjinudskou loď. Zažehl přední brzdové rakety, a zatímco ho náhlá změna rychlosti vrhla do upínacích pásů sedadla, zažehl všechny rakety, aby provedl krizový obrat. Stiskl tlačítka a tiskl je dál, protože věděl, že musí z lodi dostat všechno, co v ní je, a tak zabránit havárii, a že tak náhlý obrat ho na chvíli připraví o vědomí.

O vědomí ho vskutku připravil.

A to bylo vše. Nyní seděl na horkém modrém písku, zcela nahý, ale nezraněn. Po jeho kosmické lodi nebylo ani památky a vlastně tam nebyla ani žádná známka *kosmu*. Ať byla křivka nad jeho hlavou čímkoli, obloha to nebyla. S námahou vstal.

Přitažlivost se zdála o něco málo větší než normální přitažlivost na Zemi. Ne o mnoho.

Rovná písčitá půda se táhla do dále, na ní několik málo chumáčů neduživých keřů. I keře byly modré, jenže v různých odstínech, některé světlejší než písek, jiné tmavší.

Zpod nejbližšího keře vyběhlo nějaké stvoření podobné ještěrce - až na to, že mělo více než čtyři nohy. I ono bylo modré. Světlemodré. Spatřilo Carsona a znovu vběhlo pod keř.

Carson vzhlédl znovu a pokoušel se rozhodnout, co má nad hlavou. Nebyla to právě střecha, ale mělo to podobu klenby. Mihotalo se to a pohled na to byl nepříjemný. Určitě to však bylo zahnuto směrem k půdě, modrému písku kolem dokola.

Nechybělo mnoho a byl by býval pod středem klenby. K nejbližší stěně to odhadem bylo asi sto yardů, pokud to ovšem stěna byla. Bylo to, jako by se na rovnou plochu písku přiklopila modrá polokoule *něčeho*, měřící po obvodu asi dvě stě padesát yardů.

A všechno bylo modré, až na jeden předmět. Nízko nad stěnou zahnutou do dálky bylo vidět rudý předmět. Byl

zhruba kulovitý a zdálo se, že v průměru měří asi yard. Pro Carsona to bylo příliš daleko, než aby to skrz mihotavou modř viděl jasně. Z nevysvětlitelného důvodu se však otřásl.

Hřbetem ruky si z čela otřel pot nebo se o to aspoň pokusil.

Byl to sen, noční můra? To vedro, ten písek, ten neurčitý pocit hrůzy, když se zadíval na rudý předmět?

Sen? Ne, uprostřed kosmické bitvy se neusne ani nesní.

Smrt? Ne, to jistě ne. Kdyby existovala nesmrtelnost, takhle nesmyslně by nevypadala, jako něco sestávající z modrého vedra, modrého písku a rudé hrůzy.

Pak uslyšel hlas...

Hlas mu zazníval v hlavě, neslyšel ho ušima. Vycházel odnikud či odevšad.

„Když putuji prostory a rozměry,“ -zněla slova v jeho mysl, „nacházím v tomto prostoru a tomto čase dva druhy živých bytostí chystajících se svést válku, která by jeden z nich zničila a druhý oslabila natolik, že by se vrátil do minulosti a nikdy nesplnil své poslání, nýbrž zdegeneroval by a znovu se stal nemyslícím prachem, ze kterého kdysi povstal. A pravím, že to se nesmí stát... Nerozuměl bys tomu docela. Jsem...“ Následovala přestávka, jako by hlas hledal v Carsonově mozku slovo, jež tam nebylo a které Carson neznal. *„Jsem konec vývoje rodu tak starého, že čas nelze vyjádřit slovy, jež pro tvou mysl mají smysl. Rodem, který splynul v jedinou entitu, věčnou... V entitu, jakou by se váš primitivní rod,“* znovu zatápal po vhodném výrazu, *„mohl od nynějška stát. Takovým by se mohl stát i rod, který v duchu nazýváte odjinudy. Proto zasahuji do nadcházející bitvy, do bitvy mezi loďstvy tak rovnocennými, že to povede ke zničení obou rodů. Jeden z nich však musí přežít. Musí postupovat a vyvíjet se.“*

„Jeden?“ pomyslel si Carson. „Můj, nebo...?“

„Dokážu válku zastavit, odjinudy poslat zpět do jejich galaxie. Vrátili by se však nebo by se váš rod dříve či později vydal za nimi. Jen tím, že zůstanu v tomto prostoru a čase, abych neustále zasahoval, vám mohu zabraňovat, abyste se navzájem nezničili, ale já zůstat nemohu. Proto zasáhnu nyní. Jedno loďstvo zničím úplně a tak, aby druhé neutrpělo vůbec žádnou ztrátu. Tak jedna civilizace přežije.“ Tíživý sen. Musí to být tíživý sen, napadlo Carsona. Uvědomoval si však, že tak tomu není.

Bylo to příliš šílené, příliš nemožné, než aby to bylo něčím jiným než skutečností.

Neodvažoval se položit rozhodující otázku: *který z obou?* Jeho myšlenky se však zeptaly místo něho.

„Silnější přežije,“ řekl hlas. *„To nemohu - a ani bych nechtěl - změnit. Zasahuji jen, abych z toho učinil naprosté vítězství, nikoli (následovalo další zatápání) Pyrrhovo vítězství rodu, který je vyřízený... Z periferie bitvy, jež ještě nezačala, jsem vzal dva jedince, tebe a jednoho odjinuda. Z tvé mysl je mi jasné, že ve vašich raných dějinách nacionalismu nebyla neznámá bitva mezi*

borci, aby se rozhodlo mezi rody... Tak tu tedy ty a tvůj protivník stojíte jeden proti druhému, nazíaneozbrojení, za podmínek stejně neznámých vám oběma. Časový limit neexistuje, protože neexistuje čas. Ten, kdo přežije, bude přeborníkem svého rodu. Tento rod přežije.“

„Ale...“ Carsonův protest byl příliš neučleněný, než aby se dal vyjádřit, ale hlas na něj odpověděl,

„Je to poctivé. Podmínky jsou takové, že fyzická síla jakožto vlastnost nerozhodne záležitost zcela. Je tu překážka. Pochopíš to. Rozumové schopnosti a odvaha budou důležitější než síla. Zejména odvaha, což je vůle přežít.“

„Zatímco se tohle odehrává, loďstva...“

„Nikoli, jsi v jiném prostoru a jiném čase. Dokud jsi tu, čas se ve vesmíru, který znáš, zastavil. Vidím, že si kladeš otázku, zda je toto místo skutečné. Je a není. Stejně jako já jsem pro tvé omezené chápání skutečný i neskutečný. Má existence je duchovní, ne fyzická. Viděls mě jako planetu, ale byl bys mě mohl vidět jako zrnko prachu nebo jako slunce... Pro tebe je však nyní toto místo skutečné. Co se tu s tebou stane, bude skutečné. Jestliže tu zemřeš, bude tvá smrt skutečná. Jestliže zemřeš, bude tvůj nezdar znamenat konec tvého rodu. Víc vědět nemusíš.“

A pak hlas zmizel.

Carson byl i nebyl sám. Když vzhlédl, spatřil, že hrůzná rudá koule - jak už věděl, byl to odjinud - se valí k němu.

Valí se.

Zdálo se, že koule nemá nohy ani paže, jež by mohl vidět, žádné rysy. Valila se po modrém písku s hbitostí kapky rtuti. Způsobem, jež Carson nebyl schopen pochopit, kouli předcházela ochromující vlna odporné nenávisti, z níž se mu dělalo zle.

Horečně se rozhlédl. Zbrani se nejvíc podobal kámen ležící v písku několik stop od něho. Nebyl velký, ale měl ostré hrany, jako destička pazourku. Trochu se modrému pazourku i podobal.

Zvedl ho a skrčil se v očekávání útoku. Blížilo se to rychle, rychleji, než on dokázal běžet.

Neměl čas vymyslet si, jak s tím bude bojovat a jak vůbec může naplánovat boj s tvorem, jehož sílu, charakteristické vlastnosti ani způsoby boje nezná. Když se tak rychle valil, víc než kdy jindy se podobal dokonalé kouli.

Vzdálenost deset yardů. Pět. A pak se to zastavilo.

Lépe řečeno, *bylo zastaveno*. Náhle se bližší strana toho stvoření zploštila, jako by narazila na nějakou neviditelnou stěnu. Odrazilo se to, skutečně odrazilo.

Potom se to začalo znovu valit dopředu, ale tentokrát pomaleji a obezřetněji. Znovu se to zastavilo, na témže místě. Pak to zkusilo znovu, o několik yardů stranou.

Byla tam nějaká překážka. Pak Carson pochopil. Tu myšlenku mu vnukla Bytost, která je tam oba přenesla:

„Fyzická síla jako vlastnost záležitost zcela nerozhodne. Je tam překážka.“

Samozřejmě, silové pole. Ne netzovské pole, známé pozemské vědě, protože takové pole žhne a vydává praskavý zvuk. Tohle pole bylo neviditelné, němé.

Byla to stěna táhnoucí se od jedné strany obrácené polokoule k její druhé straně. Carson to nemusel ověřovat sám. Prováděl to za něj Valil, valil se podél přehrazení nejdříve na jednu stranu a potom na druhou, hledal v něm mezeru, která tam nebyla.

Carson učinil půl tuctu kroků dopředu, levou rukou tápal před sebou a pak se jí dotkl přehrazení. Na dotek bylo hladké, pružné, spíš se podobalo pryžovému plátu než sklu. Na omak bylo teplé, ale ne teplejší než písek pod Carsonovy nohy. A bylo zcela neviditelné, i když jste stáli blízko něho.

Upustil kámen a tlačil na stěnu oběma rukama. Zdálo se, že trochu povolila, ale právě jen trochu, i když tlačil veškerou svou vahou. Bylo to jako pryžový plát vzadu zpevněný ocelí. Nejdříve omezená pružnost a potom pevná síla.

Stál na špičkách a natahoval se, seč mohl, ale překážka tam byla stále.

Spatřil Valila vracet se, poté co dospěl k jednomu okraji arény. Carson znovu pocítil vlnu, z níž se mu zase udělalo zle, a ustoupil od překážky, když se to pohybovalo podél ní. Nezastavilo se to.

Končila však překážka na úrovni půdy? Carson si klekl a hrabal se v písku. Byl poddajný, lehký, snadno se v něm hloubilo. O dvě stopy níže tam stěna stále ještě byla.

Valil se vracel. Zřejmě se mu na žádné z obou stran nepodařilo najít, kudy by prošel. Nějaký způsob, jak se dostat skrz, však existovat musí, pomyslel si Carson. *Nějakým* způsobem se jeclen ke druhému dostat musíme, protože jinak nemá tento souboj smysl.

Zjistit to však teď nebylo tak naléhavé. Nejdříve se muselo něco vyzkoušet. Valil se mezitím vrátil a zastavil se na své straně těsně u ohrady, vzdálen pouhých šest stop. Zdálo se, jako by si Carsona prohlížel, ačkoliv ten nebyl za nic na světě schopen najít na Valilovi nějakou vnější známku smyslových orgánů. Nemělo to nic, co by vypadalo jako oči či uši nebo dokonce ústa. Jak však Carson nyní postřehl, byla tam řada rýh, celkem snad tucet, a Carson uviděl, jak ze dvou těch rýh náhle vyrazila dvě chapadla a zabořila se do písku, jako by ověřovala jeho hutnost. Chapadla měřila v průměru asi palec a dlouhá byla asi jeden a půl stopy.

Chapadla se však dala zatahovat do rýh a tam zůstávala, ledaže se jich užívalo. Dala se zatahovat, když se ta věc valila, a zdálo se, že s jejím způsobem pohybu nemají nic společného. Pokud mohl Carson usoudit, pohyb se dál

jakýmsi posunováním těžiště, ale *jak*, to si nedokázal ani představit.

Otřásl se a na věc pohlédl. Bylo to něco cizího, naprosto cizího, zcela odlišného od všeho, co je na Zemi, či od jakýchkoli forem života, nalezených na jiných slunečních planetách. Carson nějak instinktivně pochopil, že intelekt té věci byl právě tak cizí jako její tělo.

Zkusit to však musel. Jestliže ta věc nemá vůbec žádné telepatické schopnosti, byl pokus předem odsouzen k nezdaru, ale Carson si o ní myslel, že takovou schopnost má. Když se ta věc před několika minutami poprvé vydala k němu, rozhodně se z ní šířilo něco, co fyzické nebylo. Byla to téměř hmatatelná vlna nenávisti. Jestliže tohle mohla ze sebe vydávat, snad je schopna i číst jeho myšlenky měrou, která mu k jeho účelu postačovala.

Úmyslně zvedl kámen, který byl jeho jedinou zbraní, pak ho s gestem úlevy zahodil a prázdné ruce zvedl před sebou, dlaněmi vzhůru.

Mluvil nahlas, věděl sice, že jeho slova nebudou pro tvora před ním nic znamenat, ale jejich vyslovení upínej i soustředí jeho vlastní myšlenky na jeho sdělení.

„Nemůže být mezi námi mír?“ řekl, přičemž jeho hlas zněl v naprostém tichu zvláštně. „Bytost, jež nás sem přenesla, nám řekla, co se musí stát, jestliže naše rody spolu budou bojovat, že jedna se vyhubí a druhá oslabí a zdegeneruje. Jak Bytost řekla, boj mezi nimi závisí na tom, co tu děláme my. Proč se nemůžeme dohodnout na vnějším míru: Váš rod se vrátí do své galaxie a my do naší?“

Carson zapudil všechny své myšlenky, aby mohl přijmout odpověď.

Ta přišla a fyzicky s nim zamávala tak, že vrávoravě ustoupil. Opravdu učinil několik kroků nazpět z pouhé hrůzy nad hloubkou a intenzitou nenávisti a vražednosti rudých obrazů, jež na něj jeho protivník vmetl. Ne jako artikulovaná slova, jako když mu své myšlenky sdělovala Nejvyšší bytost, nýbrž jako zuřivou emoci valící se vlna za vlnou.

Po chvíli, která mu připadala jako věčnost, se musel dát do boje s mentálním působením té nenávisti, aby od ní oprostil svou mysl a vypudil vetřelecké myšlenky, které tam vpusil tím, že z ní vytěsnil myšlenky vlastní. Bylo mu na zvracení.

Zvolna se mu v hlavě vyjasnilo, stejně zvolna, jako když člověk probouzející se z tíživého snu odstraňuje předivo strachu, z něhož byl sen utkán. Namáhavě oddychoval a cítil se slabší, ale mohl myslet.

Stál a zkoumal Valila. Ten během duchovního souboje, v němž málem zvítězil, zůstal nehybný. Nyní se odkulil o několik stop stranou, k nejbližšímu z modrých keřů. Z rýh se mu vymrštila chapadla a začala keř zkoumat.

„Dobře,“ řekl Carson, „tak tedy válka.“ Podařilo se mu zašklebit se. „Pokud jsem tvou odpověď pochopil správně, mír tě neláká.“ Protože Carson byl koneckonců klidný

mladý muž a nemohl odolat nutkání být dramatický, dodal: „Na život a na smrt!“

V tom naprostém tichu však jeho hlas zněl velice pošetile, tak to vnímal dokonce i on sám. Pak pochopil, že tohle je na život a na smrt skutečně. Na život či smrt nejen jeho vlastní či toho rudého kulovitého předmětu, o němž nyní přemýšlel jako o Valilovi, nýbrž i na život a na smrt celého rodu jednoho z nich obou. Jestliže to nedokáže, bude to znamenat konec lidstva.

Náhle ho toto pomyšlení přimělo k velké pokoře a velkému strachu. Nejen pouhé pomyšlení na to, ale *vědomí* toho. Se znalosti, která předčila dokonce i víru, si jaksí uvědomil, že Bytost, která tento souboj uspořádala, řekla pravdu o svých záměrech a o tom, co je v jejích silách. Nedělala si legraci.

Budoucnost lidstva záležela na něm. Uvědomovat si to bylo strašné a snažil se myšlenkově se od toho odpoutat. Musel se soustředit na aktuální situaci.

Přece musí existovat nějaký způsob, jak překážkou proniknout nebo zabít skrz ni!

Mentálně? Doufal, že to není jen to, protože Valil zřejmě má větší telepatické schopnosti, než jsou primitivní, nevyvinuté tclcpatické schopnosti lidstva. Nebo je Valil nemá?

On, Curson, dokázal Valilovy myšlenky ze své mysli zapudit, ale dokázal Valil zapudit myšlenky Carsonovy? Jestliže Valilova schopnost projekce byla silnější, nebyl snad jeho mechanismus vnímání zranitelnější?

Carson upřeně hleděl na Valila a snažil se při tom všechny své myšlenky soustředit a zaměřit je na něj.

„Zemři!“ myslil si. „Zemřeš. Umíráš...“ Pokoušel se o obměny tohoto tématu a v duchu si vybavoval obrazy. Na čele mu vystoupil pot, cítil, že se intenzitou svého úsilí chvěje. Valil však pokračoval ve zkoumání keře zcela nedotčeně, jako kdyby Carson odříkával násobilku.

Tohle tedy nebylo k ničemu.

Vedro a úporné úsilí soustředit se způsobily, že se Carson cítil zesláblý a zmocňovala se ho závrať. Sedl si na modrý písek, aby si odpočinul, a veškerou pozornost věnoval pozorování a zkoumání Valila. Podrobné prozkoumání mu snad umožní posoudit Valilovy silné stránky a odhalit jeho slabinu, dozvědět se leccos, co by mohlo být užitečné, až se dostanou do křížku, pokud se tak stane.

Odlamovalo to větvičky. Carson to pečlivě pozoroval a snažil se posoudit, jak velké úsilí při tom počínání vynakládalo. Později se on, Carson, poohlédne po podobném keři na své straně, také odlomí stejně silné větvičky, a tak získá srovnání fyzické síly svých vlastních paží a rukou a síly těch chapadel.

Větvičky se odlamovaly obtížně; Carson viděl, že Valil musí s každou zápolit. Každé chapadlo se na konci rozdvíjalo ve dva prsty a každý z nich měl na konci nehet či

dráp. Nezdálo se, že ty drápy jsou zvlášť dlouhé či nebezpečné. Nezdály si delší než jeho, Carsonovy nehty, kdyby je nechal trochu vyrůst.

Celkem se nezdálo, že vypořádat se s tím keřem fyzicky by bylo zvlášť obtížné. Ledaže by keř byl z nějakého zvlášť nepoddajného materiálu. Carson se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že na dosah má jiný keř téhož druhu.

Natáhl ruku a ulomil větvičku. Byla křehká, ulomit ji bylo snadné. Valil ovšem mohl záměrně klamat, ale to si Carson nemyslel.

Jenže kde vlastně byl zranitelný? Jak by si on, Carson, počínal, aby ho zabil, kdyby k tomu dostal příležitost? Znovu ho začal zkoumat. Vnější kůže vypadala náramně pevně. Potřeboval by nějakou ostrou zbraň. Znovu zvedl kámen. Byl asi dvanáct palců dlouhý, úzký a na jednom konci dost ostrý. Kdyby se odlamoval jako pozourek, Carson by si z něho mohl udělat použitelný nůž.

Valil pokračoval ve zkoumání keřů. Znovu se překulil, tentokrát k nejbližšímu keři jiného druhu. Zpod keře vyrazila malá modrá ještěrka s mnoha nohama, podobná té, kterou Carson předtím uviděl na své straně.

Jedno Valilovo chapadlo vyrazilo, ještěrku chytilo a zvedlo do výše. Další chapadlo se bleskurychle přisunulo a začalo ještěrce trhat nohy stejně chladně a klidně, jako předtím odhrnovalo větvičky z keře. Ještěrka se zuřivě bránila a vydávala přitom pronikavý kvílivý zvuk, první zvuk, který tu Carson uslyšel kromě zvuku svého vlastního hlasu.

Otřásl se a chtěl odvrátit zrak. Přiměl se však k tomu, aby se díval dál; cokoli se mohl o svém protivníkovi dozvědět, mohlo být cenné. Dokonce i tato znalost jeho zbytečné krutosti. Zejména tato znalost jeho zbytečné krutosti, pomyslel si Carson a pocítil, jak se ho náhle a zuřivě zmocňuje emoce. Zabít tu věc pro něj bude potěšením, jestliže k tomu bude mít příležitost a až ji bude mít.

Proto zaťal zuby a přiměl se sledovat trhání ještěrky na kusy.

Byl však šťasten, když po utržení poloviny nohou ještěrka přestala kvílet a zápasit a ležela ve Valilových chapadlech nehybná a mrtvá.

Ostatní nohy už neutřhl. Mrtvou ještěrku pohrdavě odhodil směrem ke Carsonovi. Obloukem prolétla vzduchem mezi nimi a přistála u Carsonových nohou.

Prolétla překážkou! Překážka tam už není!

Carson byl vmžiku na nohou, pevně v ruce svíral nůž a skokem vyrazil. Vyřídí to tady a hned! Když překážka zmizela...

Jenže nezmizela. Přesvědčil se o tom krutě tím, že do ní narazil hlavou a málem se sám srazil k zemi. Odrazil se a upadl.

Když si sedl a třásl hlavou, aby se mu rozjasnilo, uviděl, že k němu něco letí, a aby se tomu vyhnul, znovu

si lehl na písek a uhnul stranou. Dostal se mimo dráhu předmětu, ale náhle pocítil pronikavou bolest v levém lýtku.

Nevyšimaje si bolesti, odkulil se nazpět a s námahou se vztyčil. Teď uviděl, že to, co ho udeřilo, byl kámen. Valil právě zvedal další, sevřený dvěma chapadly, rozpřahoval se a chystal se k dalšímu hod.

Kámen zvolna proletěl směrem ke Carsonovi, ale ten se mu snadno vyhnul. Valil zřejmě uměl házet rovně, ale nikoli silou ani daleko. První kámen Carsona udeřil jen proto, že seděl a uviděl jej letět, teprve když byl skoro u něho.

Poté co Carson před tímto slabým druhým hodem ustoupil, napřáhl pravou paži s kamenem, který stále ještě držel v ruce. Jestliže se přes překážku mohou dostat vrhané předměty, pomyslel si s náhlou rozjařeností, pak hru na jejich házení mohou hrát dva. A dobrá pravá paže pozemšťana...

Ze vzdálenosti pouhých čtyř yardů nemohl kouli měřící tři stopy minout a také ji neminul. Kámen jen zahučel a letěl několikrát rychleji než projektily předtím vržené Valilem. Kámen zasáhl přesně střed koule, ale naneštěstí naplocho místo špičkou.

Zasáhl však tak, že to zadunělo a zřejmě i zbolelo. Valil se právě chystal zvednout další kámen, ale rozmyslel si to a raději ustoupil. Když se Carsonovi podařilo další kámen zvednout, dělilo Valila od překážky čtyřicet yardů a nepřestával rychle ustupovat.

Carsonův druhý hod o stopu minul a třetí byl příliš krátký. Valil už byl z dosahu, přinejmenším z dosahu projektilu dost těžkého, aby mu ublížil.

Carson se zazubil. Toto kolo vyhrál. Až na to...

Zubit se přestal, když se sehnul, aby si prohlédl lýtko. Zubatá hrana kamene se zařízla pěkně hluboko a řez byl dlouhý několik palců. Silně krvácel, ale Carson si nemyslel, že je tak hluboký, že by byl zasáhl některou tepnu. Přesta-neli krvácení samo od sebe, bude to v pořádku. Jinak se Carson octne v nesnázích.

Než se bude zabývat tou řeznou ranou, musí zjistit něco jiného: o jakou překážku vlastně jde.

Znovu se k ní přiblížil, tentokrát tápal rukama nataženýma před sebe. Našel ji; potom na ní jednu ruku přidržel a druhou hodil na překážku hrst písku. Písek překážkou bez obtíží prošel. Jeho ruka nikoli.

Organická hmota proti hmotě anorganické? Nikoli, protože mrtvá ještěrka překážkou prošla a ještěrka, mrtvá či živá, jistě organická byla. Říší: rostlin? Ulomil větvičku a cli) překážky jí rýpl. Větvička překážkou prošla bez odporu, ale-kdy/, se k přepážce přiblížily jeho prsty svírající větvičku, překážka prsty zastavila.

On tedy překážkou projít nemůže a Valil rovně/, ne. Kameny, písek a mrtvá ještěrka však...

A co živá ještěrka? Zalovil pod keři, dokud jednu nenašel

a nechtyl ji. Jemně ji hodil na překážku, ta ji oclra/ila a ještěrka se po modrém pisku cupitavě vzdalovala.

To mu poskytlo odpověď, aspoň nakolik to mohl prozatím určit. Stěna byla překážkou pro živé bytosti. Mrtvá či anorganická hmota jí mohly projít.

Když si tohle ujasnil, znovu pohlédl na zraněnou nohu. Krvácení sláblo, což znamená, že si nebude muset clelnt starosti s přiložením tlakového obvazu. Měl by však najít trochu vody, pokud nějaká je, aby ránu vyčistil.

Voda. Při tom pomyšlení si uvědomil, že dostává hroznou žízeň. Vodu bude muset najít, ukáže-li se, že tohle utkání bude dlouhodobé.

S mírným kulháním se vydal na obchůzku celé své poloviny arény. Jednou rukou se přidržoval překážky a kráčel vpravo, dokud nedošel k zaklenuté boční stěně. Byla viditelná, zblízka měla nevýraznou šeděmodrou barvu, její povrch byl na omak stejný jako povrch překážky uprostřed.

Provedl pokus tím, že na ni hodil hrst písku, ten stěnou prošel a přitom zmizel. Skořepina ve tvaru polokoule byla i silovým polem. Jenže neprůhledným - na rozdíl od silového pole průhledného, jakým byla překážka.

Šel kolem skořepiny, až se vrátil k překážce a podél ní došel až k bodu, ze kterého vyšel.

Po vodě ani stopy. Zneklidnilo ho to, opakovaně se klikaté pohyboval me/.i překážkou a stěnou a přitom důkladně prozkoumával terén.

Voda žádná. Modrý písek, modré keře a nesnesitelné vedro. Jiného nic.

Zavinuje to má představivost, řekl si hněvivě, že žízni trpím tolik. Jak dlouho už tam je? Ovšem, dle jeho vlastního měřidla kostnického času ta doba nestála za řeč. Bytost mu řekla, že čas se zastavil, dokud tam Carson je. Pochody jeho organismu však přesto pokračují. Jak dlouho tu je podle toho, jak to vnímá jeho tělo? Snad tři nebo čtyři hodiny. Jistě ne tak dlouho, aby žízni opravdu strádal.

Strádal jí však; hrdlo měl suché a vyprahlé. Pravděpodobně to bylo intenzivním vedrem. Opravdu tu bylo vedro! Odhadem sto třicet stupňů Fahrenheita. Suché, nehýbne vedro, vzduch se ani nepohnul.

Ted' kulhal značně, a kclyž marný prů/.kum své sféry dokončil, byl zcela vyčerpán.

Zahleděl se na nehybného Valila a doufal, že tomu je právě tak bídně jako jemu. Je docela možné, že ani Valila to netěší. Bytost řekla, že podmínky tu jsou stejně nezvykle a stejně nepohodlné pro oba. Valil mohl pocházet z některé planety, kde je dvousetstupňové vedro normální. Možná mrzne, zatímco on, Carson, se smaží.

Možná že pro Valila je vzduch právě tak hustý, jako je pro něj, Carsona, řídký. Námaha způsobená průzkumem totiž vedla k tomu, že Carson lapal po dechu. Uvědomil si, že atmosféra tu není o mnoho hustší než na Marsu.

Voda žádná.

To znamenalo časový limit, alespoň pro něj. Pokud se mu nepodaří najít způsob, jak se přes překážku dostat nebo jak nepřítele zabít z této její strany, nakonec ho zahubí žízeň. Vyvolalo to v něm pocit zoufalé naléhavosti. Musí si pospíšet.

Přiměl se však k tomu, aby si na chvíli sedl a přemýšlel.

Co mohl podniknout? Nic, a přece tolik ved'. Například ty různé druhy keřů. Slibně nevypadaly, ale bude je muset prozkoumat, zda neposkytují nějaké možnosti. A jeho noha, bude s ní muset něco udělat, i když nemá k jejímu vyčištění vodu. Shromáždit střelivo v podobě kamenů. Najít kámen, který by se hodil jako dobrý nůž.

Noha ho teď dost bolela a rozhodl se, že to musí řešit nejdříve. Jeden druh keře měl listy nebo něco, co se jim velmi podobalo. Hrst jich utrhl, prohlédl si je a rozhodl se, že to s nimi zkusí. Použil jich k tomu, aby ránu očistil od písku, nečistoty a zaschlé krve, potom si z čerstvých listů udělal podušku a šlahouny z téhož keře ji přivázal k ráně.

Ukázalo se, že šlahouny jsou nečekaně silné a pevné. Byly tenké, měkké a ohebné, ale vůbec se mu nepodařilo zlomit je. Musel je upilovat pazourkem. Některé ze silnějších šlahounů měřily víc než stopu a do budoucna si zapamatoval, že svazek silných šlahounů svázaných dohromady by mohl posloužit jako lano. Snad se mu podaří vymyslet si pro lano nějaké použití.

Potom si vyrobil nůž. Modrý pazourek se opravdu dal štípat. Z jeho úlomku dlouhého asi stopu zhotovil primitivní, ale smrtící zbraň. Ze šlahounů z keře si udělal opasek z provazů, do kterého mohl zasunout nůž z pazourku, aby ho měl neustále u sebe, a přece měl ruce volné.

Znovu se dal do zkoumání keřů. Byly tam ještě tři další druhy. Jeden byl bez listů, suchý, křehký, spíš jako uschlý laskavec. Druhý měl měkké, drobné dřevo, téměř jako ztrouchnivělé. Vypadal, jako by byl skvělým troudem k rozdělání ohně, a na omak se tak i zdál. Třetí byl nejpodobnější stromu. Měl křehké listy, jež při dotyku splaskly, ale lodyhy byly rovné a silné, třebaže krátké.

Bylo hrozné, nesnesitelné vedro.

Odkulhal k překážce a hmatem se přesvědčil, zda tam stále je. Byla tam.

Chvíli stál a pozoroval Valila. Valil udržoval bezpečnou vzdálenost od překážky, z dosahu účinného hodu kamenem. Pohyboval se sem a tam a něco kutil. Carson nemohl říci co.

V jednu chvíli se Valil pohybovat přestal, trochu se přiblížil a jako by soustřeďoval pozornost na Carsona. Ten se znovu musel bránit vlně nevolnosti. Hodil kamenem, Valil ustoupil a vrátil se k předchozí činnosti, ať byla jakákoli.

Carson ho alespoň dokázal přimět, aby se držel v uctivé vzdálenosti.

Carson si trpce pomyslel, že tohle ho blaží. Přesto dvě další hodiny strávil sbíráním kamenů vhodné velikosti, aby se jimi dalo házet, a u své strany překážky je nakupil do úhledných hromad.

Začalo ho pálit v krku. Stalo se pro něj obtížným myslet na cokoli jiného než na vodu.

Na jiné věci však myslet musel. Na to, jak proniknout touto překážkou, projít pod ní nebo nad ní, dostat se k té rudé kouli a zabít ji dříve, než tohle místo vyznačující se vedrem a žízní zabije jeho.

Překážka sahala po obou stranách až ke stěně, ale jak vysoko - a jak hluboko pod pískem?

Na pouhý okamžik byla Carsonova mysl příliš zastřena, než aby ho napadlo, jak může oboji zjistit. Seděl na horkém písku - nevzpomínal si, že si sedl - a nečinně přihlížel, jak modrá ještěrka leze z úkrytu poskytovaného jedním keřem do úkrytu v jiném keři.

Zpod druhého keře po něm pokukovala.

Carson se na ni usmál. Snad začínal být trochu zpitomělý, protože si náhle vzpomněl na starý příběh o pouštních osadnících na Marsu, převzatý ze staršího pouštního příběhu Země: „Brzy začnete být tak osaměli, že zjistíte, že jste začali mluvit k ještěrkám, a zanedlouho zjistíte, že ještěrky vám odpovídají...“

Byl by se ovšem měl soustředit na to, jak zabije Valila, ale místo toho se usmíval na ještěrku a řekl: „Ahoj, děvče.“

Ještěrka se k němu o kousek přiblížila. „Ahoj/¹“ řekla i ona.

Carson na chvíli užasl, ale pak zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Krk ho kvůli tomu nezabolel; tak žízňivý zase nebyl.

Proč ne? Proč by Bytost, která tento tíživý sen o místě vymyslela, neměla mít smysl pro humor, když má jiné schopnosti? Mluvit k ještěrkám uzpůsobeným tak, aby mi mohly odpovídat mým vlastním jazykem, jestliže s nimi mluvím, je docela pěkné.

Usmál se na ještěrku a řekl: „Pojď sem.“ Ještěrka se však obrátila a utekla, cupitala od keře ke keři, dokud nezmizela z dohledu.

Zase má žízeň.

Musí něco udělat. Nemůže ten zápas vyhrát tím, že tu bude sedět, potit se a cítit se bídne. Musí něco udělat. Ale co?

Překonat překážku. Nemůže však projít skrze ni ani přes ni. Je si však jist, že se nemůže dostat pod ni? Když už na to myslím, nestává se snad někdy, že člověk najde vodu hloubením? Zabít dvě mouchy jednou ranou... Dokulhal se, teď už bolestivě, k překážce a začal kopat, vybírat písek po dvou hrstech zároveň. Byla to práce pomalá a namáhavá, protože písek padal na okrajích dovnitř, a čím hlouběji se Carson prokopával, tím větší musela díra mít průměr. Nevěděl, kolik hodin mu to trvalo, ale na kamenné lože narazil v hloubce čtyř stop. Na suché podloží; po vodě ani památky.

Silové pole překážky zjevně sahalo až k podloží. Kostky žádné. Voda žádná. Nic.

Vylezl z díry, ležel tam a supěl a potom zvedl hlavu, aby se podíval na druhou stranu překážky, co tam Valil dělá.

Něco tam přece dělat musí.

Opravdu něco dělal. Dělal to ze dřeva keřů, šlahouny svázaných dohromady. Rám podivného tvaru, asi čtyři stopy vysoký a zhruba čtvercový. Aby na to Carson lépe viděl, vylezl na hromádku písku, který vyhrabal z díry, a zíral.

Ze zadní strany toho vyčnívaly dvě dlouhé páky, z nichž jedna měla na jednom konci cosi ve tvaru nádoby. Vypadá to jako nějaký katapult, napadlo ho.

Opravdu, Valil do toho zařízení ve tvaru nádoby zvedal kámen značných rozměrů. Jedno z jeho chapadel chvíli pohybovalo druhou pákou nahoru a dolů a potom stroj pootočilo, jako by jím mířilo, a páka s kamenem se vymrštila vzhůru a kupředu.

Kámen přeletěl několik yardů nad Carsonovou hlavou a dopadl tak daleko, že se Carson nemusel přikrčit, posoudil však vzdálenost, již kámen urazil, a slabě hvízdal. Tak těžký kámen by on, Carson, dohodil jen z poloviny daleko. I kdyby ustoupil až k zadní čáře své sféry, nedostal by se z dosahu tohoto stroje, kdyby ho Valil posunul téměř až k překážce. Nad Carsonem zasvištěl další kámen. Tentokrát už nebyl tak daleko.

Mohlo by to být nebezpečné, usoudil. Snad by s tím raději měl něco udělat.

Pohyboval se u překážky ze strany na stranu, aby se na něj katapult nemohl zastřílet, a zároveň na katapult hodil tucet kamenů. Viděl však, že to nebude k ničemu. Musely to být kameny lehké, protože jinak by jimi nedohodil tak daleko. Jestliže rám zasáhly, odskakovaly od něho, aniž jej poškodily. Pro Valila nebylo v dané vzdálenosti obtížné se kamenům dopadajícím v jeho blízkosti vyhýbat.

Carsonova paže se ostatně značně unavila. Únavou ho bolelo celé tělo. Kdyby si jen mohl na chvíli odpočinout, aniž by se musel krčit před kameny z toho katapultu, vystřelovanými v pravidelných, snad třicetisekundových intervalech...

Odvrávorál do žádné části arény. Pak viděl, že nepomáhá ani to. Kameny dopadaly i tam, jen intervaly mezi nimi byly delší, jako kdyby natažení mechanismu katapultu, ať byl jakýkoli, trvalo déle.

Unaveně se znovu připloužil k překážce. Několikrát upadl a stěží se mu podařilo vstát, aby mohl jít dál. Věděl, že je téměř na hranici toho, co vydrží. Přesto se však nyní neodvažoval přestat se pohybovat, dokud se mu nepodaří ten katapult zneškodnit, jestliže se mu to ovšem vůbec podaří. Kdyby usnul, už nikdy by se nevzbudil.

Jeden z kamenů vystřelených katapultem mu poskytl první záblesk nápadu. Vystřelený kámen narazil na jednu z hromad kamenů jím nasbíraných a položených blízko překážky, aby jich mohl použít jako střeliva, a vykřesal jiskry. Jiskry. Oheň. Pračlověk rozdělával oheň tak, že se postaral, aby létaly jiskry, a jestliže se jako troudu použije těch suchých drolivých keřů...

Keř toho druhu byl naštěstí nablízku. Carson ho ulomil,

přenesl k hromadě kamenů a jedním kamenem trpělivě bušil do jiného kamene, dokud jiskra nepřeskočila na dřevo keře, podobné troudu - to vzplanulo tak rychle, že mu ožehlo obočí a v několika sekundách z něho zůstal jen popel.

Nápad však už měl a v několika minutách měl i ohníček v závětrří hromádky písku, kterou před jednou či dvěma hodinami vytvořil hloubením díry. „Začal keři podobnými troudu a pokračoval jinými keři, které rovněž hořely, ale pomaleji, udržující stálý plamen.

Pevné šlahouny podobné drátu hořely nesnadno, a proto výroba a házení zápalných bomb byly snadné. Stačila otýpka chrastí ovázaného kolem malého kamene, aby získal větší hmotnost, a smyčka ze šlahounu, kterou by se to hodilo.

Zhotovil asi půl tuctu těchto bomb, než zapálil a hodil první z nich. Letěla příliš daleko a Valil se dal rychle na ústup, přičemž katapult táhl za sebou. Carson však měl připraveny další bomby a vrhal je v rychlém sledu. Čtvrtá se zaklínila do rámu katapultu a cíle bylo dosaženo. Valil se zoufale snažil šířící se oheň uhasit házením písku, ale jeho chapadla s drápy ho dokázala nabrat pokaždé jen lžíci a úsilí bylo neúčinné. Katapult hořel.

Valil uhnul od ohně do bezpečné vzdálenosti a zdálo se, že pozornost soustředí uje na Carsona -ten znovu pocítil vlnu nenávisti a nevolnosti, jenže tentokrát slaběji. Buď Valil slábl, nebo se Carson naučil, jak se mentálnímu útoku bránit.

Udělal na Valila dlouhý nos a potom ho hozením kamene donutil uchýlit se do bezpečí. Valil se vrátil až do zadní části své poloviny arény a znovu se dal do vytrhávání keřů z půdy. Pravděpodobně se chystal vyrobít katapult nový.

Carson si ověřil, už poste, že překážka stále ještě funguje, a pak zjistil, že sedí v písku u ní, protože náhle pocítil takovou slabost, že nedokázal vstát.

V noze mu teď neustále cukalo a žízeň se stala skutečnou trýzní. Tyto obtíže však bledly ve srovnání s naprostým fyzickým vyčerpáním, které zachvátilo celé jeho tělo.

A to vedro.

Takhle musí vypadat peklo, napadlo ho. Peklo, v něž se kdysi věřilo. Všechně se snažil neusnout, ale zůstat bdělý se zdálo zbytečné, protože nebylo nic, co by mohl podniknout. Nic, dokud přehrada zůstávala neproniknutelná a Valil z dosahu.

Přece však něco musí existovat. Snažil se vzpomenout si na věci, o nichž se dočetl v knihách o archeologii a které se týkaly způsobů boje v dobách před objevením kovů a umělých hmot. Napadlo ho, že první byl kamenný projektil. Ten tedy už má.

Jediným zlepšením tohoto způsobu boje by byl katapult podobný tomu, jaký zhotovil Valil. Takový však Carson nikdy nedokáže zhotovit s malými kousky dřeva z keřů - žádný kus není delší než asi jednu stopu. Jistě by si dokázal nějaký mechanismus vymyslet, ale nezbývalo mu

dost vytrvalosti ke splnění úkolu, který by si vyžádal několik dnů.

Dnů? Ale Valil přece jeden katapult zhotovil. Cožpak už tu jsou několik dnů? Pak si vzpomněl, že Valil má mnoho chapadal, jimiž může pracovat, a nepochybně je schopen vykonat takovou práci rychleji než on, Carson.

Katapult by ostatně při nerozhodl. Carsona muselo napadnout něco lepšího. Luk a šíp? To ne. Střílet z luku se kdysi pokusil a svou vlastní neschopnost zacházet s lukem znal. Nevyjímaje ani moderní sportovní luk z durasteelu, /hotovený tak, aby zásah byl přesný. Pochyboval, že s takovým primitivním zařízením poskládaným ze všeho možného, jaké mohl vyrobit zde, by dokázal dostřelit tak daleko, jak dokáže hodit kámen, a kromě toho věděl, že by nemohl střílet tak rovně jako házet.

Oštěp? Ten by ovšem vyrobit mohl. Jako zbraň, která se hází, by byl na jakoukoli vzdálenost k ničemu, ale hodil by se při boji zblízka, jestliže se on, Carson, někdy blízko k Valilovi dostane.

Zhotovení oštěpu by znamenalo mít něco na práci. Zabránilo by to těkání jeho mysli, jaké se už začínalo projevoval. Teď se někdy musel chvíli soustředit, než si dokázal vzpomenout, proč tu je a proč musí Valila zabít.

Naštěstí stále ještě byl u hromad kamení. Prohraboval se jednou z nich, dokud nenašel kámen, který měl zhruba tvar hrotu oštěpu. Menším kamenem ho začal přitesávat do příslušného tvaru, s ostrými výčnělky po stranách, aby ohrot oštěpu nevypadl, jestliže by vnikl dovnitř.

Jako harpuna? Na té myšlence něco bylo, pomyslel si. K tomuto bláznivému zápasu je harpuna možná lepší než oštěp. Kdyby se mu podařilo ji do Valila zabodnout a kdyby na ní bylo lano, mohl by ho přitáhnout k překážce a kamenné ostří jeho nože by překážkou proniklo, třebaže jeho ruce nikoli.

Zhotovení násady bylo obtížnější než zhotovení ostří. Rozštěpením a opětným spojením kmene čtyř keřů a obalením spojů pevnými, ale tenkými šlahouny získal pevnou násadu dlouhou asi čtyři stopy, načež kamenný hrot přivázal do zářezu vyříznutého na konci. Bylo to primitivní, ale účinné.

A nyní ještě to lano. Z tenkých pevných šlahounů si zhotovil dvacet stop šňůry. Byla lehká a nevypadala pevná, ale věděl, že jeho váhu spolehlivě udrží. Přivázal jeden konec šňůry k násadě harpuny a druhý ke svému pravému zápěstí. Hodí-li harpunu přes překážku, umožní mu to přinejmenším stáhnout ji zpět, jestliže mine.

Když potom uvázal poslední uzel a už nemohl udělat nic jiného, vedro, únava, bolest v noze a strašná žízeň se náhle staly tisíckrát horšími než předtím.

Pokusil se vstát, aby uviděl, co Valil dělá, ale zjistil, že se nedokáže postavit na nohy. Při třetím pokusu se vztyčil na kolena, ale pak zase upadl,

„Musím se vyspat,“ pomyslel si. „Kdyby k měření sil došlo teď, byl bych bezbranný. Kdyby to věděl, mohl by sem

přijít a zabít mne. Musím se trochu posílit.“

Zvolna, bolestně se odplazil od překážky. Deset yardů, dvacet...

Náraz něčeho, co v jeho blízkosti žuchlo do písku, ho vzbudil ze zmateného a strašného snu do ještě zmatenější a strašnější skutečnosti; znovu otevřel oči a spatřil modrou zář nad modrým pískem.

Jak dlouho spal? Minutu? Den?

Další kámen žuchl blíže a pokropil ho pískem. Vzepřel se pažemi a sedl si. Ohlédl se a uviděl ve vzdálenosti dvaceti yardů od překážky Valila.

Když si sedl. Valil se kvapně odkutálel a nezastavil se, dokud nebyl co nejdále.

Carson si uvědomil, že usnul příliš brzo, dokud ještě byl v dosahu Valilovy schopnosti házet kameny. Když ho Valil viděl ležet nehybně, odvážil se přijít až k překážce a házet. Naštěstí nepochopil, jak je Carson slabý, protože jinak tam mohl zůstat a házet kameny dál.

Spal dlouho? To si nemyslel, protože se cítil stejně jako předtím. Nebyl vůbec odpočatý, ani žíznivější, ani jiný. Pravděpodobně tam byl jen několik minut.

Začal se opět plazit, tentokrát se přinutil pokračovat, dokud se nedostal co nejdále, dokud bezbarvá, neprůhledná stěna vnější skořepiny arény nebyla vzdálena pouhý jeden yard.

Pak znovu přestal vnímat...

Když se probudil, nic kolem něho se nezměnilo, ale tentokrát věděl, že spal dlouho.

První, co si uvědomil, byl vnitřek jeho úst, suchý, spečený. Naběhlý.

Když se vracel k plnému vědomí, věděl, že něco je v nepořádku. Cítil se sice méně unavený, fáze naprostého vyčerpání minula. O to se postaral spánek.

Zároveň však cítil bolest, nesnesitelnou bolest. Teprve když se pokusil pohnout se, uvědomil si, že ta bolest vychází z nohy.

Zvedl hlavu a pohlédl na nohu. Byla pod kolenem strašně naběhlá a otok dokonce sahal až do poloviny stehna. Šlahouny, jichž použil k přivázání ochranného obinadla z listů, se nyní hluboce zařezávaly do naběhlého masa. Dostat se pod tyto hluboce zaříznuté šňůry nožem by bylo bývalo nemožné. Naštěstí byl poslední uzel nad holení, kde se šlahoun zařezával méně hluboko než jinde. Po úporném úsilí se mu podařilo uzel rozvázat.

Pohled pod obvaz z listů mu vyjevil to nejhorší. Infekce a otrava krve, obojí velmi špatné a zhoršující se.

Protože neměl léky, tkaninu, ba dokonce ani vodu, nebylo nic, co by proti tomu mohl podniknout. Nic, leda zemřít, až se jed rozšíří po celém jeho těle.

Pochopil, že je to beznadějně a že prohrál.

A s ním i lidstvo. Až tu zemře, tam, ve vesmíru, který zná, zemřou i všichni jeho přátelé, všichni lidé. A Země a kolonizované planety se stanou domovem rudých, valících se cizích odjinudů. Tvorů z tíživého snu, věcí bez jakékoli známky něčeho lidského, které trhají ještěrky na kusy, protože je to legrace.

Pomyšlení na to mu dodalo odvahu začít lézt k překážce, ačkoli ho bolest téměř oslepovala. Tentokrát nelezl po rukou a po kolenou, nýbrž táhl tělo kupředu jen pažemi a rukama.

Byla šance, jedna z milionu, že bude mít tolik síly, aby se tam dostal a harpunu-oštěp hodil jen jednou a se smrtícím účinkem, jestliže - a to byla další šance z milionu - se Valil k překážce přiblíží. Nebo jestliže překážka mezitím zmizela.

Jako by mu trvalo léta, než se tam dostal.

Překážka nezmizela. Byla stejně neprůchodná, jako když si na ni sáhl poprvé.

Valil u překážky nebyl. Když se Carson opřel o lokty, uviděl ho v zadní části arény, jak zhotovuje dřevěný rám, který byl nedokončeným duplikátem katapultu předtím zničeného.

Valil se pohyboval zvolna. Zřejmě i on zeslábl.

Carson však pochyboval, že Valil bude tenhle druhý katapult kdy potřebovat. Napadlo ho, že on sám zemře, než ho Valil dokončí.

Kdyby mohl Valila přilákat k překážce teď, dokud ještě žije... Zamával paží a pokusil se zakřičet, ale z jeho vyprahlého hrdla se nevydral ani hlásek.

Nebo kdyby mohl projít překážkou...

Na chvíli musel pozbýt vědomí, protože si uvědomil, že v bezmocném hněvu buší pěstmi do překážky, a přiměl se nechat toho.

Zavřel oči a pokoušel se uklidnit.

„Ahoj,“ řekl hlas.

Byl to slabý hlásek. Zněl jako...

Otevřel oči a otočil hlavu. Byla to ještěrka.

„Jdi pryč!“ chtělo se mu říci. „Jdi pryč, nejsi tu doopravdy, nebo tu jsi, ale ve skutečnosti nemluvíš. Už si zase něco vymýšlím.“

Nemohl však mluvit; měl hrdlo a jazyk tak suché, že to mluvení vylučovalo. Znovu zavřel oči.

„Bolí,“ říkal hlas. „Zabij. Bolí... zabij. Pojd’.“

Znovu otevřel oči. Modrá desetinohá ještěrka tu stále byla. Poodběhla podél překážky, vrátila se, znovu poodběhla a znovu se vrátila.

„Bolí,“ řekla. „Zabij. Pojd’.“

Znovu vyrazila a vrátila se. Zřejmě chtěla, aby za ní šel

podél překážky.

Znovu zavřel oči. Hlas neustával. Táž tři bezvýznamná slova. Pokaždé když otevřel oči, ještěrka odběhla a vrátila se.

„Bolí, Zabij. Pojd’.“

Zasténal, Nebude mít pokoj, dokud za tím zatraceným tvorem nepůjde. Jako kdyby ten tvor chtěl, aby Carson šel.

Následoval ho tedy, plazil se. Jiný zvuk. Ve vysoké tónině, ječivý. Něco malého, modrého, co vypadalo i nevypadalo jako ještěrka...

Pak uviděl, co to je: Byla to ještěrka, které Valil utrhal nohy, bylo to tak dávno. Nebyla však mrtvá, ožila, v agonii se svíjela a křičela.

„Bolí,“ řekla druhá ještěrka. „Bolí, Zabij. Zabij.“ Carson pochopil. Z pasu vytáhl pazourkový nůž a trýz-něného tvora usmrtil. Živá ještěrka rychle odcupitala.

Carson se vrátil k překážce. Opřel o ni ruce a hlavu a pozoroval daleko vzadu Valila, jak zhotovuje nový kata-pult.

„I kdybych překážku překonal, tak daleko bych se nedostal,“ pomyslel si. „Kdybych mohl zdolat překážku, ještě bych mohl vyhrát. I on vypadá slabý. Mohl bych...“

Pak se opět dostavila reakce způsobená černou beznadějí, když bolest ochromila jeho vůli, a přál si, aby byl mrtev. Záviděl ještěrce, kterou právě usmrtil. Na rozdíl od něho nemusela žít a trpět. Potrvá hodiny a možná dny, než na otravu krve zemře.

Jen kdyby tím nožem mohl zabít sám sebe...

Věděl však, že by to neudělal. Dokud byl živ, byla jedna milióntina šance...

Namáhal se, dlaněmi tlačil na překážku a všiml si paží, jak jsou teď hubené, kost a kůže. Aby tak zhubl, musel tu být opravdu dlouho, celé dny.

Jak dlouho ještě potrvá, než zemře? Jaké vedro, žízeň a bolest může tělo ještě vydržet?

Na chvilku se opět stal téměř hysterickým, ale pak nadešla doba naprostého klidu a napadla ho překvapující myšlenka.

Ta ještěrka, kterou právě usmrtil. *Překonala překážku ještě živá.* Přišla z Valilovy strany, Valil jí utrhal nohy a pak ji skrz překážku pohrdavě hodil po Carsonovi a ještěrka překážkou prošla. Myslel si, že to bylo tím, že je mrtvá.

Mrtvá však nebyla; jen byla v bezvědomí.

Ještěrka, která by byla při vědomí, by se skrz překážku nedostala, ale ještěrka v bezvědomí ano. Překážka tedy nebyla překážkou pro živou tkáň, nýbrž pro tkáň s vědomím. Byla to projekce mentální, riziko mentální.

Pužen tou myšlenkou, Carson se začal plazit podél překážky, aby učinil poslední zoufalý riskantní pokus. Byla to naděje předem tak ztracená, že by se takového pokusu odvážil jen umírající.

Zvažovat vyhlídky na úspěch nemělo smysl. Ne v přípa-

dě, v němž vyhlídky jsou naprosto nulové, jestliže se o to nepokusí.

Proplazil se podél překážky až k pískovému kopečku vysokému asi čtyři stopy, který navršil, když se pokoušel - před kolika dny? - podkopat se pod překážkou nebo se dostat k vodě.

Kopeček byl přímo u překážky, jeho vzdálenější svah byl napůl na jedné straně překážky, napůl na druhé.

Vzal z blízké hromady kámen, vyšplhal se na vrchol a přes něj a ležel tam opřen o překážku, svou vahou na ní spočíval tak, aby se po krátkém svahu skutálel na nepřátelské území, jestliže překážka zmizí.

Zkontroloval, zda nůž spolehlivě vězí v jeho provazovém opasku, zda harpuna je v ohbí jeho levé paže a zda lano dlouhé čtyřiaadvacet stop je připevněno k ní i k jeho zápěstí.

Potom pravicí zvedl kámen, jímž se udeří do hlavy. Při tom úderu bude muset mít štěstí, protože bude muset být dost silný, aby ho zbavil vědomí, ale ne příliš silný, aby bezvědomí netrvalo příliš dlouho.

Měl tušení, že ho Valil pozoruje, uvidí ho kutálet se dolů skrz překážku a přijde to prozkoumat. Doufal, že si o něm Valil pomyslí, že je mrtev - pokud jde o povahu překážky, pravděpodobně dospěl k témuž závěru jako on, Carson. Valil se však přiblíží obezřetně. Carson tedy bude mít trochu času, aby...

Udeřil.

Bolest mu vrátila vědomí. Náhlá, pronikavá bolest v kyč-li, jiná než trhavá bolest v hlavě a noze.

Než se však udeřil, všechno si promyslel a právě tuhle bolest očekával, dokonce v ni doufal a obrnil se proti procitnutí doprovázenému náhlým pohybem.

Ležel nehybně, jen nepatrně pootevřel oči a uviděl, že jeho tušení bylo správné. Valil se přibližoval. Byl vzdálen dvacet stop, a bolest, která Carsona probudila, způsobil kámen hozený Valilem, aby uviděl, zda je Carson živ nebo mrtev.

Ležel nehybně. Přiblížilo se to do vzdálenosti patnácti stop, pak se to znovu zastavilo. Carson téměř nedýchal.

Pokud to šlo, nemyslel, aby v něm Valilova telepatická schopnost nezjistila vědomí. Když takto zahnal své vlastní myšlenky, byl dopad Valilových myšlenek na Carsonovu mysl téměř otřesný.

Pocíťoval hrůzu z naprosté *cizosti*, *odlišnosti* těch myšlenek. Byly to věci, které cítil, ale jež nemohl pochopit a nikdy by je nemohl vyjádřit, protože žádná pozemská řeč neměla slova, žádná pozemská mysl neměla obrazy, jež by tomu odpovídaly. Napadlo ho, že ve srovnání s tím by mysl pavouka nebo kudlanky nábožné či mart'anského pískového hada, povýšená na inteligenci a uvedená do telepatického vztahu k lidské mysli, byla něčím důvěrně známým.

Nyní chápal, že Bytost měla pravdu. Člověk, nebo Valil - ve vesmíru nebylo místo, kam by se vešli oba. Museli být od sebe dál než bůh a ďábel, mezi nimi nikdy nemůže být ani rovnováha. Jen pojd' blíž. Carson čekal, dokud ho od Valila nedělily pouhé čtyři stopy, dokud se jeho chapadla s drápy nevysunula...

Carson teď nevnímal bolest, posadil se, zvedl harpunu a veškerou zbývající silou ji vrhl. Nebo si myslel, že je to veškerá síla; náhlá konečná síla ho zaplavila spolu s náhlým zapomenutím bolesti tak určité jako blokáda nervu.

Zatímco se Valil s harpunou hluboko zaseknutou do těla valil pryč, pokoušel se Carson vstát a běžet za ním. Nedomákal to, upadl, ale plazil se dál.

Valil se octl na konci lana, zatímco Carsona tah zápěstí vymrštil kupředu. Valil ho táhl několik stop a pak se zastavil. Carson se nepřestával pohybovat, sunul se kupředu tak, že podél lana kladl ruku před ruku.

Valil se zastavil, jeho vinoucí se chapadla se marně pokoušela harpunu vytáhnout. Jako by se otrásl a chvěl, ale pak si zřejmě uvědomil, že se mu uniknout nepodán, protože se začal valit nazpět ke Carsonovi, chapadla s drápy vysunutá.

Carson s kamenným nožem v ruce se s ním utkal. Znovu a znovu bodal, zatímco ty hrozné drápy mu z těla rvaly kůži, maso a svaly.

Bodal a řezal, dokud Valil neznehybněl.

Zvonil zvonek, a když otevřel oči, chvíli mu trvalo, než mohl říci, kde je a co to je. Pásky ho poutaly k sedadlu jeho průzkumné kosmické lodi a obrazovka před ním ukazovala jen prázdný prostor. *Žádná* loď odjinud ani žádná nemožná planeta.

Zvonek byl signálem komunikační destičky, někdo chtěl, aby Carson zapojil proud k napájení sluchátka. Ryze reflexivní počínání mu umožnilo natáhnout se dopředu a stisknout páku. Na obrazovce se náhle vynořila tvář Branderera, kapitána *Magellana*, mateřské lodi jeho skupiny průzkumných lodí. Brander byl bledý a černé oči mu žhnuly vzrušením.

„*Magellan* pro Carsona,“ vyštěkl. „Vraťte se. Boj skončil. Zvítězili jsme!“

Jeho obraz z obrazovky zmizel; Brander dá signál i ostatním průzkumným lodím, které jsou pod jeho velením.

Carson zvolna nastavil řízení tak, aby se mohl vrátit. Zvolna a nevěřícně se odpoutal od sedadla a odešel dozadu, aby se napil z nádrže studené vody. Z nějakého důvodu měl neuvěřitelnou žízeň. Vypil šest sklenic.

Opřel se o stěnu a pokusil se přemýšlet.

Stalo se to opravdu? Byl v dobrém zdravotním stavu, nezraněn. Jeho žízeň byla spíš pomyslná než tělesná. Jeho noha...

Vykasal si nohavici a pohlédl na lýtko. Byla tam dlouhá bílá jizva, ale zcela zhojená. Předtím tam nebyla. Otevřel zip vpředu na košili a uviděl, že na hrudi a břichu má křížem

krážem drobné, téměř nepostřehnutelné, zcela zhojené jizvy.

Tak se to tedy stalo.

Průzkumná loď, automaticky řízená, se už sunula do prostoru mateřské lodi. Carson otevřel poklop, vystoupil a prošel dvojími dveřmi komory.

Zamířil rovnou do Branderovy kanceláře, vstoupil a zsalutoval.

Brander stále ještě vypadal omámeně. „Buďte zdrav, Carstone,“ řekl. „Přišel jste o hodně. To byla podívaná!“

„Co se stalo, pane?“

„Přesně nevím. Vypálili jsme jednu salvu a celé jejich loďstvo šlo do háje! Ať to bylo cokoli, přeskakovalo to z lodi na loď jako blesk a zasáhlo to dokonce i lodě, na které jsme nezamířili a které byly mimo dostřel! Celé loďstvo se nám rozpadlo před očima a žádná z našich lodí neutrpěla ani škrábnutí!“

Nemůžeme si ani osobovat zásluhu o to. Musela to být nějaká nestálá složka kovu, kterého použili, a naše zastřelovací rána prostě vyvolala reakci. Človče, jaká škoda, že jste o to vzrušení přišel.“

Carsonovi se podařilo usmát se. Byl to jen chatrný záblesk úsměvu, protože potrvá celé dny, než Carson překoná to, jak prožitek zapůsobil na jeho mysl, ale kapitán se na něj nedíval a neupozoroval to.

„Ano, pane,“ řekl Carson. Zdravý rozum spíše než skromnost mu řekly, že kdyby kdy řekl něco víc, byl by navždy označen za nejhoršího lháře v kosmu. „Ano, pane, je škoda, že jsem o to vzrušení přišel.“

FREDRIC BROWN byl jedním z velkých sci-fi autorů čtyřicátých a padesátých let, známý zejména povídkami a minipovídkami, ačkoli napsal i několik sci-fi románů (včetně Mar-tians, Go Home!) a řadu románů obsahujících záhadu, v nichž v mnoha případech vystupovala dvojice amatérských detektivů, strýc Ambrose Hunter a jeho synovec Ed Hunter. „Aréna“ je jeho nejznámějším a nejúspěšnějším příběhem a inspirovala jak Star Trek, tak jednu epizodu v seriálu Krajní meze. Všichni mladí lidé musí dříve či později zvolit mezi tím, jak mají žít dle přání svých rodičů, a tím, jak mají žít dle přání svých vrstevníků. - Pro Aggii je však „Volba“ mnohem závažnější než pro většinu dívek... a musí se rozhodnout velmi rychle a být při tom vystavena různým tlakům.

Volba

Zpracování: Diane Duanová Původní scénář: Anne Lewis Hamiltonová

Školní hřiště se za léta začnou hrozně podobat jedno druhému, zejména jestliže se na nich vyskytujete znovu a znovu a nikdo s vámi nechce mluvit. Tohle bylo pouze jedno další hřiště, podobné mnoha jiným: obvyklé skákání „nebe, peklo, ráj“ a pohybující se „čínské švihadlo“, obvyklé smrtelně vážně brané hádky o to, zda kamínek dopadl na čáru nakreslenou křídou, stížnosti, že někdo použil

nesprávné říkanky — příliš rychlé, nebo naopak příliš pomalé pro druh švihadla, kterého se v daném případě použilo. O kousek dál probíhal vášnivý zápas v kopané za účasti chumlu chlapců, jimiž cloumala začínající puberta.

Nikdo neviděl - nebo aspoň nebyl ochoten připustit, že vidí — žákyni čtvrté třídy, jak osamocena stojí u borovice v kořenáči... a nenápadně bedlivě sleduje veškerou činnost kolem sebe. Aggie se už velmi dávno naučila, že se vůbec nemá dávat najevo, že pozorujete. To však zároveň znamenalo, že když si přece jen uvědomili, že pozorujete, bylo to tím horší. Bylo to horší i pro vaše citění, když se po dalším dnu jasně ukázalo, že nikdo z nich si vás nikdy nevšimne jinak než jako něčeho, co je na obtíž, z čeho si lze tropit posměch: být tím nebo tou poslední vybranou pro každou hru... nebo ještě spíše nikdy nevybranou, nýbrž vnucenou jednomu či druhému družstvu jako to, co zbylo, co není k ničemu.

Aggie nebyla ošklivá. Na svůj věk nebyla ani příliš tlustá, ani příliš hubená, ani příliš velká, ani příliš malá; její dlouhé blond vlasy nebyly nemoderní. Na jejích šatech či střevících nebylo nic podivného; nebyly staré ani zastaralé. Neměla rozštěp ani koňskou nohu. Přesto byla jiná. Věděla to. Věděli to. Neudělá jim však tu radost, aby jim dala vědět, že jejich hodnocení už dávno beznadějně přijala.

Fotbalový zápas se poněkud vymkl kontrole; míč se přikutálel k ní. Nohou ho zastavila, víceméně nevědomky, a podívala se na něj, jako by to byla forma života odněkud odjinud. Na okamžik nezaslechla hlas, který k ní doléhal.

„Přece to zase neuděláš! Kopni to zpátky, nádivo.“

Její pohled sjel na toho, kdo to řekl, byl to chmurný pohled. Ten, kdo to řekl, byl Clark: na svůj věk malý, bojovný, s dobrou vyřídilkou a někdy zbabělý, když jste se toho nejméně nadali. Byl jedním z těch, o nichž by byla mohla říci, že je nenávidí, kdyby to slovo bylo neobsahovalo víc energie, než kolik jí obvykle na Clarka vynakládala.

„Neslyšelasi?“ řekl Clark a zřejmě nevěřil, že tahle *ztráta* času způsobí další ztrátu času jemu.

„Nejsem *žádná* nádiva,“ řekla.

Clark se loudavě přibližoval a tvářil se pobaveně. Mohla téměř vidět, co si myslí, jako by to bylo rozmazanou tiskařskou černí vytištěno na sacím papíru. V očích ostatních bude Clark vypadat dobře a kromě toho z toho bude mít i legraci. „Tak dobře,“ řekl a zašklebil se ještě víc, „nejsi nádiva. Jsi husa.“

Chvilku na něj jen *zírala*. Ostatní se k volání pohotově připojili: „Aggie je husa... Aggie je husa...“

Aggie přivřela oči. „Vodprejskni,“ řekla.

Přistoupil o několik kroků blíže. „Tak si to s námi rozdej,“ řekl s pusou od ucha k uchu, věřil v Aggiinu bezmocnost. Co zmůže proti nim jedenácti, když se jí vysmívají všichni zároveň, může leda vyvolat scénu: utíkat za učitelem, tvrdit, že ji zastrašují? Pak na ni budou zítra nebo dnes na zpáteční cestě ze školy moci pokřikovat novou

nadávkou: „Fňukno! fňukno!“ Tak to potrvá řadu dní, „Nerozumí legraci... nesnese to...“

To všechno už slyšela. Někdy se snažila nereagovat a neurčitě cítila, že v takovém přístupu je něco nesprávného. Ten pocit však nevydržel. V poslední době se tomuto nutkání podvolovala víc než obvykle. Nedávno objevila, jak dobrý pocit to může být. *Koledovali jste si o to*, napadlo ji.

Hejno dětí na ni ukazovalo, vysmívalo se jí a přibližovalo se k ní. Ten pohyb ji přiměl rozhodnout se. Znovu se na Clarka podívala, ale tentokrát důrazněji, pohlédla na auru bílého světla, která ho obklopovala a byla jako horká mlha nad dlážděním - skoro nepřítomná, ale přece jen v dostatečném množství, aby ji Aggie viděla a použila. Zvolila místo, kde bledé proudy splývaly, a pomyslela si: *Něco. Cokoli, aby přestal... aby přestali... aby...*

Náhle Clark vykřikl, předklonil se a držel si nos. Jako by byl někdo znovu napsal nadpis na sacím papíru jeho mysli; zjevně se ukázalo, že je po legraci. Náhle začal krvácet, něco ho udeřilo. Něco... Pohlédl na Aggie, zaražený, ba dokonce polekaný. Cekala na jeho odvetu, nějaká přece musí následovat - takový byl zákon hřiště. Clark si utřel krev a zamumlal slova, která chtěl zvolat či vykřičet již často: „Já to na tebe řeknu!“ Ostatní děti - jejich náčelníci náhle zmlkli - se už začaly loudat pryč; teď se otočil i Clark a vydal se za nimi, zmocňoval se ho přitom hněv i strach. Teď bude muset nějak vysvětlit, co se stalo..., a nedokáže to.

Přísně vzato, nedokázala to ani Aggie. Když ho však sledovala, jak odchází, pousmála se.

Nastanou komplikace. Ty byly v těchto dnech téměř vždy. Někdy to však stálo za to.

Později však, když seděla na lavici na chladné chodbě - proč je na školní chodbě vždy chladno bez ohledu na to, kolik se tam dá topných těles? - a naslouchala obvyklým stížnostem a vysvětlením doléhajícím z ředitelny, hleděla na své ruce složené v klíně a divila se: Stojí“ *to opravdu za to? Nadejde někdy doba, kdy se tohle nebude stávat?* Nebo bude zbytek jejího života stejný jako tohle: pořád se nechat vláčet k lidem, kteří nad vámi mají moc, většinou takovou, jíž používají, aby vás dostali do nesnázi, a ty nesnáze jsou pokaždé čím dál horší...

Hlasy z ředitelny k ní doléhaly překvapivě dobře: *Člověk by si myslel*, uvažovala, *že kdyby opravdu chtěli, aby se odtud nic nevyneslo, nějak by se postarali o zvukovou izolaci.* Snad však už uplynula příliš dlouhá doba od chvíle, kdy lidé, kteří se o to měli postarat, byli sami dětmi, takže si už nemohli vzpomenout, jak dobře slyšíte, zejména když horlivě lapáte po každém slovu procházejícím těmi dveřmi.

„Je to v pěti týdnech již pátý incident,“ zazněl ředitelčin hlas. „Jedna dívka tvrdí, že to do ní strčilo, když byla nahoře na klouzačce. Měli jsme třídu, která vypadala, jako by jí prolétl tasránský čert.“ Aggie při té zmínce o vačnatci zakoulela očima; tak hrozné to zdaleka nebylo, ale dodatečně to nikdo nechtěl přiznat. *Proč se vůbec obtějuju a poslouchám to? Proč bych se o to měla starat? Nikdo mě nenechá*

na pokoji. Jen to bude horší. Kéž bych raději byla mrtvá...

V kanceláři ředitelka, pohledná šedovlasá čtyřicátnice, řekla trochu bezmocně: „Aggie tvrdí, že s tím nemá nic společného, jako vždycky.“

Joe a Leslie Travisovi na sebe pohlédli. „Víme, že Aggie měla nějaké citové problémy, a hledáme nového terapeuta. Ostatní si však na ni zasedli...“ řekla smutně Leslie, a Joe dodal: „Polepší se... jen kdybyste jí mohla poskytnout ještě jednu příležitost...“

Ředitelka vzdychla. Před ní seděla, tak jako již víckrát, pěkná mladá středostavovská dvojice, dobře přizpůsobená a ne vulgární, pokud to mohla posoudit - i když dnes se musíte na každého podívat dvakrát, abyste spatřili známky, které by něco takového mohly prozrazovat. V několika prvních případech, kdy tu seděli, většinou vypadali jen netrpělivě. Pomyslem, že jejich dcera je nějaký problém, nemohli brát vážně. Nyní však začínali vypadat polekaně. Měli k tomu důvod a ředitelka by si byla velmi přála, aby ho neměli, ale v tom jim nemohla pomoci.

„Pane Traviši, problémem jsou ostatní rodiče,“ řekla. „Tvrdí, že uvádíme jejich děti do prostředí, které není bezpečné, a že jsme za to právně zodpovědní.“ Uviděla jejich nevěřící tváře a bylo jí to líto ještě víc. „Lituji, ale musím trvat na tom, aby Aggie tuto školu hned opustila...“

Aggiina matka chvilku seděla s ústy otevřenými údivem a potom řekla: „Kam bychom ji měli dát? Do školy v polepšovně? Vždyť je jí deset.“

Ředitelka na ni pohlédla, a při tom se v ní trochu hnulo svědomí. „Mohli byste to zkusit ve zvláštní škole.“

Leslie zírala a vypadala uraženě: „Ve zvláštní škole? Má dcera není zaostalá.“

Ředitelka řekla smutně: „To nikdo netvrdí. Nebýt jejich problémů s chováním, bavili bychom se tu o jejím přeložení do vyšší třídy...“ Trochu nešťastně se podívala na své ruce složené v klíně: „Její chování však je destruktivní, nezvládnutelné a...“ nedopověděla.

„A jaké že je?“

Musela to říci: „Nebezpečné.“

Joe na ředitelku zíral, jeho nevěřícnost přecházela v hněv. „To je směšné. Já vím, Aggie má problémy... možná vyvolá tu a tam zmatek... tvrdí však, že nikomu neublížila...“

Ředitelka sevřela rty a řekla: „Clark Howell se sám do nosu neudeřil.“

Rodiče se na sebe podívali rozpačitě. Do ředitelny vstoupili s „rozumným“ výrazem, který ředitelka dobře znala a jenž jako by říkal „pohovořme si o tom“. Nepomohlo jim to však; věděli to a fasáda se začala drolit. Aggiin otec řekl: „Snad některé z těch ostatních dětí...“ • Ředitelka s nimi cítila, ale nemělo smysl v tom pokračovat. „Lituji,“ řekla. „Budu Aggie muset vyloučit z příštích čtrnácti dnů vyučování- na zbytek pololetí.“ Vstala.

To učinila i Aggiina matka, s tváří zkřivenou nevírou a

hněvem. „Je to směšné! To nemůžete mému dítěti udělat!“ Trochu nejistě se otočila a vykročila ke dveřím jako někdo, komu náhle začalo působit potíže dívat se slzícíma očima.

Aggiin otec stál, pozoroval manželku, jak odchází, a potom se obrátil k ředitelce: „Ostatní rodiče nejsou jediní, kdo mohou podat žalobu, víte,“ řekl. Potom následoval Aggiinu matku.

Ředitelka stála a sledovala ho, jak odchází, pak si zvolna sedla, znovu složila ruce a cítila se stejně bezmocná jako oni.

Byl to pěkný domov, v jednom z nejpěknějších předměstí; byl to prostorný přestavěný starý viktoriánský dům, zkrátka to byl americký domov snů, až na to, že sen v poslední době trochu utrpěl. Leslie v koupacím plášti vstoupila do ložnice a potichu zavřela dveře. Plášť pověsila a sedla si k manželovi na postel.

„Šla si lehnout?“

„S koro.“ Jednou paží hýčkala Joea, potřásla hlavou a unaveně se o něj opřela. „Je to trápení, Joe. Nechce se mnou mluvit.“

„Se mnou také ne.“

Joe zíral na pokrývku na lůžku, jako by v ní bylo řešení problému. „Nemůže pochopit, proč jí nechceme věřit. Myslím, že se opravdu pokládá za zrazenou. Co s ní uděláme?“

Leslie se nadechla, pak vydechla a potřásla hlavou. Trochu si dokázala vzpomenout na pocit skleslosti, který se jí v jejím dětství zmocňoval, když byla v nesnázích ona, a nikdo nechápal, nikoho se nepodařilo přimět k pochopení, v čem je problém. Nyní si už nedokázala ani vzpomenout, v čem ty potíže spočívaly, ale tehdy se zdálo, že zaplňují celý svět. Srdce ji bolelo kvůli její dceři, která se nyní zdála prožívat něco podobného... a nedokázala jí říci o nic lépe, v čem jsou její obtíže, než ona sama byla kdysi schopna dorozumět se s vlastními rodiči. *Přísahala jsem, že to tak nebude, ale zřejmě se mi to nedaří...*, pomyslela si.

„Nevím, miláčku,“ řekl Joe konečně. „Myslím, že bychom Aggii měli někoho najít.“

Leslie na něj pohlédla udiveně. „Co tím chceš říct, někoho najít?“

„Někoho, kdo by u nás byl na plný úvazek a část toho břemene z nás sňal. Snad je někdo, kdo se specializuje na problémové děti. U nás v práci někdo něco říkal o nějaké nové zprostředkovatelně...“

Leslie znovu potřásla hlavou, tentokrát odmítavě. „Joe, to si nemůžeme dovolit - náš rozpočet už je beztak napjatý.“

Povzdechl si. „Mohu pracovat o několik hodin déle. Už jsem o tom mluvil s Frankem. Ostatně si opravdu nemyslím, že právě teď máme na vybranou.“

Leslie chvíli zůstala sedět mlčky a v duchu se věnovala domácím počtům. Jejich finance se i v dosavadní situaci udržovaly v rovnováze jen s námahou; pomyšlení na zvýšené výdaje způsobené přijetím paní k dítěti, pracující na plný

úvazek, zejména takové, která by měla dostatečnou odbornou přípravu, aby se tím pro Aggie něco změnilo, pro ni bylo důvodem k zamyšlení, „Co když ani to nepomůže?“ zeptala se. „Chci říci, i kdybychom někoho našli, jak dlouho by podle tebe u nás zůstal, když je tu děvčátko, které ubližuje jiným dětem a neustále lže?“

Manžel se na ni podíval nejistě: „My ty lži přece neznáme...“ Leslie pohlédla na manžela trochu popuzeně: „Ale jdi, Joe! Něco se porouchá a Aggie tvrdí, že to neudělala. Někdo dostane ránu do obličeje, a ona to neudělala. Akvárium praskne, a ona nic.“

„Podívej se,“ Joe se odvrátil a vypadal nešťastně. „Nechci se o tom bavit zrovna teď. Tím se budeme zabývat, až se k tomu dostaneme. Zatím musíme přemýšlet o něčem jiném. Ověřit si tu místní zprostředkovatelnu a možná i dát inzerát do novin.“

Ve velké pohodlné koupelně Aggie seděla na košíku na prádlo vedle záchodové mísy, hlavu trochu nakloněnou na stranu, a poslouchala. Ani zde neměli dospělí ani tušení, jak se zvuk šíří: Aggie by byla ráda věděla, zda to má něco společného s horkovodním potrubím procházejícím ložnicí, než se dostane do koupelny. Po pravdě řečeno, bylo ovšem ještě mnoho jiných míst, kde podle všeho dokázala slyšet, co se děje, aniž se na tom horkovodní potrubí podílelo. Držela svou starou hračku, byl to klaun, stále ještě k němu cítila přichylnost, i když věděla, že takové věci musí tajit, než na ně děti ve škole přijdou a situaci jí zhorší ještě víc. Ovšem právě teď se zdálo, že škola problém nebude: Obtížné bude přemístit se domů.

Dlouze vzdychla a vzala klauna do náručí. Vzpomněla si, že kdysi stačilo ho držet, aby měla pocit, že všechno dopadne dobře, i když chladný rozum říkal něco jiného. *Ted' tomu tak už není.*

Hlasy venku pokračovaly a mluvily o ní, jako by byla nějakým abstraktním problémem. To bylo to, čím nyní byla, čím se stala: *problémem*. Ne osobou, ale něčím porouchaným, jako špatně fungující přístroj; něčím, co prostě potřebuje opravit, aby se život vrátil do vyježděných kolejí.

.....někdo, kdo by nás zčásti mohl zbavit tlaku...“

Při zvuku těch slov tiše vstala a víc se přitiskla ke stěně, kde mohla lépe slyšet. *To je skvělé*, pomyslela si. *Hlídač ze zoologické zahrady... někdo s bičem a židlí.* Věděla, že se to stane - znala ten tón otcova hlasu. Nemohla tomu nijak zabránit.

„...kdo se specializuje na problémové děti...“ Zašklebila se. Problémové! *Vždycky jsi taková byla*, řekl jí její ošklivý vnitřní hlas. *Jsi taková pořád, od chvíle, kdys zjistila, že taková můžeš být.*

Otočila se a pokusila se myšlenku potlačit, ale nešlo to. Najdou někoho, kdo tu bude žít, špehovat ji, chránit je před ní - jako nějaký policajt. Začal se v ní vzmáhat hněv. V ložnici - ale i někde ve svém nitru - slyšela diskusi, jak pokračuje.

čuje, obvinění přicházející z jedné i druhé strany, tím bolestnější, že byla pronášena tak věčným tónem. Cožpak oni to nevidí? Cožpak nevidí, jak se mýlí? Ale nemůžou to vidět...

Pohlédla do zrcadla a ptala se sama sebe, zda tohle je tvář dítěte provádějícího takové věci, o jakých oni mluví. Nechala svůj hněv vzednout se tak, že začal zlostně bzučet kolem ní. Prozatím se jí její pocit líbil. Nelámala si tím hlavu.

Svítilo ve tvaru zvonu, umístěné na stěně vedle zrcadla, zablikalo: Žárovka cinkala, jako by její vlákno bylo v nepořádku. Svítidlo se začalo trochu chvět. Zrcadlo se třáslo a jeho třas se stupňoval. *Jen do toho, pomyslela si. Jen do toho. Co je mi do toho. Ať se to stane. Ať...*

Poslušně to začalo. Skříňky se prudce otevřely. Lahvičky a kelímky z nich vyskákaly a hněvivě se rozbily na podlaze. Kohoutky u umyvadla a vany se všechny roztočily a zuřivě z nich stříkala voda. Víko košíku, na němž předtím seděla, odskočilo a košík všechno špinavé prádlo vymrštil do vzduchu a na podlahu. Splachovač záchodové mísy neustále splachoval. Lahvičky s ústní vodou a plechovky s holicím krémem začaly svůj obsah rozstříkovat po celé místnosti. Dokonce i zubní pasta se sama vytlačila do umyvadla.

Zvenčí náhle přestal doléhat zvuk diskuse. Aspoň tohle bylo dobré. Pak se však ozvalo bušení na dveře. „Hrome, co se to děje?“

„Aggid Otevři!“

Náhle bylo toho všeho příliš; hluku, zuřivého bzukotu ve vzduchu, jako když se shlukne roj rozzuřených včel, všechno zhoustlé temným pichlavým pachem hněvu. Začala mít pocit, že není zdrojem toho všeho, nýbrž cílem; jako by se to zaměřovalo na ni a chystalo se to co nevidět na ni zaútočit. Zakryla si uši, pevně zavřela oči a začala ječet hrůzou.

Bušení se ozývalo hlasitěji. Potom její rodiče vpadli dovnitř. Aggie tam stála, najednou k smrti unavená, cítila, že náhlý nápor sil kolem ní ustupuje, bzukot utichal. Bylo po všem. Její matka a otec tam stáli a otřeseně hleděli na neuvěřitelnou spoušť.

„Panebože...,“ řekla matka užasle.

Otec se rozzuřeně obrátil k dívce: „Aggie, co se děje?“

Nevěděla, jak má začít: Vhodné výrazy prostě neexistovaly. Jak se dá popsat zuřivost, která se z vás kvílivě řine, hledá místo, kde by se usadila - a potom se obrátí i proti vám? Jak jste kdy začali popisovat bezmocný pocit, když se to ve vás zase začne vzdouvat - zastavit se to nijak nedá -, a tu hněvivou trochu uspokojení, když vnější svět odráží zmatek vnitřního světa, třeba po sebekratší dobu? Pak tu však po tom zbýval strach - vždy strach. A nyní to nebylo lepší, když spatřila tu tvář, obvykle tak milující, jak se chmuří hněvem. Roztřásla se. „Všechno se prostě začalo otřásat...“

„Samo od sebe?“ Otec teď neměl na podivné vysvětlování náladu, pokud ji vůbec někdy měl. Naděje v Aggiině nitru opět vzala zasně. „Podívej se na tu spoušť! Hrome, tohle musí přestat! Slyšíš mě?“

Matka k ní přistoupila a chystala se ji obejmout. „Joe! Vždyť

jí naháníš strach! Je jen dítě!“

Otevřel ústa, aby odpověděl, zuřivě, ale neměl k tomu příležitost. Aggie zvolala: „Nevím, *proč* se to stalo! Proč jsi mi nevěřil?“ Naposled na něj hněvivě pohlédla - *Proč to nedokážeš dát do pořádku? Proč mi nedokážeš pomoci?* — a utekla do svého pokoje.

„Zatraceně, Joe,“ zaslechla matku, jak říká trpce.

Manžel si rukou přešel po tváři. „Je mi líto. Ještě nikdy jsem to neudělal...“

Leslie šla za Aggií. Předcházela ji řinkot rozbíjeného skla. „Zatraceně, Aggie...“

Dům Travisových se naplňoval pachem zoufalství, ale jen jedna z jeho obyvatel jej cítila.

Obchod měl zvenčí krásné klenuté průčelí z červených cihel, pocházející z přelomu století, a ve výloze štít s nápisem „Knihy Antiquarius“. Uvnitř se knihkupectví jen málo podobalo okázalé organizovanosti, jakou se vyznačují prodejny náležející k velkým knihkupeckým řetězcům. Mezi policemi byl pohrben psací stůl, na němž byla změt' obvyklá v prosperujícím obchodu: formuláře, záznamy a zase záznamy, stohy nových i starých knih. Police byly dost uspořádané, ale nad nimi se kupily a vršily další knihy. Zazvonil telefon. Majitelka knihkupectví zvedla sluchátko: „Knihy Antiquarius...“

Telefon jí chvíli slabě pískal do ucha. Majitelka se ohlédla ke druhému psacímu stolu, pohrbenému ještě víc vzadu, a řekla: „Jean, máme nějaké paperbackové výtisky toho nového románu Margaret Atwoodové?“

Za psacím stolem umístěným vzadu seděla jiná žena, šedovlasá, snad padesátnice, dost hezká, ale s tváří zbrázděnou vráskami prozrazujícími ostražitost; byla to tvář naznačující, že nedůvěra toho, kdo ji měl, v lidskou povahu se příliš často ukázala jako opodstatněná. Její stůl pokrývaly noviny, některé trochu potřhané tím, že se z nich vystříhovalo. Žena při řeči nepřestávala listovat novinami položenými zcela nahoře, jako by něco hledala; odpověděla téměř ledabyle: „Několik výtisků budeme mít koncem tohoto týdne.“

„Zavolejte nám zase v pátek, co říkáte?“ řekla její partnerka osobě, s níž telefonovala. „Budete vítán.“

Zavěsila, trochu se zaklonila a zadívala se na konec knihkupectví. „Nevím, jak to děláš,“ řekla.

Jean se trochu pousmála: „Cože dělám?“

„Jak si to všechno pamatuješ, zatímco čteš všechny ty noviny a telefonuješ.“

Jean pokrčila rameny, obrátila další list novin, zarazila se a podívala se na jeden konkrétní článek. Po jeho straně byl obrázek dívky, hezkého dítěte s vysokým čelem a dlouhými plavými vlasy. „Myslím, že jsem vždy uměla... přizpůsobovat se.“

„Měla bys nahrát některý z těch pásků s radami, jak si sám pomoci,“ řekla její partnerka.

„Snad to udělám.“ Jean článek dočetla a na chvíli se na něj zamyšleně zahleděla. Potom zvedla sluchátko svého

telefonu, vytočila číslo a čekala.

Sluchátko jí zabzučelo do ucha a žena řekla: „Haló..., tady Jean. Mám tu zase něco pro vás.“

Další chvíle kvičení sluchátka. „Vím, že jste tu byla zcela nedávno,“ řekla Jean potichu, „ale Ráchel i Sarah se zaměstnávají jinými případy. Tím místem je Eugene v Oregonu a rodina se jmenuje Travisovi...“

Rozhovor ještě chvíli pokračoval. Nakonec Jean položila sluchátko do vidlice a znovu se soustředila na noviny, které si předtím prohlížela; nyní je pečlivě složila a položila pod stůl. *Kéž by to bylo, co si myslím. Prosím...*

*

V prostoru před vchodem do domu Travisových stála skupina pěkně oblečených žen. Některé z nich se afektovaně usmívaly a zamyšleně hleděly na jiné, zatímco některé ženy odmítaly na jiné hledět.

Karen šla zvolna ke schodům a přitom se dívala na ostatní ženy. Všechny se zřejmě ucházely o totéž pracovní místo. Když stoupala po schodech, pousmála se na ně. Místo už měla. Stalo se to takto:

„Všechny jste přišly kvůli tomu místu v domě?“ zeptala se dost srdečně. „Myslela jsem, že je ještě brzo.“

„Myslím, že nás všechny to napadlo,“ řekla jedna z žen, „totiž být tu první. Při veškeré té konkurenci je nyní obtížné takovou práci získat. My všechny jsme chtěly zapůsobit jako první,“

Karen přikývla. „Chápu, co tím míníte.“

„Ne že bych si dělala starosti,“ řekla žena, která promluvila první; když mluvila, sebejistě se rozhlédla po ostatních. „Pravděpodobně jsem nejkvalifikovanější. Mám z Brownovy univerzity diplom v oboru rozvoje malých dětí,“

Karen se na ni pousmála a sedla si na zábradlí zastřešeného vchodu. Skupina žen vypadala jako malé shromáždění učitelek nedělní školy; snad právě tímto dojmem se snažily působit. Z nich byla Karen oděna nejneformálněji: volný pohodlný pulovr, legíny, sako a klobouk á la Bust é Brown. Měla dlouhé blond vlasy, široká ústa a oči, které neuhnuly před pohledem někoho jiného: Byla to tvář mladá a jakýmsi zvláštním způsobem nebojácná. „Vaše šaty se mi líbí,“ řekla první ženě.

„Děkuji vám,“ odpověděla žena.

Karenin pohled trval o něco málo déle, než je obvyklé. Druhá žena jej opětovala, protože vycítila nějakou výzvu. Potom se začala mračit a přiložila si ruku k hlavě.

„Je vám dobře?“ zeptala se Karen.

Žena se držela za hlavu a pohlédla na Karen. „Mívám migrénu,“ řekla. „Zase to přejde...“

„Jste si tím jistá?“ zeptala se Karen a nespouštěla ženu z očí.

Zena zamrkala, nadechla se jednou a podruhé. „Možná že ne,“ zaúpěla. „Omluvte mě...“ Zvolna a obezřetně sestoupila

po schodech, přidržujíc se zábradlí, a velmi opatrně vyšla na ulici.

Karen její odchod sledovala a pak pohlédla na další ženu, hezkou a vyhlížející jako služebná k dětem, oblečenou v růžovém svetru a tmavé sukni. Přátelsky se na ni usmála. „Vaše oblečení se mi líbí,“ řekla mírně...

* O pouhých několik minut později Joe otevřel dveře do domu a vyhlédl, „Jsme připraveni k rozhovoru s první...,“ řekl a zmateně se /ara/íl. Byla tam jen jedna žena.

„Dobrý den,“ řekla. „Jsem Karen Rossová.“

„Aha. Tak dobře.“ Joc se znovu rozhlédl, jako by očekával, že ostatní ženy se náhle opět objeví. Přece je z okna viděl, bylo jich tam nejméně šest... Zmateně mladé plavovlasé ženě pokynul, aby vstoupila. Prošla kolem něho a usmívala se okouzlejícím způsobem. Zarazil se, aby si krytý vchod prohlédl ještě jednou, potom vstoupil za ní a zavřel za sebou dveře.

Uvnitř si s manželkou prohlédl Kareniny doklady. Klidně stála u okna a bavila se s nimi tak uvolněně, že to mohla být ona, kdo přijímá k pohovoru je.

„Karen Rossová,“ řekla, obracejíc se k Leslii. „Jsem z početné rodiny. Děti miluji.“

„Jak velká je vaše rodina?“ zeptala se Leslie.

„Bylo nás osm. Byla jsem nejstarší, a proto jsem hodně vypomáhala.“

„Osm!“ řekl Joe. Působilo mu obtíže představit si, jaké to muselo být, postarat se o všechny. Jak se ukazuje, jedno je více než dost...

„Řekněte... máte jen jedno dítě?“ zeptala se Karen.

Joeova žena přikývla. „Aggil. Je jí deset.“

„Deset je báječný věk.“

„Musíme vám říci...“ Aggiina matka se zarazila. Bledá tvářička, oči přivřené tak, že se jimi dalo stěží vidět, jak Joe věděl, pokukovaly mezi sloupky zábradlí: Byla to naslouchající Aggie. Chápal, proč se manželka cítí provinile, že musí ještě něco říci. Přesto však musela říci pravdu.

„Vyskytly se nějaké problémy,“ řekl Joe ve snaze pomoci jí. Aggiina matka teď zmateně zalomila rukama. „Nejdříve se lékaři domnívali, že je to chorobný nedostatek pozornosti. Bylo to však něco horšího.“

Bledá tvář za zábradlím se nezměnila. Joe měl pocit, jako kdyby ho někdo bodl nožem a pomalu jím otáčel. Jestliže však existoval nějaký způsob, jak jejich dítěti pomoci, bude to muset být takto... a Aggie se s tím bude muset vypořádat. „Prostě se trochu... měla nějaké problémy ve škole,“ řekl, „S ostatními dětmi.“

„A někdy rozbíjí předměty,“ řekla Leslie.

„Rozbíjí předměty?“ zeptala se Karen.

„Například své hračky, někdy i talíře.“

Joe pohlédl na Karen, tvářil se smutně; byl to pohled

člověka, který nenávidí, že musí něco takového říkat. „Je to však velmi milá dívka.“

Byl poněkud překvapen, že varování podle všeho nepůsobilo Karen zvláštní starosti. „Ráda bych se s ní setkala,“ řekla.

Joe vstal a vydal se chodbou.

Leslie pohybem ukázala na blízkou pohovku. Karen si sedla, opět tak mimořádně sebejistě. Leslie si pomyslela: *Ovšem, tento druh práce je trhem prodávajícího... Jestli ona nebude... Jestli my nebudeme...* Přetrhla nit svých myšlenek. Znovu nahlédla do životopisu a zeptala se Karen: „Proč jste odešla ze svého předchozího zaměstnání?“

„Rodina se odstěhovala na Havajské ostrovy. Chtěli mě vzít s sebou, ale opravdu jsem nechtěla přesídlit tak daleko od pevniny. Můžete jim zavolat, tady je jejich číslo.“ Karen se usmála. „Dva chlapečkové..., byli rozkošní.“

Leslie si minutu či dvě opět pohrávala stránkami životopisu. Po několikerém tichém oddychnutí se z haly ozval zvuk kroků. Do místnosti vešla, nebo snad spíš se doplahočila ta, která tu bledou tvářičku měla. Leslie se na ni dívala a pociťovala při tom jak zoufalství, tak i jakousi zvláštní pobavenost. Pro jakoukoli lidskou bytost by bylo obtížné jasněji vyjádřit naprostou nezúčastněnost.

„Aggie,“ řekla její matka, „to je Karen.“

„Ahoj. Jsem ráda, že tě poznávám,“ řekla Karen a podala jí ruku.

Aggie se na nabízenou ruku podívala, ale neudělala nic. Karen neprojevila žádnou nepříznivou reakci. „Aggie je pěkné jméno, „ řekla. „Je to zkrácená forma něčeho? Agáty?“ Aggie neodpověděla. „Agorafobie?“

To Karen vyneslo záblesk z Aggiiných očí, pohled, který říkal: *Cože? Z jaké tramtárie přicházíš?*

Karen se jen usmála. „Víš co, dostala jsem nápad. Nechceš mi ukázat svůj pokoj?“

„To je dobrý nápad,“ řekl Joe. „Tak jdi, Aggie. Ukaž jí ho.“

Se vzezřením dítěte, které ví, že bez ohledu na to, co udělá, se přihodí něco zlého, se Aggie obrátila a vykročila ke schodům. Karen šla za ní a pohlédla na Joea a Leslii tak, aby je uklidnila. Dívali se za ní, pak si vyměnili pohledy. Snad, ale jenom snad, se to podaří,...

*

Vezme-li se v úvahu, že jí bylo deset, byl její pokoj vcelku uklizený. V jednom rohu byl pěkný velký pokoj pro panenky, tu a tam ležely různé hračky v podobě zvířat. Aggie se tam schoulila, celé její tělo jako by říkalo „nezáleží mi na tom, zda tu jste, byla bych raději, kdybyste odešla“ a klesla na postel.

„Je to tu pěkné,“ řekla Karen a rozhlédla se po pokoji. „No ne, ta postel je ale super! Skáčeš na ní někdy?“ Sedla si na postel, ne příliš daleko od Aggie, ale ani příliš blízko. „Také jsem to ráda dělávala, když jsem byla v tvém věku.“

Vsadím se, že bys dokázala vyskočit až ke stropu.“

Aggie zakoulela očima a neustále se snažila Karen ignorovat, ale ta byla příliš dobromyslná, než aby se jí hrubost dotkla. Rozhlédla se a její zrak padl na figuru klauna, načež ho Aggie ihned uchopila a držela. „Vida, mívala jsem právě takového klauna, když jsem byla v tvém věku. Můžu se na něj podívat?“

Aggie klauna držela pevně; ta dotěrná ženská toho od ní chtěla trochu příliš mnoho. Aggie na ni vrhla pohled, který říkal: „Kdo si myslíte, že jste?“ Karen se však nepřestávala dobrácky usmívat a zdálo se, že ten úsměv vydrží věčně; to Aggii překvapilo, protože dospělí na ni takovou trpělivostí zpravidla neplývali.

„Prosím,“ řekla Karen. „Ukážu ti něco, o čem jsi zaručeně nevěděla.“

Aggie si pomyslela: *Bud'sí po tvém. Snad mi potom zmizíš z očí.* Klauna jí podala.

Karen ho vzala, jednu ruku mu vložila za záda a pohybovala jeho pažemi tak, že si rukama zakryl tvář a potom na Aggii zamával. „Ahoj, Aggie,“ řekla Karen, napodobujíc klaunův hlas. „Líbí se ti naše nová kamarádka Karen? Mně určitě.“ Potom klaunem pohybovala tak, že ji dlouze políbil. Aggie znechuceně odvrátila pohled. „Vy si asi myslíte, že je mi tak pět.“

Karen se na ni zamyšleně podívala: „Dokážeš, aby takhle tančil?“

„Dokážu. To není žádná věda.“

Karen klauna vrátila na skříňku a potom se na límečku dotkla něčeho, čeho si Aggie právě poprvé všimla: dlouhého štíhlého kříšťálu zavěšeného na řetízku. Karen ho uchopila a pak se podívala na klauna.

Na toho se podívala i Aggie, byl to spíš reflex než něco jiného. Z ničeho nic vzduch začal podivně bzučet..., a k jejímu naprostému úžasu se klaun začal pohybovat. Rozpřáhl paže, na skříňce vstal a začal tančit, *sám od sebe*. Nic se ho nedotýkalo. Nic se nedostalo do jeho blízkosti.

Aggie zírala nejdříve na klauna, potom na Karen. Vyskočila z postele a utekla.

„Co se děje, Aggie?“ zvolala Karen a pospíchala za ní.

Aggie se zavřela v koupelně a opřela se o stěnu u umývadla. Koupelna teď zase byla uklizená, ale dívka ji v duchu viděla až příliš dobře, jaká byla předtím, a znovu slyšela dlouhé vzdechy a občasné hněvivé zamumlání, jež z koupelny vycházely, když se nejdříve její matka a potom její otec činili, aby místnost uklidili. Tehdy to bylo dost zlé. Ale teď! Klaun se náhle stal ozvěnou toho, co se stalo, než se jí zmocnil pocit strachu, ztráty sebeovládání. Tentokrát to bylo ještě horší, protože věděla, že to není její vinou. Bylo to způsobeno něčím jiným.

Ta myšlenka byla děsivá - a zároveň ji na ní něco svádělo. *Něco jiného...*

Karen zvenčí klepala na dveře. „Aggie, prosím tě, otevři.“

„Jděte pryč!“

Karen však neodešla. Aggie ucítila něco ve vzduchu, něco jako pohyb. Pocítila to už onehdy večer, když se podívala do zrcadla, když Karen roztančila klauna a na hřišti..., stejný cinkot, stejné bzučení. Ze strachu opět pevně zavřela oči.

Klika se pohnula. Západka v zavíracím mechanismu několikrát cvakla a pak se sama od sebe otevřela. Dveře se rozlétly a naskytl se pohled na Karen, stála tam naprosto nevzrušeně, v ruce držela klauna.

Aggie se na ni nechtěla podívat. „Aggie...“, řekla Karen.

„Jděte pryč.“

Karen vešla do koupelny. „Polekala jsem tě, Aggie?“

Dívka sebou trhla a klauna Karen vytrhla, aniž něco řekla.

„Jestli jsem tě polekala, je mi to líto. Nechtěla jsem. Jen jsem ti chtěla ukázat, co dokážu.“

Aggie se na Karen podívala podezřívavě: „Proč?“

„Myslím, že to víš, Aggie.“

Aggie začínala proti své vůli pocíťovat zájem. „Ne, nevím.“

„Jsi prostě jako já, Aggie. Dokážeš dělat totéž.“

Tato nárážka byla příliš trpká, než aby ji nechala jen tak. Od dětí ve škole se velmi rychle naučila, že s nimi nemá nic společného, a pravděpodobně ani s nikým jiným na Zemi..., alespoň na tom trvaly. Nezáleželo ani na tom, na čem trvali její rodiče, když pomýšleli na to, že to prozradí, měli jí po krk..., museli takové věci říct. „Ne, nemůžu,“ řekla Aggie hněvivě. „Nejsem jako všichni ostatní,“

„Ale jsi, Aggie.“

Karen se k ní trochu přiblížila. Její úsměv sice už nebyl tak zářivý jako předtím, ale stále ještě ji obklopovalo totéž vědomí účelnosti, jistoty a navíc ještě něco dalšího: jasného rozpoznání. Aggie věděla, že Karen tento problém chápe zevnitř - toto sdělení bylo právě tak jasné, jako předtím bylo jasné Clarkovo „avizo“ jeho záměrů. „Věci se prostě dějí samovolně, když jsi někde poblíž, je to tak?“ řekla Karen. „A lidé tě kvůli tomu nemají rádi.“

To bylo podezření, jemuž Aggie odolávala nejúporněji a nejdéle, pravda, o níž si myslela, že se nikdy pravdou *nestane*, jestliže dokáže sama vni nevěřit. „Nejsem to já, kdo způsobuje, že se věci dějí.“

„Mohu tě naučit, jak tu moc ovládnout, Aggie. Jestliže mi poskytneš příležitost.“

To pomyšlení napínalo Aggie na skřípec, ale pak je zděšeně odvrhla. „Nechci to ovládnout. Chci, aby to zmizelo!“

Aggie se znovu dala na útěk, utíkala chodbou ke schodům a po nich dolů.

Karen šla za ní.

*

Dole v obývacím pokoji Aggie klesla na židli pod čelním

oknem a všemožně se snažila vypadat, jako by se nestalo nic mimořádného. Její matka k ní přistoupila s ustaraným výrazem. „Je všechno v pořádku, miláčku?“

„Všchno je, jak má být,“ řekla Karen, vycházejíc z chodby dole u schodů. „Myslím si, že Aggie a já si budeme báječně rozumět.“

Matka a otec se na sebe podívali s výrazem, který už nebyl zcela beznadějný, a otec si dřepel vedle Aggie. „Co si myslíš, Aggie? Chtěla bys, aby k nám Karen přišla a zůstala u nás?“

Aggie seděla a mlčky přemýšlela, aniž se na někoho z nich dívala. Opět měla strašný pocit, že jakmile tu ta žena bude, už nikdy se jí nedokáže zbavit. *Jestli to nebude tahle, bude to jiná*, pomyslela si. *Někoho takového mi pověsí na krk, at budu dělat cokoli.*

Aggie se odvážila letmého pohledu na Karen. *Když se to tak vezme..., taková jako ona..., ne jen nějaká obyčejná osoba..., kdo ví? Třeba to k něčemu bude.*

Jen aby! Ale co když nebude?

„Tak co, miláčku?“ zeptal se otec. „Záleží to na tobě. Chceš, aby Karen zůstala?“

Aggie tu chvíli odkládala, jak dlouho jen mohla..., ale nemohla věčně. Zdráhavě pohlédla na matku. „Myslím že ano.“

Matka a otec se na sebe podívali znovu, spíš užasle než jinak. Potom Joe natáhl ruku ke Karen. „Tak dobrá. Zdá se, že máte místo.“

„Znameníť!“ odpověděla a šťastně mu rukou potřásla. Vrhla pohled na Aggie; dívka po chvíli znovu vzhledla, stále ještě svírajíc klauna. Bylo to nebezpečné, velmi nebezpečné, začít mít naději, že se něco změní“. Přece však... bylo těžké, velmi těžké odolat...

*

V jiné ulici v jiném městě stál domek mezi mnoha podobnými: Byl to další typický domek v srdci Ameriky..., až na to, že tenhle strašně bolelo u srdce.

Uvnitř seděli na gauči v obývacím pokoji matka a otec. Matčiny oči byly zarudlé a jevily známky, že takové jsou už dlouho. Občas pohlédla na zarámovanou fotografii dívky na blízském stole.

Naproti stál vousatý muž s tváří, která by byla mohla být vlídná, kdyby v ní nebylo cosi divokého a posedlého. Zeptal se: „A jak dlouho už o ní nevíte, pane Hagen?“

„Tři týdny.“ Pan Hagen se na tazatele podíval zarmouceně, ale zároveň i rozmrzele. „Už jsme to všechno probrali s policií... Byl bych si myslel, že lidi jako vy mají na práci něco lepšího, než se nás vyptávat pořád kolem dokola.“

„Naše agentura ráda provádí své vlastní vyšetřování,“ řekl vousatý muž klidně. Zjevně nehodlal odejít; otec si povzdechl.

„U jaké že to pracujete agentury? FBI?“

„Ne, pane. Má agentura má trochu užší záběr než FBI. My se soustředíme na pohřešované děti, jako je Lucy.“

Při zvuku dceřina jména žena opět pohlédla na fotografii na stole... a potom ještě níže. V několika uplynulých týdnech zjistila, že to je nejlepší způsob jak plakat, aniž to bylo zcela zjevné. Řekla: „Bylo to tak: Vracela se ze školy. Lidé ji viděli odcházet z hřiště a jít na zastávku autobusu. A potom... prostě zmizela.“

Vousatý muž vyňal z kapsy zápisník a začal si zapisovat. „Nikdy by se byla nenechala svěřt někým, koho neznala,“ řekla Lucyina matka. „Na to byla příliš rozumná.“

„Je možné, že ji sebrala vaše služebná k dětem, Marta?“

Lucyina matka potřásla hlavou. „Marta ve městě nebyla. Několik týdnů před Lucyiným zmizením se u nich v rodině něco stalo a musela odjet na Floridu...“

Otec se podíval na vousáče. „Přece si nemyslíte, že s tím Marta měla něco společného?“

Mužova nepřístupná tvář nasvědčovala právě tomu. „Panebože...,“ řekla matka.

Muž stál, chvíli si prohlížel zápisník, pak se vytasil s fotografií a podal ji Lucyině matce a otcí. „Je tohle fotografie Marty?“

Na snímku byla mladá žena s krátkými tmavými vlasy, širokými, vesele vyhlížejícími ústy a s úsměvem, který se zdál věčný. „To je ona,“ řekl Lucyin otec mírně.

Lucyina matka zakroutila hlavou. „Ta s tím nemohla mít nic společného... milovala Lucy...“

Muž se na ně díval trochu lítostivě, ale jeho obličej zůstával nepřístupný a objevilo se v něm něco dychtivého. „Řekněte mi o té vaší ‚Martě‘ všechno, co můžete.“

Lucyina matka bezmocně rozpráhla ruce. „Byla ve městě nová, a tak neměla mnoho přátel,“

„Říkala něco o tom, že je jedináček, snad to k tomu patřilo,“ řekl otec. „Že totiž byla uzavřená. Většinu času trávila s Lucy.“

Vousáč si povzdechl, zapsal do zápisníku další poznámku a znovu vzhledl. „Máte o Martě nějaké záznamy? Formuláře sociálního pojištění, životopis, nějaký telefonní účet? Něco, podle čeho bych zjistil, kde ji mohu najít?“

Otec a matka na sebe bezmocně pohlédli a zakroutili hlavou. Potom se zdálo, že matka přemýšlí, a řekla: „Nuže, něco tu bylo. Dostávala... balíčky. Nevím, zda byly z domova. Nosím poštu každý den a chtíc nechtíc jsem si všimla, že...“

Vousáč vzhledl: „Nepamatujete si adresu?“

Matka se zamyslela. „Jméno si pamatuji... něco jako ‚Anti...‘,“ Odmlčela se, pohlédla na manžela, ale ten jí nedokázal pomoci. „Snad Knihy Antiquarius?“ dopověděla.

„V kterém městě?“ zeptal se vousáč.

Lucyina matka zakroutila hlavou. „Nedokážu si vzpome-

nout... Jen to jméno mi utkvělo v paměti, vypadalo trochu nezvykle.“

Vzdychla. Její manžel znovu zakroutil hlavou. „Nemohu tomu přece jen uvěřit,“ řekl. „Byly prakticky jako sestry, Lucy a Marta.“

Vousáč se zase podíval. „Dala Marta Lucy někdy něco..., nějaký dárek..., snad malý kříšťál?“

Matka a otec na to živě zareagovali. „Jo,“ řekl otec, „dala jí překrásný malý kříšťál. Lucy ho milovala. Jak to víte?“ Vousáč potřásl hlavou, zavřel zápisník a uschoval ho. „Tohle byl dobrý začátek“ řekl. „Velice vám děkuji.“

Vstal a vážně pohlédl na Lucyinu matku a otce. „Myslíte, že Lucy najdete?“ zeptala se matka velmi tiše.

Vousáč si povzdechl: „Jestliže ještě není příliš pozdě...“

*

Nastoupil do auta, vzal do ruky mobil a stiskl jedno z tlačítek. „Tady Walsh. Dej mi Šelmu.“

Telefon slabě zapískal. „Jo, Šelmo. Myslím si, že možná mám stopu.“ Znovu se podíval do zápisníku. „Potřebuji třídat o jakýchsi Knihách Antiquarius někde v kontinentálních Spojených státech. Až ho dostanu, budu potřebovat letenku a také auto.“

Následovala další chvíle pískání. „Nezáleží mi na tom, kolik jich je,“ řekl Walsh dost unaveně. „Zkontroluji je všechny... V pořádku. Tak se měj.“ Položil sluchátko a rozjel se, oči se mu znovu naplnily odhodláním, které ho hnalo k činům.

Pnhořovalo. Tentokrát... *tentokrát* ji najde. A až se tak stane, chirurgickým zákrokem odstraní tu hnisající ránu jednou provždy. Tihle lidé už nebudou ubližovat žádným děvčátkům. Už nebude žádná bolest způsobená sledováním toho, co se s dětmi musí dělat potom. Už žádné vměšování úřadů do vztahu rodin k jejich dcerám.... a už žádné další vměšování těchto lidí, Terry Walsh bude bez práce... a bude jedním z nejšťastnějších lidí na této planetě.

*

V Knihách Antiquarius zazvonil telefon, šedovlasá žena zvedla sluchátko. „Knihy Antiquarius, u telefonu Jean.“ „Ahoj,“ ozval se známý hlas s kulisou, jíž byl pouliční hluk; volající mluvil z telefonní budky. „To jsem já. Jen jsem chtěla, abyste věděli... Navázala jsem kontakt a zcela jistě máme pozitivní případ. Je to děvčátko, jmenuje se Aggie Travisová.“

Jean se klidně posadila, uklidněna zvukem Karenina hlasu. Příliš dlouho už o ní neslyšela. „Dobře. Jak brzy bude připravena?“

„Ještě nevím. Matka je podezřívavá. Už jsem však uvnitř a pracuji na tom. Nepotrvá to dlouho...“

Karen zavěsila a Jean se znovu soustředila na svůj psací stůl. *Kdybychom mohli zachránit jen ještě jednu*, pomyslela si. *Jen ještě jednu...* Každá zachráněná, každá převedená z prostředí, které dusí“, na bezpečné místo, kde může být sama

sebou a kde se může plně uplatnit, ať je tím uplatněním cokoli..., každá byla vítězstvím.

Jean neměla ani tušení, jak dlouho jí taková vítězství ještě budou dopřána. Neměla iluze, že její úloha v této bitvě potrvá ještě dlouho nebo že bude mít dost času zemřít v posteli. Vinou ničivé setrvačné síly jejích pronásledovatelů se to stávalo stále nepravděpodobnějším. Jestliže si však pronásledovatelé myslí, že toto vědomí by ji mohlo zastavit... Oni, úřady, byli opravdu velmi zmatení, A když ona nakonec zmizí ze scény, nastoupí jiní, aby ji nahradili. Jiní už to dělají.

„Karen...“, vydechla a vzala do ruky další noviny.

*

Slunce jasně svítilo okny Aggieiny ložnice. Karen vstoupila, přešla k jednomu oknu a vyhlédla ven. Aggie seděla na posteli, četla a všemožně se snažila vypadat, že ji to vůbec nezajímá. Úkol to nebyl snadný, to se muselo přiznat.

Karen ledabyly zatočila hračkou v podobě kolotoče, umístěnou na pažení okna, a řekla: „Tak co, Aggie, co bys ráda dělala? Máš nějaké kamarády?“

Tomu by se Aggie byla mohla hlasitě zasmát. „Se mnou se nikdo kamarádit nechce.“

„Já ano.“

„Mí rodiče vám platí,“ řekla Aggie trpce.

Karen trochu pokrčila rameny. „To přece neznamena, že nemohu být tvou kamarádkou. Nebo snad ano?“

Aggie na tuto finesu nereagovala, protože něco zcela podobného ještě nikdy neslyšela. Karen přešla k ní a sedla si na postel, i tentokrát ne příliš blízko, a mírně řekla: „Ty bolesti hlavy jsem mívala i já.“

Aggie se na ni podívala překvapeně, dokonce se zájmem, ačkoli se všemožně snažila, aby tomu tak nebylo, zavřela knihu, kterou jakoby četla, a odsunula ji stranou: „Mívala jste je?“

„Přesně tak. Kdykoli jsem zcvokla. Někdy jsem kolem lidí“ mohla vidět ten jas. A když jsem se do toho vložila..., začaly se jim dát věci.“

Bylo to příliš hrozné..., příliš nesnadné k uvěření. Aggie téměř nechtěla slyšet Karen, jak to říká, přestože spolu byly samy a nikdo jiný je neslyšel. Ale panečku, slyšet, že je ještě někdo jiný, i kdyby byl jen jeden... „Jas“ nebyl přesně tím výrazem, který by byla zvolila sama, ale znělo to dost podobně tomu, co viděla, když vzduch začal zvučet a bzučet a věci se začaly dát... „Byla jste jako já, když jste byla malá?“

Karen přikývla. „Nejsi sama, Aggie.“

Otočila se. Na blízké skříňce, kde onehdy seděl a tančil klaun, byla sklenice vody se slámkou. „Dívej se na brčko...“, řekla. Vzala do ruky malý křišťál, který měla na krku, a pak se na slámkou zamyšleně zadívala.

Vzduch začal cinkat. Slámka se zachvěla..., potom se

uprostřed sklenice postavila rovně, ničím nepodporována.

Aggie *zírala*. To s tím klaunem mohlo být něčím, co se podaří jen jednou. *Tohle* však ne. Vodu nalila do sklenice a slámku do ní vložila dnes ráno sama. Nemohlo být ani řeči, že by to bylo něco nahodilého, prostě něco, co se stalo samo. Karen to *udělala*. Vzduch ještě bzučel tím, co udělala, ať to bylo cokoli.

„Jak jste to dokázala?“ Aggie popadla dech.

Karen vydechla: „Soustředila jsem se. Stlačila jsem světlo do jednoho bodu. I ty se můžeš soustředit.“

To bylo něco, oč se Aggie jednou či dvakrát pokusila, ale bez úspěchu. „Ne,“ řekla. „Když to dělám já, nic se nepovede.“

„To se nesmí stát,“ odpověděla Karen. Zalovila v kapse a něco Aggie podala. „To ti pomůže soustředit se.“

Aggie vzala, co jí Karen nabídla. Byl to dlouhý stříbrný řetízek se štíhlým tenkým křišťálem na konci. „Hodně se podobá mému,“ řekla Karen a pohlédla dolů na svůj vlastní křišťál.

Aggie si řetízek zmateně vzala na krk a upravila si koňský ohon. „A teď mysl na slámku.“

Aggie se podívala na slámku a potom pohledem uhnula, trochu se cukla, když se jí poprvé dotkl zvláštní cinkavý pocit ve vzduchu. Zkusila to znovu a znovu uhnula. Nic se nepříhodovalo.

„Nedokážu to,“ řekla a zamračila se. Další marná naděje.

„Ale dokážeš,“ odpověděla rychle Karen. „Nejanči. Doopravdy se soustřed’.“ Aggie sevřela křišťál a pohlédla na slámku. Jako by ve vzduchu opět začal cinkot: Bylo to tlumené bzučení, jako včelí. Na rozdíl od toho, co se tehdy stalo v koupelně, však tentokrát bzučení znělo méně hrozné, téměř přátelsky, jako by bylo pod kontrolou, její kontrolou. Pomyslela si: *To není možné, nevěřím tomu, není to skutečné*. Karen ji však nepřestala pozorovat. Aby jí přinejmenším dokázala její omyl, Aggie se pořád dívala na slámku a myslela na ni. *Stůj rovně...*

Slámka se zakymácela a potom se znovu naklonila na jednu stranu sklenice.

Aggie se otočila ke Karen, byla připravena trpce si stěžovat na podvod, ale Karen o tom nechtěla ani slyšet. Řekla: „Znovu. Chci, aby ses opravdu soustředila. Vypud’ ze sebe všechno kromě slámky.“

Aggie přivřela oči, uchopila křišťál pevněji a zírala na slámku tak, jako se onehdy na hřišti dívala na Clarka a jako se během let dívala na tolik jiných dětí, ale bylo to marné. *Tak dělej. Postav se. Narovnej se.*

Slámka se znovu zakymácela - a postavila se ve sklenici rovně, bez jakékoli cizí pomoci.

Jsem si jistá... Podívala se úkosem na Karen. „To děláte vy.“

Karen se však svého křišťálu nedotýkala. Zakroutila hla-

vou a dívala se na slámku pohledem znalce. „Ne, děláš to ty.“

Potěšená Aggie znovu soustředila pozornost na slámku. Ta se zavrtěla a vymrštila se do vzduchu, ven ze sklenice a přes postel, přičemž je obě drobně pokropila, když přes ně letěla a spadla daleko od nich.

Usmály se. Aggie byla zcela užaslá jak svou rozjařeností nad tím, že pro změnu dělá jednou něco správného, tak tím, že to něco je tak senzační“ a zvláštní. Natáhla se ke Karen a rychle ji objala, což Karen stejně potěšené opětovala. To bylo to udivující: Aggie dokázala číst její záměry a pocity právě tak jasně, jako onehdy četla ošklivé Clarkovy záměry a pocity.

Potom si Aggie zase sedla, náhle udýchaná, jako by bez jakékoli přípravy byla přeběhla hřiště z jedné strany na druhou. „Páni,“ řekla. Podívala se na Karen a nevěděla, zda je bezpečné tu otázku vyslovit - ale rázem ji přemohla její zvědavost: „Zraňovala jste lidi, když to na vás přišlo?“

Karen přikývla. „Zraňovala jsem, dokud jsem se nenaučila to ovládat.“

Aggie se zamračila: „Nechci to ovládat. Jestliže jsou lidé ke mně sprostí“, chci, aby je to ranilo!“

Karen přikývla a Aggie se zdálo, že při tom vypadá trochu smutně. Odněkud z Karenina „šumu“ v pozadí Aggie zaslechla či vycítila záchvat lítosti kvůli někomu zraněnému kdysi dávno - Aggie nedokázala rozeznat žádné konkrétní podrobnosti, ale Karen kvůli tomu měla na sebe zlost ještě nyní, „Vím,“ řekla, „ale není to správné, Aggie. Své zvláštní moci nepoužíváme k tomu, abychom lidi zraňovali.“

„Proč ne?“

„Protože to neděláme.“

Aggie zamrkala; byla zvyklá naslouchat rozvláchným a podezřele znějícím důvodům spíše než prostému záporu pronesenému bez obalu.

Karen řekla velmi rázně: „To není to, proč nás příroda tou zvláštní mocí obdaruje. Ostatně, jakmile se naučíš soustředit se, lidé k tobě už nebudou oškliví tak často.“

Aggie při tom pomyšlení zamrkala. Její svět nikdy předtím nezahrnoval myšlenku, že je nějaké místo, kde se lidé vůči ní obvykle nechovají ošklivě. Karen se na ni podívala chápavě. „Budeme cvičit, každý den,“ řekla. „Jen my dvě.“ Aggie se na ni dívala a položila si otázku, poprvé se skutečnou nadějí, zda se všechno nakonec přece jen neobrátil k dobrému...

V Knihách Antiquarius Jean rovnala nahoře i dole police v jedné uličce, když hledala nové vydání *Konce dětství*, o němž věděla, že se tu někde skrývá; někdo, kdo si ji prohlížel, ji asi s dobrým úmyslem odložil na nesprávnou polici. Za jejími zády se mužský hlas zeptal: „Promiňte, máte nějaké knihy o projektu lidského genomu?“

Přes rameno se na něj podívala: Byl to velký vousatý muž s pronikavým pohledem. „Podívám se.“ Dívala se na polici

nahoru a dolů, trochu se při tom mračila, nebylo to ani tak kvůli tomu, že muži chybělo jakékoli doporučení, jako spíše kvůli pomalému jemnému šimrání nervů, pocitu, že jeho přítomnost se netýká jen knih. „Nemyslím si, že bychom tu měli nějaké knihy celkově pojednávající o tomto tématu,“ řekla.

„Děkuji vám.“ Muž se na chvíli odmlčel a potom řekl: „Ten křišťál, který nosíte, je velmi zajímavý. Kde bych něco takového dostal?“

Jean se otočila, aby se mu poprvé podívala zpřímá do tváře, a předstírala při tom naprostou bezstarostnost, ačkoli její šimrání nervů sílilo. „Není na něm nic zvláštního,“ řekla nenuceně.

„Ach, jsem si jistý, že křišťály přesně takové jako tenhle jsem už viděl..., Jean,“ řekl vousáč.

Zamrkala. I teď bylo důležité nevypadat příliš překvapeně... „A kdo jste vy?“

„Jen někdo s otázkami, Jean. Například: Kde je Lucy Hagenová? Nebo slečna k dětem, která se jmenuje Marta? Kde se skrývají? Myslím, že odpovědi znáte.“

Nervózně před ním uhnula. Jsou to oni. *Bože, ne tady, ne teď, ne tak brzo!* Šimrání kolem nervů se měnilo v bzucení ohlašující poplach, když muž k ní natáhl paži a uchopil ji za ramena: „Povězte mi...“

Jean zvolala: „Nechtě mě!“

Uličkou přispěchala její partnerka, majitelka knihkupectví, a vsunula se mezi ni a muže: „Jean, mám zavolat policii?“ zeptala se a zamračila se na něj.

„Nemusíte se obtěžovat,“ řekl muž chladně, otočil se a odešel.

„Jean, co mohu udělat?“ zeptala se její partnerka, když viděla, jak náhlým strachem nejdříve zrudla a potom zbledla.

Jean potrásla hlavou. *Už tu zavedli odposlech?* zeptala se sama sebe. *Jsou telefony bezpečné? Kdo ví, jak dlouho možná už odposlouchávají.* Podívala se Carol do očí a řekla: „Nedělejte si starosti. Jen každému řekněte... Za několik dnů zmizím.“

Odešla, zatímco druhá žena za ní úzkostlivě hleděla. Prozatím však nemohla nic dělat..., a bylo toho hodně, co se udělat muselo...

*

Za rohem Walsh telefonoval někomu ve své kanceláři. „Našel jsem ji,“ řekl téměř vítězoslavně. „Z očí do očí se slavnou Jean Andersenovou, tak si totiž teď říká.“

Z telefonu zapištěla otázka. „Ne, nedal jsem ji sebrat,“ řekl, „Nemá to smysl. Je jí přes padesát, je na hromadě, nepředstavuje žádnou hrozbu. Zavede nás však k ostatním. Snad dokonce ke Svatyni!“ Znovu mírné pištění, „Dobře. Už to podle všeho nepo-trvá příliš dlouho. Chtěl bych, abyste udělala tohle...“

*

Leslie přišla od domovních dveří“, zavřela je za sebou, odložila kabelku na stůl a rozhlédla se. „Aggie?“ zeptala se.

Odpověď nedostala. Zamířila do kuchyně. „Aggie?“

Už by se byly měly vrátit, pomyslela si... a srdce se jí sevřelo. I teď když se zdálo, že se to opravdu *začíná* dařit, se nemohla zbavit představy, že se stane něco katastrofálního, že něco... „Aggie“, řekla, náhle a iracionálně polekaná, když šla do kuchyně a promluvila hlasitěji, „jsi tam?“

Potom se otočil klíč v zámku domovních dveří a ty se otevřely. Aggie a Karen tam stály. Aggie držela růžový míč a nepochybně vypadala rozzářeně. „Dobrý den“, řekla Karen Aggieině matce.

Stále ještě zneklidněná Leslie řekla: „Právě jsem se vrátila a nikoho jsem tu nespatriila. Měla jste tu nechat písemný vzkaz.“

„To jsem udělala.“ Karen vyklouzla z pláště a pověsila ho na věšák, který byl blízko ní, „Nechala jsem ho v kuchyni. Napsala jsem, že jdeme do parku a že se vrátíme...“ Podívala se na své hodinky: „...tuhle dobou. Je to v pořádku?“

Leslie se snažila ovládnout se. Bylo to překvapivě obtížné. „To je výborné“, řekla. „Výborné.“

Aggie si rovněž svlékala kabát. „Pobavila ses?“ zeptala se matka.

„Myslím že ano“, řekla Aggie chladně.

Leslie trochu zamrkala. Něco se před ní tají? Nebo je to jen ta dětinskost, že chcete zemřít strašnou smrtí, než vás rodiče spatří, jak projevujete bezmezné nadšení nad *vším*? „Tak ty myslíš že ano?“ řekla. „Je to přece jen lepší než ‚ne‘.“

Aggie roztála natolik, že se pousmála. Příkladla se k matce a tónem naznačujícím, že sdělení má zůstat přísně tajné, řekla: „Mám Karen opravdu ráda.“

Leslie překvapeně zamrkala: To nebylo to, co očekávala, že uslyší, jistě ne v této rané fázi. Aggie měla sklon nechávat si své názory dlouho pro sebe, jako by se cítila nesvá kvůli tomu, jaká by mohla být reakce jejích rodičů na nějaký *názor*, dokud ho sama nemá dlouho. „Opravdu? To je skvělé. Jdi a umyj se, ano?“ Aggie vesele přikývla a vyběhla po schodech, aby to udělala.

Leslie ji pohledem sledovala, trochu potřásla hlavou a řekla Karen: „Myslím, že vás má ráda. Musíte mít nějaké kouzlo.“

Karen se jen usmála... a Aggieina matka z nějakého důvodu pocítila, že strach se v ní rozmáhá znovu. Kvapně se otočila a odešla uvařit si šálek čaje.

Karen se dívala...

*

Leslie něco rovnala v chodbě nad schody, když vtom se za ní objevil Joe, objal ji a začal ji lechtat tak, jak už to dlouho neudělal. Otočila se, potlačované se zasmála a zároveň si provinile uvědomila, že ani ona se s takovým potěšením nezasmála už delší dobu. Provinilost musela mít

něco společného s tím, že s celou tou situací stále ještě nebyla spokojena a že nedokázala opravdu říci, proč tomu tak je...

Manželovi však Leslie řekla: „Kdopak to přišel domů v dobré náladě?“

„Jsem šťastný,“ řekl Joe otevřeně a bezstarostně. „Jsem šťastný, protože Aggie je šťastná. Tak jsem ji už dávno neviděl. Osvědčilo se to.“

„Co se osvědčilo?“

„Karen.“

Leslie si přála, aby si tím mohla být zcela jista. Joe postřehl nejistý výraz, který se mihl na Leslieině tváři. „Tobě se nezamlouvá?“ zeptal se.

„Zamlouvá se mi,“ řekla Leslie. „Jde jen o to..., že zkrátka je... příliš dokonalá, nezdá se ti? Chci říci, že jestliže je Karen tak dobrá, proč nezůstala u nějaké jiné rodiny dlouho?“

Joe na ni zamrkal. „Udělala to, u těch lidí na Havajských ostrovech. Nezatelefonovalas jim?“

„Ano,“ řekla Leslie. „Mluvila jsem s matkou. Jmenovala se... Jean.“

„A co ta Jean řekla?“

Leslie žalostně hleděla na svou vlastní neochotu přijmout něco, co se dařilo, něco, kvůli čemu byl její manžel tak šťasten. „Podle toho, co mi říkala..., seslala Karen nebesa.“

„Tak vidíš. Ber to. Měli jsme štěstí. Jednou.“

Znovu ji objal, pustil ji a odešel převléci si oděv, v němž chodil do práce. Aggiina matka se dívala za ním..., ustaraná a neschopná říci cokoli konkrétního o tom, proč tomu tak je.

^1 f^

Na místě, kam se od Travisových muselo jet přes půl města, po ulici zvolna kráčela k vysoké šedovlasé ženě v tmavém nepromokavém plášti Karen. „Jean...“

Objaly se a potom vykročily. „Přišla jsem, jakmile jsem mohla,“ řekla Karen. „Co tu děláte?“ „Přijela jsem kvůli čmuchalům,“ řekla Jean chmurně. „Našli mě.“

„To snad ne!“ Karen zbledla. „Jak to, že vás nesebrali?“

„Nevím, ale přijela jsem, abych vás varovala: Možná nepotrvá dlouho, než čmuchal zjistí, kde se skrývám..., a než najde vás a Aggie.“

Karen polkla.

„Jaká je?“ zeptala se Jean.

Karen potřásla hlavou nad tím, jak je život nespravedlivý, protože věděla, co Jean nyní řekne. „Jean..., je ta nejlepší“, s jakou jsem se kdy setkala. Její moc je stále ještě nesoustředěná, ale dívka je silná. Silnější, než jsem byla já a kdokoli, s kým jsem se kdy setkala... Má ten vnitřní smysl, 'vnitřní sluch', jaký kdy měl jen málokdo z nás.“

„V tom případě tedy nesmíme ztratit ani okamžik,“

zamračila se Jean. „Musíme ji odvést, než se čmuchal dostane sem.“

„Ještě není zdaleka připravena,“ řekla Karen.

„K tomu teď nesmíme přihlížet,“ řekla Jean. „Přived’ ji za mnou.“

Karen znovu potřásla hlavou: „Nenašla dosud svůj vnitřní mír...“ Věděla, že je to tak důležité; dokud jste nakonec nepřivolili k přijetí daru, bude se ten dar stále hlásit ke slovu v nevhodných chvílích, nikdy se náležitě neoctne pod vaší kontrolou... a jeho vinou se budete víc podobat dělu volně se pohybujícímu po palubě života než zbrani, již by se dalo používat ku prospěchu jiných lidí. Byla pro ni nesnesitelná myšlenka, že takový osud by mohl postihnout Aggii s jejími schopnostmi; ne teď, kdy šlo o tak krátkou dobu... „Jen mi ještě dopřejte trochu času, několik dní. Jestliže ji odvedeme teď, nikdy nám opravdu neuvěří.“ Ted’ byla na řadě Jean, aby zakroutila hlavou. „Jestliže nás ten čmuchal najde,“ řekla, „znamená to pro ni tábor a pro vás a pro mne bůhvíco. Víím, že máme pravidla, ale všechna je poruším, abych jedno děvčátko zachránila před jejich experimenty.“

Karen vzdychla. „Já víím. Omlouvám se. Jen jsem chtěla říct...“

„Dávám vám dva dny. Osmáctyřicet hodin. Pak ji chci mít.“

„Děkuji vám.“ Karen neměla ani potuchy, zda ten čas postačí..., obávala se, že možná ne. Udělá však, co bude moci, všechno, co bude moci... a osmačtyřicet hodin od této chvíle bylo rozhodně lepší než právě teď.

Jean přikývla. „Mějte oči otevřené,“ řekla.

„Kde budete?“

„Budu se dívat.“

Jean odešla *rázným* krokem a nechala Karen, náhle ucí-
tivší chlad, stát na ulici.

*

Karen vystoupila po schodech vedoucích k Aggiinu poko-
ji a lámala si hlavu, co má podniknout.

Podle její zkušenosti tohle byla nejnebezpečnější“ část celého postupu, nejjemněji vyvážená, kdy závan větru či myšlenka, která se objevila na nesprávném místě, mohly zmařit dny, ba dokonce týdny práce. Téměř nostalgicky si vzpomněla na staré časy, kdy jste mohli s děvčátkem strávit půl roku, nebo dokonce celý rok. Nyní“, kdy jim tirády byly tak těsně v patách, to byla záležitost týdnů, někdy dokonce dnů, jako v tomto případě.

Není to případ, řekla si Karen přísně. *Je dítě*. Kdo byl případ, byla ona sama v těch dávných zlých časech, kdy dětské psychologové měli sklon jakékoli nejasné či nevysvětlitelné chování diagnostikovat buď jako „kriminalitu“, nebo jako „zaostalost“. Tehdy se setkala s mnoha jinými dívkami neprávem označenými za „případy“. Zejména si pamatovala jedno děvčátko označené za „idiota“ - tehdy se takových výrazů ještě používalo -, protože se nechtělo učit číst. Nešlo

ani o dyslexii; učila ji její matka doma, protože neměla peníze..., a matka rovněž měla Dar. Děvčátko nevidělo, proč by se mělo učit číst černé skvrny na stránce, když jeho matce stačilo se na knihu podívat a obrázky oživila. Kdo potřebuje slova „pluli plachetnicí“, říkalo děvčátko, když můžete vidět, jak se voda čeří po straně člunu a plachty se napínají, cítit vítr, slyšet vodu a cítit její tříšť na své kůži...?

To tehdejší děvčátko nyní bylo samo matkou a učilo jiná děvčátka a její matka byla s ní; obě byly jedním z velkých pokladů v Karenině života. Znovu si připomněla, že se musí starat nejen o Aggii, ale i o ně. Bude-li se tu kvůli Aggii-ným potížím zdržovat příliš dlouho, octnou se v nebezpečí i ony...

Vstoupila do Aggiiny ložnice a našla tam asi šest plyšových zvířátek tančících ve vzduchu nad Aggiinou postelí majestátní a elegantní menuet. Když za sebou zavřela dveře, zvířátka klesla na lůžko. Aggie tam ležela, opírala se o polštář, vypadala klidně a v ruce držela svůj kříšťál.

„Začínáš být opravdu dobrá,“ řekla Karen, chodila po pokoji a nedbale v něm uklízela několik drobností,

„Začínám být jaksi unavená,“ řekla Aggie, „ale je to opravdu legrace. Nemůžu se dočkat, až to ukážu tátovi a mámě.“

„Aggie- ••“ Karen se odmlčela, pak přišla, sedla si na postel a poplácala jednu Aggiinu nohu, snažíc se nevypadat při tom příliš spiklenecky; nebylo to něco, co se dá vydávat za hru; pokud to uděláte, pravděpodobně se později dostanete do nesnází, „Mamince a tatínkovi to opravdu nemůžeš ukázat. Moc, kterou máme, je velké tajemství. Největší ze všech.“

„Proč?“ zeptala se Aggie.

Karen vzdychla. „Protože i dospělí, dokonce i maminky a tatínkové, si počínají jako ty děti ve škole. Myslí si, že je můžeme přimět, aby něco dělali, a nemohou nás zastavit. Nahání jim to strach a někdy jsou kvůli tomu protivní. Přece víš, o čem mluvím.“

Při těch slovech se Aggie zamračila; zjevně to byla představa, kterou chápala až příliš dobře. „Nechci být s protivnými lidmi.“

Karen pohlédla na Aggii a zhluboka se nadechla. Tohle byla klíčová část. „Co kdybych ti řekla, že existuje jedno místo..., zvláštní místo, kde jsou jiná děvčátka, která jsou stejná jako ty? Tam žiju já a nazývá se to Svatyně.“

Aggie na ni pohlédla se zájmem. „Je to město?“

„Někdy býváme v nějakém městě. Svatyně je vlastně spíš skupina. Jezdíme z místa na místo, abychom byli bezpeční před zlými lidmi. Učíme a chráníme jeden druhého..., a když jsme připraveni, vydáme se na cestu a nacházíme další dívky, které nás potřebují.“ Trochu se přiblížila k Aggii a řekla: „Chtěla bys tam jít se mnou?“

Aggie to *zvažovala*. „Můžu tam jít s rodiči?“

„Ne, Aggie. Svatyně pro ně není.“

Aggie *zvážila* i to... a potom zcela nenucené, ale s roz-

hodností řekla: „Pak to není ani pro mě.“ Odmítavě se odvrátila. Karen se dívala úkosem, když přemýšlela o čmuchalech..., o Jean a o tom, co o tom všem pravděpodobně řekne. Dosud to bylo dost jednoduché. Tak to však dlouho nevydrží...

*

Jinde ve městě seděl Walsh v autě a mluvil mobilním telefonem. Jeho volná ruka prováděla jemné úpravy na horní desce „černé skříňky“ položené na sedadle spolujezdce. „Směrový signál, který dostávám, je dobrý,“ řekl. „Dodávkou pojedete Čtrnáctou ulicí. Jestliže něco zachytíte, budeme konečně moci zaměřovat.“

Po chvíli přikývl, položil sluchátko a rozjel se.

*

Toho dne probíhal v parku další zápas v kopané. Karen s Aggii stály u postranní čáry. Na Aggii přilétl míč, zachytila ho těsně předtím, než ji zasáhl, ale stačil se dotknout její tváře. Přivřela oči. Nějaký hlas zakřičel: „Promiň!“

Aggie se dívala, odkud míč přilétl, na chlapce, který ho kopl. „Prosím tě, hod' mi ho,“ řekl.

Aggie se podívala zlobně. Karen jí však lehce položila ruku na rameno. „Aggie, ovládej se,“ řekla jí mírně.

Aggie se na chvíli *zarazila*, pak se přestala dívat hněvivě a hodila míč chlapci. „Děkuju /“ řekl a po chvílce se na něj Aggie opravdu pousmála.

Karen poodešla a sedla si na lavici vedle Aggiiných rodičů. Matka se k ní naklonila a řekla: „Pozorovala jsem Aggii, je *mnohem* lepší“, i když to přiznávám nerada. Děláte zázraky, Karen.“

„Ale ne,“ řekla Karen trochu provinile. „Prostě jsem byla v pravý čas na pravém místě. Prostě *začíná* své problémy zvládat.“

Všichni se na ni vteřinu dívali. Potom si Karen uvědomila tlak něčího pohledu: Otočila se a vzadu mezi keři zahlédla stín šedého pláště do deště. „Promiňte,“ řekla Aggiiným rodičům. „Musím si odskočit.“

Vstala a vydala se k malé stavbě se záchodky, proklouzla kolem ní a vyšla na druhé straně, kde stála Jean, vypadala ještě chmurněji než obvykle. Společně vstoupily na zelenou plochu na druhé straně stavby. „Jean, co tu děláte?“ zeptala se Karen a téměř se bála tu otázku položit.

„Řekla jsem vám, že se budu dívat,“ řekla Jean. Vypadala zklamaně a ohlédla se na hřiště a Aggii. „Stále ještě je v ní hodně hněvu. Od té doby, co jsem ji minule viděla, jste nijak nepokročila. Musíme se odebrat do Svatyně.“

„Nechce tam,“ řekla Karen. Celé odpoledne hledala způsob, jak to Jean šetrně sdělit, ale žádný neexistoval.

„Obávám se, že už nemůžeme čekat, když jsou mi čmuchalové tak v patách,“ řekla Jean.

„K čertu s pravidly!“ řekla Karen.

Jean vzdychla a chvíli kráčela mlčky, v obličeji se jí

zračila hluboká lítost.

„O rok dříve než jsem tě zachránila, jsem našla tu holčičku v Modestu v Kalifornii,“ řekla. „Jmenovala se Joy. Byla tak bystrá a tak hezká. Byla malá balerína..., dokázala se tak soustředit, že téměř uměla létat.“

Jeanina tvář zvlídněla, ačkoli Karen měla pocit, že to bude nanejvýš dočasné. „Joy milovala své rodiče a já byla mladá,“ řekla Jean. „Nevěděla jsem, proč bych ji od nich měla odvést, a tak jsem to neudělala.“

Její tvář zpřísněla, když se na chvíli zastavila; Karen se podívala jinam. „Uviděla jsem ji po létech, když skončili pokusy s ní v jednom táboře. Potom ji ‚zneutralizovalt‘, což je jen zdvořilý výraz pro jejich druh elektrických šoků. Mohla sotva chodit, tím méně tančit. Zabili to, co způsobovalo, že Joy byla zvláštní, a udělali to bez rozmyšlení, (Národní bezpečnost.‘,“

Jean se na Karen podívala s výrazem, který znamenal, že další odmítání nestrpí, „Počkám v Burrardově motelu,“ řekla, „na rohu Burrardovy a Třetí ulice. Pokoj třiadvacet.“

Odešla a nechala Karen, aby se cítila tak chmurně a chladně, jako se ona předtím cítila sama.

Co teď udělám...?

*

Pozdní odpoledne se sunulo parkem, když z něho rodina odcházela a velmi se podobala proslulému americkému snu: matka, otec, inteligentní mladá dcera a milující slečna k dítěti. „Byla to legrace,“ řekl Joe.

„Ještě stále to legrace je. Zůstaňme tu a postarejme se, abychom si jí ještě trochu užili,“ řekla Aggie.

„Ale kdež, pro dnešek to stačí“, miláčku,“ řekla matka. „Pojď, Aggie, nasedneme do auta.“

Aggie poskakovala kolem a nechtěla pokládat rázné „ne“ za odpověď..., ani když se opakovalo podruhé a potřetí. „Nemůžeme tu ještě chvíli zůstat? Prosím!“

„Ne, miláčku,“ řekl jí tatínek. „Byli jsme tu dost dlouho. Vrátime se příští týden.“

„Nejsi unavená?“ zeptala se matka, jako vždy trochu užaslá nad bezmeznou energií mladých lidí, alespoň pokud jsou šťastní,

„Nejsem.“ „Nesnaž se mě opentlit,“ vzdychla matka.

„Mám nápad,“ řekla Karen. „Vy dva pokračujte..., Aggie a já se vrátíme. Vybijeme ještě trochu té energie.“

„Bezva! Můžeme, mami? Prosím!“

Aggiina matka se s úsměvem podívala na Joea a potom přikývla: „Ale jistě. Zní to jako dobrý nápad.“

„Setkáme se doma asi za hodinu?“

„To je ono!“

Obě odběhly: Aggie vpředu, trochu těžší Karen za ní, ale rychle vzdálenost dotahovala. Aggiina matka a otec ulehčené odešli k autu.

*

Motel nebyl příliš nákladný ani příliš ozdobný, byl adaptací betonového minimalismu padesátých let, ale ne v takové míře, aby se stal nedávnějším cestujícím nedostupný. Jean odemkla dveře pokoje, vešla s hnědým papírovým sáčkem s potravinami dovnitř a rozhlédla se po něm s vyrovnaností člověka, který to tu dobře zná: levná pokrývka na postel, hladké stěny s přišroubovanými levnými zarámovanými reprodukcemi, dlaždice pamatující lepší časy. Povzdychla si a vydala se do kuchyňky, aby tam potraviny odložila. Nebude tu dost dlouho, aby jí příliš záleželo na vybavení pokoje. Byly tu důležitější věci...

Hlas se ozval ze strany a zcela ji zaskočil. „Brý den, Jean.“ Zůstala stát jako solný sloup, otočila se... a uviděla stát ve dveřích koupelny Walshe, s pistolí namířenou na ni. *Našel je?* napadlo ji hned. *Prosím, ať je nenajde...* „Ten sáček položte,“ řekl Walsh. „Pomalů.“ Chvíli se na něj jen dívala. „Sledoval jste mě z Parkview,“ řekla. „Opravdu, sledoval jsem záznamník, který jsem vám onedlou vložil do kabelky.“

Jean věcně přikývla. Odjakživa věděla, že se tohle jednou musí stát. Když se to nyní konečně udalo, měla zvláštní pocit nefalšované úlevy. „Kde tedy jsou ostatní?“ zeptala se. „Zbytek těch kancelářských nácků.“

„Budou tu co nevidět,“ řekl Walsh. „Snad byste to mohla udělat mnohem méně nepříjemně a prostě mi říci, kde je Marta či Karen. A také to, kde je další holčička. Jak se jmenuje? Kde je?“

Jean s potravinami zvolna prošla kolem něho a do kuchyňky, kde je začala brát ze sáčku. „Už jsem vám řekla... Nevím, o čem mluvíte.“

Walsh se ve dveřích kuchyňky postavil za ni a zablokoval jakýkoli možný únik. „Však my to zjistíme, Jean. Předpovídám, že ještě než den skončí, budeme mít vašeho pomocníka únosce dětí i holčičku a ještě něco: Budeme znát místo, kde je Svatyně. Než týden skončí“, budeme vás mít všechny v táboře.“

Podívala se na něj, odvrátila se od sáčku a lokty se opřela o pracovní desku.

„Muži jako vy lovili a štváli celé generace žen,“ řekla. „Nazývali jste nás čarodějnicemi a upalovali,“ řekla. „Viděla jsem, jak jste odváděli mé přítelkyně a ,neutralizovali je jen proto, že jsme mohly dělat věci, které vy jste dělat nemohli. Všichni se tolik obávají, že vás nahradí tak, jako nahradili neandrtálce... Soudě podle toho, jak jste si počínali, si nahrazení zasluhujete. Bývaly doby, kdy jsem si přála, abychom dokázaly odpovédět bojem, ale to není náš způsob.“

Walsh pistoli trochu zvedl a pohlédl na Jean zamyšleně. Hleděla na něj pohrdavě. „Toho se nebojím,“ řekla zcela klidně. „Raději zemřu, než bych vám cokoli řekla.“

„Vy nezemřete, Jean,“ řekl Walsh s velkým uspokojením a pistoli zasunul, „Ale mluvit budete, a hodně.“

Jean se na něj dívala a poprvé se v jejím pohledu objevil strach... a pak zase začala brát potraviny ze sáčku.

*

V parku Karen a Aggie kráčely podél potoka tekoucího do jezírka parku. „Karen..., jak to, že to umím dělat?“ zeptala se Aggie.

Karen se pousmála, protože to bylo jedno z vysvětlení, jež ji vždy těšilo. „Máš něco, co se nazývá chromozomem Z. Je to něco, co mohou mít jen ženy, ale takových není příliš mnoho... snad jedna z milionu. Je to jakýsi klíč k tomu..., aby se člověk dokázal soustředit.“

Vstoupily na most nad potokem a zastavily se, aby se podívaly na vodu. „I vy máte chromozom Z, vidíte?“ zeptala se Aggie. „Vy se také umíte soustředit.“

Karen přikývla. „Nejsem však tak silná jako ty. U každého jednotlivce je síla jiná. Všeobecně však platí, že čím jsi starší“, tím je tvá moc menší.“

Aggie nad tímto sdělením zmateně potřásla hlavou. „Jak se to stalo?“

Šly dál, „Prostě jsme se tak narodily,“ řekla Karen. „Někteří muži mají navíc chromozom Y. Příroda prostě zkouší něco nového. Třeba bude za pět set let mít zet každý.“

Aggie se zamračila. „Když proto jsem tak odlišná, tak proč mi to prostě neodstraní?“

„Je to příliš malé, než aby se to dalo vidět, a tím méně vyjmout.“ Znovu se zastavily, protože most přešly, a hleděly na cestičky vedoucí někam.

„Jak dlouho u nás zůstanete?“ zeptala se Aggie.

Karenino srdce se trochu sevřelo. „Uvidíme.“

„To není skutečná odpověď,“ řekla Aggie.

Karen se zastavila, pak náhle vzala Aggie za ruku, odvedla ji stranou na jinou cestu vedoucí od mostu dolů a dál k okraji parku. „Pojďme tudy,“ řekla.

Jean viděla dodávku, jak se zastavila před motelem. Walsh přistoupil k oknu a mobilním telefonem krátce mluvil se společníkem. „Jen několik minut... Potřebné informace získám.“

Nenašel je, pomyslela si Jean s hlubokou úlevou a polkla. Klidně směřovala do koupelny, nespíchala.

„Jo, pověz mu, že jsem řekl...“

Když zaslechl zvuk skla, které se láme, rychle se obrátil a hnál se do koupelny.

Dostal se tam příliš pozdě. Jean ležela na podlaze. Sklonil se nad ni, ucítil, jak jí ze rtů stoupá pach hořkých mandlí, jímž se vyznačuje kyanid, uviděl, jak zvolna ztratila barvu...

„Zatraceně!“ Znovu vytáhl telefon z kapsy. „Otrávil se,“ řekl. „A jméno dalšího děvčete jsem se nedozvěděl!“

Po přestávce se z telefonu ozval slabý pisklavý hlas. „Ne,“ řekl Walsh. „Chvíli tam zůstaňte. Můžeme udělat ještě něco jiného.“

Přistoupil k telefonu u postele, podíval se, jaké číslo má vytočit, aby dostal spojení s recepcí, vytočil je a počkal.

„Recepce? Vedete záznamy o telefonických rozhovorech z pokojů? „ Po chvíli řekl: „Dobře, hned jsem u vás.“ *

V nízkých dlouhých paprscích odpoledního slunce Aggie a Karen plavně kráčely ulicí. „Čím budete, až vyrostete?“ zeptala se Aggie.

Karen se na ni podívala pobaveně: „Už jsem vyrostla.“

„Chci říct, až budete opravdu stará. Asi tak třicet.“

Už to dospělo tak daleko, přijala mě za někoho, kdo je jí roven, pomyslela si Karen. *Ach, proč se to musí stávat takhle...* Trochu se potají zasmála nelitostné definici, podle níž je člověk ve třicítce neodvolatelně starý, a potom řekla: „Vždy jsem chtěla pomáhat lidem. Čím chceš být ty?“

„Chci být horolezkyní.“

Karen se usmála trochu lítostivě. „Z toho asi nezbohatneš...“

„To asi ne,“ řekla Aggie a vrhla na ni ironický pohled.

„Ne,“ řekla Karen a objala dívku paží, „Já vím. Chceš být sama. Já jsem to také chtěla. Ale nemůžeš.“ Vzdechla a potřásla hlavou při vzpomínce na to, jak byla prázdná místa lákavá..., dokud si nenašla jiné poslání. Důležitější však bylo, že prázdných míst nebylo na světě dost...

Aggie se náhle zastavila: „To není cesta domů.“

„Já vím,“ řekla Karen. „Chtěla jsem se tu jen na chvíli zastavit, abych se setkala s přítelkyní. Souhlasíš?“

Aggie o tom chvíli přemýšlela. „Tak dobře,“ řekla. „Kde žije? Je hezká? Už jsme blízko?“

Karen a Aggie jdou ulicí, na půli cesty k hoři.

gai

Ě=^J

Karen zaklepala na nelákavé dveře pokoje v motelu. Aggie se se zájmem rozhlížela a neříkala nic.

Karen zaklepala znovu. Nikdo neodpověděl. Pomýšlení na čmuchala, na neúprosné přízračné síly, o nichž věděla, že se neustále přibližují, Karen přimělo, aby udělala něco, co by jindy venku neudělala. Zvedla ruku ke křišťálu na krku, uchopila ho a podívala se na kliku.

Klika se navzdory odporu pohnula, západka se otevřela sarna od sebe a dveře byly dokořán.

Karen a Aggie tam chvíli stály. Karen naslouchala..., místo bylo prázdné..., ale prázdné tak, že se jí to vůbec nezamlouvalo. „Počkej tu chvíli, Aggie,“ řekla a vešla dovnitř.

U postele, spořádaně ustlané, se rozhlédla, nahlédla do kuchyňky, uviděla napůl vyprázdněný sáček s potravinami. „Jean?“ zeptala se.

Odpovědělo jí ticho, ticho nesprávného druhu.

„Jean?“

Odpověď žádná. Přešla k malé koupelně..., zajíkla se a klesla na kolena. Vrazila si do kolena úlomek, ale nevěděla o tom.

Místo naplňovala vůně hořkých mandli, a zdálo se, že je zaplňuje i tělo, které tam prostě leželo, ještě nevychladlé, podivně natažené na studené podlaze a prázdné, zbavené toho, co mu dodávalo největší cenu. Karen usilovně dýchala a snažila se uvažovat jasně. *Museli tu být, napadlo ji. Pravděpodobně nechybí mnoho, aby našli i Aggie. Podle všeho také zjistili, co je se Statyní, ledaže...*

Při výkřiku, který se jí ozval za zády, se vymrštila. Stačila zahlédnout Aggiein zděšený obličej a to, jak utíká. *Musím ji zastavit! Vběhne jim rovnou do rány...*

„Aggie! Vrať se!“

Dívka však už vyrazila z pokoje a zabouchla za sebou dveře. Karen ucítila ve vzduchu bzučící začátek a věděla až příliš dobře, co se stane. Pouze se jí podařilo nedotknout se kliky, když ta se zbarvila třesně rudě a roztavila se, spadla na dveře a ty začaly dotykem s roztaveným kovem kouřit a páchnout.

Pečlivě se vyhýbajíc horkému místu, zoufale bušila do dveří a volala: „Aggie! Počkej! Nech mě, abych ti to vysvětlila...“

*

Zvonek u dveří zazvonil. Joe otevřel dveře a uviděl, že u nich stojí úctyhodně vyhlížející muž se šedivými vousy a v obleku. „Pan a paní Travisovi?“

„Co byste rád?“

„Zvláštní agent Walsh,“ řekl a ukázal Joeovi průkaz. „Jsem tu kvůli vaší dceři.“

Joe otevřel ústa a zase je zavřel. Nevěděl, co si o tom má myslet. „Je venku se služebnou, která ji má na starosti...“, řekl.

Za manželem se vynořila Leslie. „Co se děje?“ zeptala se ustaraně. „Je něco v nepořádku?“

Muž vstoupil, vytáhl fotografii a ukázal jim ji. „Je tohle ta služebná? Jmenuje se Marta?“

Joe a Leslie se na sebe podívali. „To je fotka Karen...“, řekl Joe.

„Co udělala?“ zeptala se Aggieina matka.

Muž chodil po obývacím pokoji a stahoval rolety. Joe a Leslie na něj zírali. „Dala... Karen... vašemu dítěti nějaký dárek?“

„Ale ovšem,“ řekla Leslie.

„Byl to krystal na řetízku na krk?“

„Ano!“ řekl Joe. „Jak to, že jste to věděl?“ Walsh vyhlížel zachmuřeně. „Má agentura toho ví o té Karen hodně. Unáší děti.“

„Unáší?“ Leslie a Joe se na sebe podívali a Joe okamžitě sáhl po saku. „Zajdu do parku, abych je našel. Zůstaňte tu

pro případ, že by se vrátily.“

To však nebylo zapotřebí. Dveře se rozlétly, dovnitř vpadla Aggie a utíkala k matce, prakticky se na ni vrhla. „Aggid „ řekl Joe.

„Aggie! Můj Bože, Aggie!“ řekla Leslie. „Jsi v pořádku? Vylekalas maminku a tatínka k smrti...“

Vousatý muž zasáhl tak obratně, že bylo jasné, že to udělal už mnohokrát. Klekl si před Aggii tak, že se vsunul mezi ni a Joea, jako by tam Joe vůbec nebyl, a řekl dost mile: „Ahoj, Aggie. Jmenuji se Terry. Můžeš mi říct, kde je Karen?“

Aggie na něj pohlédla s náhlým podezřením, přestože zřejmě byla v šoku. „Nechala jsem ji tam.“

Její podezřívavost okamžitě zapůsobila nakažlivě. Leslie se chladně podívala na Walshe. „Tyhle otázky stačí.“ Vzala Aggii a vyprovodila ji ke schodům. „Aggie, jdi do svého pokoje a nevracej se, dokud ti neřeknu.“

Aggie začala vystupovat po schodech, ale v třetině cesty zaváhala: „Kdo je to...?“

„Nestarej se o to, Aggie, jen jdi. *Jdi...*“

Vyběhla po schodech. Walsh vstal a pokusil se jít za ní, ale zjistil, že náhle hledí přímo do Leslieových očí metajících blesky a ustoupil. „Je mi líto, ale budu potřebovat Aggii-nu pomoc,“ řekl. „Až se uklidni, snad bych ji mohl odvézt k nám do kanceláře.“ Začal přecházet po místnosti, vyzařoval z něho zadržovaný hněv, který na zadržování nebyl zvyklý. „Nepůjde nikam,“ řekla Leslie tónem ženy, která má pod vlastní střechou co činit s nepříjemnou tváří byrokracie.

„Nechápete, jak je to důležité!“ řekl Walsh hněvivě.

„Opravdu?“ řekl Joe a postavil se za Leslii. Společně hněvivě zírali na Walshe.

„V téhle zemi je skupina lidí, kteří jsou nebezpeční,“ řekl Walsh jako někdo, kdo vysvětluje politiku hlupákům. „Mé oddělení je vyhledává.“

Ten tón se příliš nezamlouval ani Joeovi, ani Leslii. „A co s nimi vlastně dělá?“ zeptala se Leslie. „Chci říci, *čím* jsou nebezpeční?“

„Protože jsou jiní.“ Walsh se od nich vzdálil a tvářil se zlověstně. „Číhají na nevinná děvčátka. Nelze je kontrolovat a nelze je zastavit. Neřídí se žádnými pravidly.“

„Takovými pravidly, která vám dovolují lovit děvčátka, jako je Aggie,“ řekla od otevřených domovních dveří namáhavě oddychující Karen.

Walsh se obrátil a hleděl na ni. Joea překvapil výraz hraničící s úzkostí, který přelétl Walshovu tvář a utkal se s výrazem nezkrotného hněvu a autority, jaký měla až do té doby.

„Karen, oč vlastně jde?“ zeptal se Joe.

Karen postoupila k Walshovi. „Na úřadech byla skupina lidí, která studovala ženy, jako jsem já,“ řekla. „Jako je Aggie. Některé z těchto lidí však polekalo, co zjistili.“

Přesvědčili sami sebe, že ty ženy jsou *hrozbou*...”

„Vy hrozbou jste,“ řekl Walsh, sáhl do saka a vytáhl pistoli.

Karen se na něj jen podívala a uchopila svůj křišťál. Oči se jí přivřely...

Ve vzduchu to začalo bzučet, jako by tam byl nějaký rozzlobený hmyz. Něco, jakási neviditelná síla podobná větru, který se zhmotnil a rozhněval, Walshe zvedlo a doslova jím mrštilo na koberec visící vedle něho na stěně. Žuchl na něj, sklouzl, natáhl se jak dlouhý tak široký a slabě sténal.

Pistoli už neměl v ruce, ale stále ještě na dosah. Karen k ní klidně přistoupila, sehnula se pro ni, ale Walshova ruka se vztyčila, uchopila křišťál a utrhla jí řetízek z krku. Karen na vteřinu zavravorala, a právě tu vteřinu potřeboval: Znovu vstal, zezadu ji uchopil a přiložil jí ústí pistole k hlavě.

Zápasila, snažila se z jeho sevření vymanit nebo mu sáhnout do kapsy, kam křišťál schoval, ale marně. Walsh zvolal: „Vidíte, o co mi jde?“

„Co myslíte, proč jsem se vrátila?“ zeptala se Karen Travisových. „Věděla jsem, že tu bude on. Právě zabil nejlepší přítelkyni, jakou jsem kdy měla¹. Přesto jsem se vrátila, protože mi jde o Aggie.“

„Lže!“, řekl Walsh.

„Jeden z vás lže,“ řekl Joe, z očí měl pouhé štěrby.

Karen řekla naléhavě: „Leslie, Aggie je obdařena mocí konat. Je to něco, s čím se narodila...“

„Drž hubu!“ zvolal Walsh a odhodil zápolící Karen. Hlavou se hlasitě udeřila o roh blízké police na knihy. Padla obličejem k podlaze.

„Ne, hubu držte vy,“ řekl Joe a postoupil před ústí hlavně pistole. „Myslím, že lhář jste vy, Walshi.“

„Snažím se *zachránit* nás před nimi!“ křikl Walsh na Joea. „Jsme na téže straně, jenže jste příliš hloupý, než abyste to pochopil!“

Joe přesto postupoval, Walsh na něj namířil pistoli, Joe polkl a šel dál...

Aggie zvuky slyšela shora: rachot, hlasy hlučné hněvem a zoufalstvím. Vzduch všude kolem ní bzučel od chvíle, kdy se podívala Karen přes rameno do zašlé malé koupelny v motelu a zahlédla něco, co už miliónkrát viděla v televizi, ale nikdy ve skutečném životě, jestliže šlo o víc než o smrt křečka. Pohled na tuto nahou každodenní realitu způsobil, že se Aggie strach vystupňoval. Nebylo pro ni snadné roztavit kliku dveří pokoje v motelu, a tak se bezpečně uzavřít před smutnou skutečností toho, co bylo na podlaze koupelny. Myšlenka, že tam zavřela i Karen, ji napadla, teprve když uběhla polovinu cesty domů.

Většinu běhu domů zvládla automaticky. Nedokázala přestat myslet na to, že tělo vypadalo nepřírozeně a neskutěčně, jako by ta paní - Jean? - měla co nevidět vstát a říci „byl to jen žert...“. Jestliže to však žert byl, pak byl náramně nefér, a pro Aggie se tím svět převrátil naruby. Věděla, že

dospělí umírají..., ale rozhodně ne blízko ní...

Ted' utíkala domů, do místa, které mělo být bezpečné, a našla tam matku a otce, obklopené bodavým bzučícím vzduchem, jako kdyby byli v jantaru, a hovořící s někým neznámým, jehož myšlenky však byly nesporně cítit tou podivnou vůní po mandlích, která se vznášela i v koupelně, kde ležela ta mrtvá paní.

Když Aggie poslali do jejího pokoje, na minutu či dvě se schoulila na postel, zatímco dole se mluvilo zvýšenými hlasy, a bála se, že by se někam do blízkosti toho pachy měla znovu dostat. Vzduch bzučel stále hlasitěji a cítila -*jak* to cítila? -, že se k ní blíží někdo jiný, kdo rovněž dokáže to bzučení slyšet.

Bála se tak jako ještě nikdy. Tentokrát v tom však bylo ještě něco jiného: pocit, že možná dokáže něco *udělat*. Už něco udělala, bylo to *skutečné*, ne jako to cvičení, které předtím prováděla s plyšovými hračkami. Hlasy dole byly stále hlasitější. Domovní dveře se s bouchnutím otevřely. Ten někdo, koho vycítila už předtím, je nyní přítomen. Ta přítomnost byla důvěrně *známá* a byla spojena s úsměvem...

Aggie vyskočila z postele a vrhla se po schodech dolů. Cestou ucítila, jak police na knihy narazila do *její*, či spíše Kareniny hlavy; ucítila, že živost, kterou představovala Karen, se náhle vytrácí jako zápalka hozená do vody...

*

Otočila se kolem zábradlí dole u schodů, vyrazila do obývacího pokoje a jediným pohledem všechno obhlédla: Karen zhroucenou na podlaze a vousatého muže zvedajícího pistoli, aby zamířil na jejího otce a matku. Muž na ni pohlédl.

Když sáhla po křišťálu, jejich oči na sobě utkvěly.

Vmžiku nahlédla do jeho nitra. Zuřivost, zuřivost a strach: Ty blokovaly všechno ostatní, co by tam Aggie byla mohla najít, jako pěna obalovaly celou jeho mysl, tak jako onehdy večer krém na holení pokrýval celé umývadlo. Jeho pohledem se zuřivost přesouvala ke Karen. Aggie vycítila, že se při přípravě nadechl a chystal se zamířit...

Nemá šanci, napadlo ji, našla místo, kde se ty bezbarvé toky slévaly jako voda odtékající výlevkou, a stlačila to místo. Muž upustil pistoli, zaječel, chytil se za hlavu a pokusil se upadnout.

To mu však Aggie nedovolí. Cítila další toky, jichž se dalo využít, další věci, které mohla udělat, mnoho dalších věcí. Stlačila další řadu toků dohromady, tentokrát méně lokalizovaných, zdálo se, že vycházejí právě tak z podlahy jako odjinud. Muž se vznesl do vzduchu, kymácel se jako panák, jako onehdy Aggiein klaun, stejně bezmocný, stejně snadno ovladatelný. Aggie si vybrala další místo, stlačila...

„Aggie, nedělej to!“ Byl to Karenin hlas, ale Aggie mu nevěnovala mnoho pozornosti. Stála s přivřenýma očima a pozorovala muže, jak se ve vzduchu kroutí a sténá, drží se za hlavu a v obličeji stále více rudne.

Ve srovnání s tímto zvukem, jenž Aggie náhle připadal náramně uspokojující, znamenal Karenin protestující hlas

velmi málo. Muž náhle zosobnil všechny děti, jež se jí kdy na hřišti posmívaly, každého, kdo ji kdy sledoval cestou ze školy domů a šťouchal do ní holí, jako někdo mezi mřížemi klece šťouchá do nějakého zvířete; teď se jí naskytla příležitost, aby se za všechny ty útoky a ústrky rázem pomstila...

V mužově nitru teď spatřila místo, které bylo jejím stlačováním nejzranitelnější, kde by rychlý příliv toků, jako lusknutí prsty, odstranil krutou mysl, která je pod nimi, a bylo by to jako dotknout se vypínače na stěně, aby se rozsvítilo. Vzduch kolem ní bzučel hlasitěji, zatímco si to místo ověřovala...

„Nedělej to, Aggie!“ zvolala Karen. „Nezabíjej ho!“

„Ale on tě zranil,“ řekla Aggie zachmuřeně. Udivilo ji, že někdo vyhlížející tak mladě jako Karen mohl tak rychle zapomenout na zákon hřiště. Oko za oko, on vrazí do tebe, ty vrazíš do něho. Pokusí se zabít tě...

Karen do toho bzučení volala: „Učila jsem tě, abys své moci nikdy takto neužívala. Jestli to uděláš, budeme tak špatní jako oni. Prosím, Aggie!“

Aggie se na něj podívala, jak se v neviditelném vichru kroutí, zatímco bzučení neustále zesilovalo. Věděla, že jestliže připustí další značné zesílení bzučení, zakrátko to jeho mysl zlikviduje, i když neudělala nic, pokud jde o toto konkrétní místo.

Aggie však o tom přesto přemýšlela. Walsh byl skoro v bezvědomí; sama váha bolesti tížící jeho mysl ho téměř zbavila strachu a hněvu. Prostřednictvím této bolesti, podobné bílému hluku či statickým poruchám v televizi, mohla rozpoznat rysy a oblasti, jež nebyla schopna vidět předtím.

Našla místa, kde strach po sobě zanechal jakýsi zbytek, kde byl zvyklý vytvořit jakousi mentální usazeninu podobnou usazenině, jaká je kolem dokola vany. Znovu se jí vybavil matčin obraz, když onehdy večer vanu drhla. *Kdyby ses podívala na proudy, které tam tu látku drží, a zničila je. Nebo kdybys je jen posunula, jako by ses postarala, aby voda odtékala z kaluže jinou strouhou tím, že holí vyhloubíš strouhu novou. Potom bys tou holí starou strouhu odstranila...*

Téměř ještě dříve než to mohla vysvětlit sama sobě, se to začalo uskutečňovat. Stará schémata se rozpadla a začala se přelévat do nových. V konkrétních částech Walshova mozku, jehož fyzické části jen zhruba odrážely, co se děje v tocích, se tkáň kroutila a posunovala. Walsh vykřikl.

Aggie si nejasně uvědomovala, že rodiče se na ni dívají s hrůzou, ale jsou jako přikovaní. „Raději by to mělo fungovat,“ pomyslela si, zatímco se proces sám od sebe dokončoval. *Nechci, aby se dostali do nesnází...*

Bylo po všem. Nechala ho, aby se sténáním dopadl na podlahu. Karen, která se začínala trochu sbírat, na něj pohlédla s obavami.

„Není mrtvý,“ řekla Aggie s jakýmsi uspokojením. Snad

to nebylo tak úplné, jako by bylo mohlo být jeho zabítí, ale cítila, jak bzukot ve vzduchu ustává, i Karenin neskrývaný pocit úlevy, třebaže stále ještě s příměsí strachu.

Walsh teď klečel, opíral se přitom o ruce a nějak se mu podařilo klátit se dokonce i v této poloze. „Co se děje?“ sténal. „Kdo jste?“

Aggie sebejistě pokročila vpřed a podívala se na něj hodnotícím pohledem dítěte zkoumajícího novou bábovičku z písku. „Aggie Travisová. Jak se jmenujete vy?“

„Terry. Terry Walsh.“

Aggiina matka se za ni postavila, položila jí ruce na ramena a pohlédla na Walshe užasle... a zneklidněně. „Aggie, cos to udělala?“ zeptala se mírně.

„Já jsem...“, Aggie se trochu zachvěla: Neexistovala pro to skutečná slova. Kdyby práci tohoto druhu měla konat mnohem častěji, musela by najít nová slova pro věci, jež se dějí. Soudě podle toho, co řekla Karen, jsou lidé, kteří by jí s tím mohli pomoci...

„Vymazala jsem špatné části“, řekla Aggie.

Usmála se na Karen. Karen byla prvním člověkem, který se na ni kdy podíval, jako kdyby nepředstavovala problém, ale tohle bylo něco nového. Karen její pohled opětovala, jako kdyby byla řešením.

*

Všichni na chvíli odešli na dvůr, aby se dostali na čerstvý vzduch; Aggie byla ráda, že unikla zbytkům bzučení v domě.

„Brzy se tu objeví jiní lidé jako Walsh“, řekla Karen smutně. Jestliže bylo něco, co chtěla, bylo to v tichosti posedět, třeba jen několik minut, a vstřebat do sebe úžas nad tím, co se právě přihodilo. „Získali jsme jen několik minut svobody.“ „To znamená, že budete muset odejít“, řekla Aggiina matka.

Chvilé hoře nadešla..., nedalo se jí vyhnout. „Musím Aggii vzít s sebou“, řekla Karen.

Rodiče na ni pohlédli naprosto šokováni. „Musíte mi věřit“, řekla Karen. „Udělala bych cokoli, abych to změnila. Chtěla jsem pro Aggii jen to, aby vyrůstala mezi lidmi, kteří ji milují... Kterí chápou, jaké to je.“

Joe potřásl hlavou a ovinul paži kolem dcery. „Nevezmete nám ji. Je to naše holčička...“

Karen byla zoufalá, protože věděla, že dodávka stále hledá Walshe. Nenapadalo ji, co má učinit; přihodilo se jí toho od rána příliš mnoho.

K jejímu úžasu to však byla Leslie, kdo zvolil. Vzala manžela za paži. „Viděls, co se stalo, Joe“, řekla. „Ten muž přišel, aby Aggii odvedl!“ I ona natáhla paži k Aggii, ale byl to lehký dotyk učiněný někým, kdo ví, že vbrzku budou někoho muset nechat jít. „Karen má pravdu..., musí odejít.“

Joe potřásl hlavou. „Pak se jí ujmeme. Ukryjeme ji.“

Karen smutně potřásla hlavou, protože věděla, jakou stopu by Travisovi za sebou zanechali, kdyby se o to

pokusili. Už se o to pokusili lidé velmi bystří a vytrvali, ale nikdy se to nezdařilo a jednou či dvakrát to téměř vedlo k prozrazení všech ostatních lidí angažovaných v záležitosti Svatyně. „Najdou vás,“ řekla.

Věděla, že její jistotu dokáže Aggie vycítit, jakoby zevnitř. .. a zjistila, že se ptá sama sebe, co jiného by toto dítě mohlo být schopno učinit, kdyby získalo oddych několika měsíců. „Karen má pravdu!“ řekla Aggie. „Musím být s lidmi jako já.“

Joe se k ní tiskl. „Miluju tě. Nemohu tě nechat jít...“ „Chce být v bezpečí,“ řekla Leslie a začala přitom posmrkávat, ale držela se.

Joe se podíval na manželku a potom na Karen... a nakonec na Aggie. „Vždy budeš mou holčičkou,“ řekl a pokusil se zadržet slzy, ale marně. „Slib mi, že se jednou vrátíš a že to nepotrvá dlouho.“

Ted' už plakaly i Aggie a Leslie. „Miluju tě, táto,“ řekla a políbila ho a obrátila se a políbila matku.

Všichni se otočili a hleděli na Karen.

„Postarám se o ni,“ řekla.

Když však Karen odjížděla s Aggí, její narychlo zabalenou taškou a plyšovým klaunem, ptala se sama sebe, zda tomu zakrátko nebude naopak...

*

Ve válkách, v nichž jde o vývoj, se bojuje po celé generace, pomyslela si Karen v husté temnotě mezistátní silnice mnohem později, když byla sama s reflektory auta a hvězdami, zatímco na zadním sedadle spala holčička a jely do Svatyně. Největší změny však možná jsou způsobeny menšími bitvami, těmi, jež trvají jen několik okamžiků. Snad za deset tisíc let se nové lidstvo bude moci ohlédnout a říci, že tohle byl bod obratu...

První román DIANĚ DUANOVÉ The Door into Fire (Dveře do ohně) vyšel v roce 1979. Od té doby uveřejnila více než dvacet sci-fi či fantastických románů, včetně několika románů ze série Star Trek, a ty se staly bestsellery. Duanová zpracovala Star Trek ve více médiích než kterýkoli jiný autor. Kromě románů často píše i scénáře, včetně více než čtyřiceti scénářů animovaných filmů pro všechna významná studia vyrábějící takové filmy, jakož i památnou epizodu „Kam ještě nikdo nešel“ pro Star Trek: The Next Generation (Putování mezi hvězdami: Příští generace). „Studie uskutečnitelnosti“ je jednou z nejslavnějších epizod Krajních mezi šedesátých let, napsaných jedinečným scenáristou Joem Stefanem. Zeptal se: Jestliže vedení nějaké velké firmy chce zkusit něco nového, začne studií uskutečnitelnosti. Co kdyby to za stejný konec vzali i vetřelci z vesmíru?

Studie uskutečnitelnosti

Zpracování: Michael Marano Původní scénář: Joseph Stefana

Blesk, nemožně pomalý. Protíná noční oblohu, tak jako čepel protíná tmavou tkaninu; rozšiřuje ji v pruh ostrého denního světla a toto světlo se stává poledním paprskem, který svým jasnem vymazává hvězdy.

Světlo má hmotnost. Buší do půdy tak, že ta se otřásá. Světlo se zmocňuje země a vzduchu. Blesk se smršťuje a stahuje vzhůru do temnoty, když se silný vítr žene po silnicích, pěstěných trávnících a špatně zhotovených střechách domů, jež rachotí, když vzduch spěchá zaplnit vzduchoprázdno vzniklé nepřírozenou a náhlou nepřítomností tuctů domů a desítek duší.

Vtažena do světla, komunita zmírá a zanechává hlubokou jizvu na Zemi, kde se hlína sune v hromádkách. Ralph Cashman sníval, že padá.

Rítival se někde na temný venkov.

Tentokrát však byl sen jiný. Ralph padal v noci. Padal, otáčeje se mezi hvězdami.

Půda se mu hnala vstříc.

Hukot větru byl i hukotem jeho krve. Ohlušoval ho, když při dopadu na zem umíral...,

...zatímco, už procitnuvší, začal svírat prostěradla zvlhlá svým potem.

V jeho zorném poli se hebce a tlumeně objevila jeho ložnice. Hlava ho bolela, v ústech měl sucho: Bylo to tím, že toho předchozí noci vypil příliš mnoho. Hrdlo měl sevřené, na prsou pociťoval tíhu: Bylo to tím, že ve spánku plakal.

Sen, v němž padá k nevyhnutelné, předem určené smrti, se ho zmocňoval, kdykoli v bdění odmítl vzít na vědomí jakýsi temný strach.

Proč však snil o hvězdách?

Ohnisko jeho vidění se zaostřilo.

Bolest v hlavě se stala pronikavější.

Jak se otáčel na lůžku, natáhl ruku po bílých a vlnících se prostěradlech, aby se dotkl manželky.

„Rheo?“ zeptal se tiše.

Ani tentokrát, jako tak často, tu nebyla.

Nebe se mýlilo.

Rhea Cashmanová kráčela po cestě před svým domem a zjistila, že něco táhne její pohled vzhůru, jako kdyby někdo stojící na vyvýšenině učinil posuněk, aby na sebe upoutal její pozornost. Mlha, oddychující a tenká, obsahující náznak světla, jako by se v ní lomily paprsky poledního slunce, visela nad domy v Rheině ulici, nad korunami stromů a zdála se dotýkat se osamělého komína či televizní antény. Byla to zimní obloha, která se přiblížila k zemi. Když se na ni dívala, cítila se tak, jako když byla děvčátkem a poprvé sněžilo. Teď však byl vzduch horký, vlhký a ve své vlhkosti tísnivý - byl to vzduch vrcholícího léta, ročního období, jež skončilo před

několika měsíci.

Opar, jemnější než mlha nebo mrholení, naplňoval ovzduší. Nepadal ani nezvlhčil chodník. Navzdory mlze a oparu nebyla na keřích ani na trávníku *žádná* rosa. Cítila, že vzduch v jejích plicích je stejně suchý jako ohřátý vzduch, který naplňoval její dům v nejchladnějších dnech, kdy byl kotel topení v provozu.

Za zimní oblohou, kterou bylo za hebkou, šedou, nízkou mlhou vidět tak, že to Rhee připomínalo zdvojený obrys televizního signálu za sněžením statické elektřiny, byla jiná obloha, jež jí připomínala obrázky, kterými byla v bibli její matky ilustrována druhá kniha Mojžíšova. Byla to obloha, po níž se honily mraky..., temná, s náznakem nějaké mocné Síly za nimi.

Sluneční světlo bylo rozptýlené, příliš jasné bílé na tak časnou hodinu.

Z pozorování oblohy Rhee vytrhlo vyzvánění kostelních zvonů o několik bloků dále. Zvuk byl zastřený, jako kdyby vibrace narážely na stěny jako z bavlny, které má neprodyšně uzavřená krabice.

Sestoupila po cestičce, aby si vzala nedělní noviny, a řekla si, že titulní stranu nebude číst a s ustaranou obavou ji přitiskne k sobě, že počká, dokud nevstoupí dovnitř a možná se s Ralphem nasnídá, než v ní světové události vyvolají zmatek..., ale věděla, že jakmile noviny uvidí, nedokáže odolat nepatrné úlevě, kterou jí starost poskytne.

Noviny tam nebyly.

Zkontrolovala obvyklá místa, kam jim noviny házel chlapec, který je roznášel, a přemýšlela o tom, jak ji ten chlapec... i všechny ostatní děti v sousedství, kterým je víc než dvanáct..., vzrušuje. Ten chlapec se zdál *neúplný*, vzdorovitý a zahleděný do sebe. Dětem, které se narodily hned po válce a teď dospívaly, něco chybí. Něco důležitého, co nedokázala vyjádřit, ale co se projevuje v takových drobnostech, jako je to, že nezáleží na tom, aby se noviny zanechaly blízko domovního prahu.

Zatímco hledala, kostelní zvony přestávaly být slyšet; rozezní se znovu, až se bude blížit celá hodina.

Zřetelným se stával ještě jiný zvuk.

Byl jako ptačí sněm, slabý, ale všudypřítomný jako cvrkot cvrčků za noci, s kovovým zabarvením. Vnikal do její mysli jako šepot někoho, kdo je příliš blízko jejího ucha, nebo jako když se křídla nějakého hmyzu dotknou její tváře.

Rozhlédla se a snažila se odhalit, odkud zvuk přichází. Jak se tak snažila něco zaslechnout, nová myšlenka jí úzkostně sevřela hrud'. Podvolila se té drobné starosti, kráčela k domu a trápilo ji, že vyjít z domu mohlo být osudnou chybou v úsudku.

*

Ralph stál za nálevním pultem v obývacím pokoji, po sprše a oholení se mu v hlavě poněkud rozjasnilo, a když si oblékl šaty, jeho duševní rozpoložení už bylo víceméně v

pořádku.

Jednu proti kocovině, pomyslel si, když si naléval. Včerejšek strávil v klubu na venkově, jehož členem byl plnoprávný společník jeho firmy, a Ralph s nim sehrál přátelské utkání v golfu. V přátelském zájmu své kariéry prohrál. Padl partnerovi do oka, protože měl pověst, že „pozná, když tomu, kdo sedí naproti němu u stolu, vyschlo v krku“. Partner mluvil o některých rysech, které jeho kolegové ve správní radě hledají při povyšování bystrozrakých pracovníků. Jedním z těch rysů byl „firemní elán“, schopnost „porvat se“ jako postoj, jímž se věci prosazují.

Proto Ralph strávil předchozí večer u televize, relaxoval s láhví, zotavoval se z námahy dne.

Proto ty zlé sny.

Proto si dnes ráno vzal oblek.

Proto dnes půjde do kanceláře, aby se vrhl do vypracování daňového přiznání, ukázal trochu toho „rvavého“ ducha, který na něj obrátí pozornost, a ta mu vynese povýšení, jež ho donutí pracovat čím dál tím usilovněji.

Jednu proti kocovině.

Sklenice se mu v ruce zatřásla.

Bouchly domovní dveře.

Zvuk mu vnikl do hlavy jako nůž a způsobil, že mu začalo zvonit v uších.

Rhea přicházela k pultu a mračila se.

„Tak jaká je dnešní ranní katastrofa?“ zeptal se, aniž chtěl, aby to znělo kverulantsky. Nepřestával se dívat na sklenku a snažil se, aby se netřásla, než ji do sebe obrátí. Rhea se postavila k pultu a odvrátila jeho pozornost od lidového přípravku na léčbu choroby, kterou si způsobil sám.

„Ralph, co myslíš...“, řekla a z obří číše, kterou měli na pultě, si vzala preclík - tu funkci číši přidělili, když ji loni dostali jako dar k výročí sňatku. „Je spad něco jako déšť?“ Vzhlédl od sklenice. Rheina tvář byla poznamenána ustaraností, někdy tak vypadala dokonce i ve spánku. Ustaranost by se zdála nepřipadná na tváři kterékoli jiné ženy než Rhey, když se opírala o pult a preclík žvýkala v postoji dospívající dívky uvažující o mládenci svých snů.

„Je spad něco jako déšť?“

Tohle bylo dobré. Byl to výkon i na Rheu, před několika měsíci ustaranou kvůli tomu, že kolonie mravenců, kteří vnikli do jejich skříňky s léky, po spolykání vitaminů nějak získá odolnost vůči DDT.

Otočil se k ní zády, protože nesnášel pohrdavý pohled, který na něj vrhne, až on se napije. Měl podezření, že už je trochu v nemilosti, protože večer strávil pitím, ne zpěvem s Mitchem Millerem (ne tím, že by klidně seděl s ní, což byl způsob, jak sobotní večery trávívali, než se přestěhovali z města, než ještě vůbec pomysleli na to, že by mohli mít televizor).

Obrátil sklenku do sebe, z bolavého krku mu oheň vystřelil až do útrob, zatímco přesvědčoval sama sebe, že alkohol zmírňuje jeho kocovinu.

Obrátil se k Rhee a pokusil se o úsměv.

„Cožpak prší?“ zeptal se hlasem, který zněl trochu drsně.

Rhea se zamračila a přiblížila preclík k ústům tak, jako by ke rtům přiložila palec, aby si okusovala nehet. Stále ještě se opírala o pult jako pubertáčka stojící u pultu s nealkoholickými nápoji.

„Ne, neprší. Ale dělá to *něco* a vsadím se, že je to radioaktivní.“

Kousla do preclíku.

„Ozývá se tam i zlověstný zvuk.“

Rozesmál se, ale ze smíchu ho rozbolela hlava. Věci pokládané Rheou za „zlověstné“ zpravidla bývaly jen poněkud zvláštní. Přátelsky se na ni usmál.

„Nedivím se, že jsi tak nejistá,“ řekl, „když snídáš preclíky.“

Preclík od ní vzal a kousl do něho.

Ted', nebo nikdy, napadlo ho.

Vyšel zpoza pultu a zamířil do haly. „Odcházím do kanceláře.“

Ucítil v zádech její upřený pohled a zaslechl její rychlé kroky, aby ho dostihla.

„Ralph! Vždyť jsi ani nesnídal!“ Jakási naléhavost v jejím hlasu v něm probudila mírný pocit viny, o němž předtím přesvědčil sám sebe, že ho nepocítí.

Pozvedl preclík a usmál se na ni.

„Vždyť mám preclík.“

„Řekni, Ralph..., cožpak se tomu musíš podvolovat i v neděli?“

Ralph vzal ze stolu v hale své klíče.

„Čemu?“

„Tornu nutkání být úspěšný, které znáš všech dělá vdovy! Ralph, opravdu...“

„Byl bych rád, kdybys přestala říkat ‚Ralph, opravdu‘, protože to zní, jako bys mě nazývala tichošlápkem.“

Svěsila ramena; její ustaraný výraz zmizel,

„Tak si aspoň dej normální snídani,“

Políbila ho a odcházela do kuchyně, přičemž tiše mumlala „Ralph, opravdu!“.

Ralph dojedl a otevřel domovní dveře.

Dovnitř vnikl vnějšek.

Nevolnost a *závrat* při otevření dveří připsal kocovině. Byl to však v normálnosti posun mnohem zásadnější. Dovnitř vnikl vnějšek.

Ulice, domy, tráva a silnice, to vše pronikavě působilo na

jeho smysly, jako by se tím sama kvalita světla stala skvělejší. Ulice vypadala tak, jako když oční lékař kdysi Ralphovi nakapal do očí, aby se mu rozšířily zornice. Přemoženy se však nyní zdály všechny Ralphovy smysly včetně smyslu pro rovnováhu, což v něm vyvolávalo nepříjemný pocit, že v zábavním parku právě absolvoval jízdu na horské dráze.

Vzduch se zdál být jako na vrcholu léta, ačkoli byl podzim. Vedro, tíživé a hrozné horko, bylo zamžené, umaštěné, nemožně *nehybné*, vůbec to nebylo teplo babího léta. Na obloze nebylo slunce. Mraky se zdály nasvíceny rozptýleným světlem, jako by velké slunce oblohu za nakupenými mraky naplňovalo přímo shora, ne šikmo z východu.

„Počasí jako při zemětřesení.“

Tuto větu Ralph zaslechl za své první cesty do Kalifornie. Nehybný a těžký vzduch (jen asi z poloviny tak nehybný a těžký jako ten dnešní) tehdy zahalil město jako deka a způsobil, že všichni byli nervózní a podráždění. Dnešní ráno bylo *cítit* jako Kalifornie. Ralph předtím vždy žil na východním pobřeží a byl v Kalifornii neustále dezorientován, neschopen nalézt souřadnice v absurdním místě, kde slunce *zapadá* nad mořem.

Zavřel za sebou dveře a ze skromné verandy sestoupil na cestu před domem.

Padání...

Když došlápl na cestu, pouhý okamžik měl *týž* pocit *padám*, jaký měl ve snu. Na zádech ucítil studený pot.

Zamířil ke svému autu stojícímu u chodníku a narovnal si límec košile, který ve vlhkém horku začínal měknout. Z obleku vycházel slabý pach tekutiny používané k čištění zasucha. Nejasně vnímal jakýsi zvuk, podobný kovově znějícímu cvrlikání ptáků, ale vtom ho upoutal pohyb na příjezdové cestě u sousedů. Nevěnoval zvuku víc pozornosti, než kolik by jí v zimě věnoval hluku v okolí kotle topení.

Soused doktor Holm stál na příjezdové cestě a zíral na své auto. Bylo to po dlouhé době poprvé, kdy Ralph uviděl jednoho ze svých sousedů stát nehybně.

Ralph opravdu neměl příležitost si s doktorem a jeho paní (*Jakže se jeho paní vlastně jmenuje? Alice? Ne, Andrea¹.*) popovídat od chvíle, kdy se přistěhovali.

Přešel přes trávník.

„Dobré ráno, pane doktore.“

Doktor Holm se od auta podíval s náznakem milého sousedského úsměvu.

„Dobré ráno, pane Cashmane.“

„Nemáte chuť stanovit diagnózu toho počasí?“

Doktor Holm vzhlédl k obloze, po níž se honily mraky, stále s náznakem úsměvu, ale nyní doprovázeným zachmuřeným pohledem.

Potřásl hlavou, a tak jediným pohybem odpověděl na

Ralphovu otázku a vyjádřil se k počasí.

Ke svému mimoslovně vyjádřenému komentáři dodal: „A něco je v nepořádku s mým autem.“

Ralph si vůz změřil. Byl to letošní model.

„Třeba vám došel benzín?“

„Nedošel,“

Ralph se opřel o předeek podvozku; tento postoj musí muži zaujmout, než otevřeou kapotu. Doktoři jako Holm na špinavou práci příliš nejsou. Stačí hluboká řezná rána na ruce a nemohou vykonávat své povolání. Ralph se právě chystal navrhnout, že dojde pro Rheu, aby se s ní mohl podívat pod kapotu, a tak použít opravy Holmova vozu jako ledoborce, který by umožnil pozvat Holma a (*Andreu? ano*) Andreu domů, aby...

Dveře Holmova domu se otevřely.

Stála v nich Andrea Holmova.

Vypadala rozkošně.

Něco na ní se zdálo jiné, jakási melancholická sličnost. Její vzezření poněkud připomínalo nějakou starodávnou svatou, vytesanou z kamene či odlitou v sádře.

Než se Ralph mohl nadechnout, aby ji pozdravil, uvědomil si, že ona ho prostě nevidí.

„Simoně...?“

Její hlas se vyznačoval hlubokým smutkem. Když ho Ralph uslyšel, přál si, aby byl neviditelný, nejen neviděný.

Holm se od Ralpha odvrátil a vykročil se zoufalou naléhavostí.

Jeho záda byla napřímená v postoji prozrazujícím očekávání, jaké Ralph vídal u mladých lidí povolaných, aby byli povýšení.

Zdálo se, že Andrea Holmova se vzpamatovala. „Neroulčili jsme se.“

Záda doktora Holma se nahnula.

„Až se vrátíš, už tu nebudu.“

Holm slabě přikývl. Ralph sice neviděl Holmovu tvář, ale viděl, kolik toho vyjadřovalo to přikývnutí.

Zavřela dveře jemně, tak jako se zavírají dveře pokoje nemocného. Měla na sobě oděv toho druhu, jaký Rheiny módní časopisy vychvalovaly jako „dokonale vhodný k cestování“: Tyto oděvy vycházely z elegantních šatů, jež dřívější První dáma, nyní První vdova, nosívala, když vystupovala z prezidentského letadla. Holm se otočil,

Ralph promluvil příliš hlasitě a příliš nápomocně.

„Víte co,“ řekl, „jedu do centra. Vezmu vás s sebou a vysadím vás, kde budete chtít.“

Holm chvíličku mlčel a potom odpověděl.

„Děkuji vám, pane Cashmane. Chci se dostat do kostela.“

Oba nasedli a uvelebili se, když vtom Ralph uslyšel Rheu

volat ze dveří jejich domu: „Ralphe! Ralphe, pojd' se najíst.“

Na chvíli se zarazil, klíč měl v zapalování. Doktor Holm se zdál být nesvůj, snad se obával, že se s Ralphem zdrží dost dlouho, aby paní Holmová vyšla z domu znovu.

Rhea nervózně kráčela k autu, na okamžik vzhledla a podívala se, jaké je počasí, a potom na chvíli zapomněla na strach ze spadu. Ralph otevřel okno auta. Měla jedno ze svých patentovaných kárávých vzezření; snad bude trvat na tom, aby zůstal sedět v autě, zatímco ona odběhne do domu, aby přinesla míchaná vejíčka a obložený chléb. Potom se však podívala na doktora Holma na sedadle spolujezdce, a ať se chystala říci cokoli nenápaditého, zapomněl na to, zatímco Rhea si přihlazovala zvlhlé vlasy a usmívala se.

„Dobré ráno, pane doktore,“ řekla, když došla k Ralphovým dveřím.

„Dobré ráno, paní Cashmanová.“

Rhea položila u zpětného zrcátka ruku na dveře. Ralph na ni položil svou; v ošklivém horku se Rheina ruka zdála chladná.

„Vůz pana doktora nejede. Podívej se pod kapotu, Rheo.“

Rhea se obrátila k lékaři.

„Je jednou z těch žen v domácnosti, které umějí všechno spravit!“

Když se Ralph snažil doktora Holma uklidnit, pokud šlo o jeho vůz, uvědomil se, že mu možná připomněl nezdar jeho manželství. Záda mu strnula a záblesk bolesti hlavy mu sevřel čelo.

Doktor Holm odpověděl kývnutím hlavy a zdvořilým úsměvem.

Rhea si Ralphovy náhlé stísněnosti nepovšimla a při jeho pokloně se usmívala.

Nepřestávala se usmívat, trochu rudla pod ruměncem, který jí do tváře vehnalo počasí, a mírně řekla: „Opravdu, Ralphe...“

Ralphovi se náramně zachtělo políbit ji, ale neodvažoval se, aby lékaře neuvedl do rozpaků.

„Podívej se na to.“ Přistihl se, že se jí chystá říci „miláčku“. Odtáhl svou ruku od její“a nastartoval motor. „A nestůj na tom... dešti nebo co jiného to je.“

„Na shledanou,“ řekla a Ralph zjistil, že už zase má chuť políbit ji.

Vyjel autem od chodníku.

U konce bloku opar zhoustl a změnil se v hradbu, jaká se za noci táhne od řeky.

Ralph za jízdy brzdil.

Průjezd mlhou byl jako pád hrozivými těžkými mraky.

*

Rhea byla v pokušení.

Milovala spravování ved', jejich dávání do pořádku, aby

fungovaly. Přála si, aby uměla neurčité a nehmotné věci, které jí působily starosti, spravit stejně hbitě, jako uměla spravovat stroje.

Šla k autu doktora Holma a myslela na svou hrdinku z dětství“, přítelkyni, kterou měla Nancy Drewová. Jmenovala se George a uměla spravit cokoli, zejména auta, a nikdy nečekala na muže, aby zvedli zadek a dali věci do pořádku.

Rhea s úsměvem otevřela kapotu vozu doktora Holma.

Prostor pro motor byl prázdný.

Linul se odtud pronikavý pach oleje. Když jej ucítila, uvědomila si, že pod kapotu hledí s otevřenými ústy.

Vedro, vlhký vzduch, zápach oleje, ošklivost Ralphova zlomyslného žertu a to, že přiměl doktora Holma (*právě toho!*) i aby se na tom podílel, to vše způsobilo, že se jí napnula záda. V zátylku měla jakousi zatvrdlinu, když se otočila, aby se podívala na zadní světla Ralphova vozu, ztlumená a znejasnělá mlhou.

Nechybělo mnoho, aby zavrčela: „Opravdu, Ralphe!“

Závan vzduchu.

Přesun prostoru.

Náhlá tíha a zavržení podvozku auta. Pocit, že otevřená kapota povyskočila k jejím zdviženým rukám.

Trhla sebou, jako kdyby do ní někdo páchl.

Podívala se na své paže, které se mimoděk chystaly zaklapnout kapotu.

Motor tam byl.

Jako by začal existovat v okamžiku, kdy měla hlavu odvrácenou. Tvrdé okraje bloku motoru, skříň ventilátoru a baterie vypadaly pouhou vteřinu rozplizlé, ne dost určité, aby oko vnímalo jejich ostrost a hranatost.

Zírala na motor, příliš užaslá, než aby zareagovala.

*

„Jsme sousedé, ale nikoli opravdu přátelé.“

Ne, pomyslel si Ralph. Ne, to by nešlo.

Hrbil se nad volantem, snažil se vidět čelním sklem v úzkém půlkruhu viditelnosti, vytvořeném chodem stěračů.

Mlha se válela po kapotě auta, prudce klesala, byla jako mraky. Ralph, nespávající, myslel na otáčející se hvězdy a ptal se sám sebe, proč myslí na něco tak absurdního. Počasí-horká vlhkost *všeho* - se zdálo nepříznivě ovlivňovat brzdy. Na každém rohu nárazníky poskočily, jako kdyby rozložení hmotnosti vozu bylo jiné než obvykle. Mazlavé vlhko pravděpodobně způsobovalo, že brzdové destičky nedokázaly vytvářet dostatečné tření.

„Byli jsme sousedy, ale nikdy jsme nebyli skutečné přáteli.“

Ne, pomyslel si Ralph. Ani to by nebylo to pravé.

Doktor Holm seděl vedle Ralpha, pohroužen do soukromé kontemplace nějakého hněvivého soužení. Ralph mohl cítit...

zármutek (nebylo pro to jiné slovo)... vyzařující z toho člověka.

Nadechl se.

„Jsme sousedy již déle než rok, ale dosud nejsme přáteli ze sousedství.“

To se mi povedlo, pomyslel si. *Řekl jsem to dobře.*

Jako kdyby se doktor Holm probudil ze zdřímnutí, trochu potřásl hlavou a pohlédl na Ralpha.

„Říkal jste něco?“ zeptal se tiše.

„To nic...“ polkl Ralph. „Jen bych si přál, abychom byli přáteli a já se vás mohl zeptat, co vás trápí,“

Překvapený Holm se sotva postřehnutelně zamračil.

Ralph si uvědomil, co právě řekl.

„Jak jste věděl, že má manželka a já se rozcházíme?“

„Ale já jsem to nevěděl!“ Ralph se pokusil nevypadat příliš defenzivně a zmírnit tón: „Víte, chtěl jsem říci ,co vás trápí‘. Je to jen... takový slovní obrat.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Holm hleděl čelním sklem před sebe, zatímco Ralph se snažil vidět skrz opar vznášející se nízko nad cestou. Provoz byl malý, překvapivě malý - dokonce i o neděli tak ohavné jako ta dnešní,

„Páni,“ řekl Ralph. „A jak dlouho jste vlastně byl ženatý?“

Holm promluvil, jako by odříkával seznam lehkovážně spáchaných nepravostí: „Rok a týden a... dost dlouho, abych viděl, že to je poctivě spáchaná chyba.“

„To jsou ty nejhorší.“

Holm na to neřekl nic. Vůz se nepřestával podivně houpat a natřásat.

Ralph řekl: „Chcete o tom mluvit?“

„Ne,“ řekl Holm velmi tiše.

Potom, jako by přání „nechtít o tom mluvit“ odstranila *nezbytnost* mluvit o tom, vyhrkl: „Je tím, co autoři časopiseckých článků nazývají ,duchovně probuzenou ženou'. Ať už to znamená cokoli.“

Holm vyhlédl ven na šedé obrysy stromů, míjející zamžkná okna.

„Byla autorkou. Psala novinová ,zamyšlení, která lidi opravdu přiměla, aby přemýšleli.“

Míjela je další šedá a beztvará předměstská krajina. Zdálo se, jako by zeleň pěstěných trávníků postrádala chvění, jako tomu je těsně před příchodem náhlé letní bouře.

„Teď si myslí, že naše manželství bylo začátkem jejího ,mentálního a duchovního úpadku'. To jsou její slova.“

Ulicí se rozezněly kostelní zvony oznamující začátek mše o desáté. Ralph nedokázal na cestě rozeznat kostel ani odhadnout podle zvuku zvonů, jak jsou od něho vzdáleni. Zvuk se zdál jakoby ztlumený.

Řekl: „Můj otec, budiž mu spočinutí lehké, říkával: ‚Ralph, ožeň se s dívkou hloupou nebo fikanou, ale vyhýbej se inteligentním.‘„

Ralph se usmál.

Potěšilo ho, když viděl, že se usmál i doktor Holm.

Vyhlížel zastřeným čelním sklem. „Tohle je ten váš kostel?“ zeptal se.

Holm rukou otřel rukou sklo před sebou, vyhlédl ven a přikývl.

Ralph zajel k okraji chodníku a ucítil, že se vůz zahoupal způsobem, který ho přiměl k úvaze, zda by se obsluha u benzinového čerpadla v centru neměla podívat na brzdy.

Holm otevřel dveře a vystrčil nohu z vozu. „Děkuji vám za svezení, pane Cashmane.“

„Pro vás ‚Ralph‘, když se teď známe.“

Holm se pousmál, vystoupil, znovu řekl „děkuji“, když zavřel dveře, a zamával. Přibouchnutím dveří auto *zavržalo*, zasténalo a zahoupalo se.

Když se Ralph vzdaloval od chodníku, téhle nepříjemnosti si nevšímal, usmíval se a mával na doktora Holma.

Ze zvyku se podíval do zpětného zrcátka. Holm v tmavém oděvu byl v zamlženém vzduchu jedinou známkou hutnosti, sám na otevřené asfaltové ploše před kostelem. Mlha na zadním skle záhy způsobila, že Holma přestalo být vidět, když kráčel ke kostelu.

Ralph se znovu zadíval čelním sklem.

Když zajel za roh, zvony přestaly vyzvánět.

„*Ta& to bychom měli.*“

Jak jel, mlha houstla. Malé chomáče mlhy vypadaly jako pohyb v koutku jeho *očí*, když se kladly jeden na druhý v rozmazaném půlkruhu vytvářeném pohybem stěračů. Domy po obou stranách ulice se před ním měnily v pouhé obrysy v mlze, zelené trávníky teď byly téměř bezbarvé.

Znovu si uvědomil pronikavý sykový zvuk, který již napůl zaslechl, ještě než vyšel z domova, a jenž se nesl nad zvukem motoru auta.

Něco se v něm *pohnulo*, jakési ospalé ochromení podobné tomu, jež někdy cítil, když pozdě v noci sledoval televizi. Nemohl se zbavit podrážděnosti nad jízdními podmínkami ani se s nimi nemohl vědomě smířit.

Zapnul autorádio.

Zvuk.

Zasáhl ho jako úder, hlasitý zvuk, linoucí se z reproduktorů ve voze jako pohybující se stěna. V uších mu znělo. Zuby se bolestně sevřely. Každý sval se napnul. Přesto však pocítil přemrštěné uspokojení, ze kterého mu bylo nanic, nutkání tu stěnu sykavého hluku snášet.

Trhl sebou.

Vypni rádio.

Pak rázně šlápl na brzdu, když se před ním zjevila další stěna, složená z bouřkových mraků nakupených ve vrstvách honících jedna druhou a visících až těsně nad cestou jako šedý lem roucha nějakého obra.

Padání...

Ralph se sesunul dopředu, když se vůz zahoupal a naklonil silou vzniklou náhlým zastavením. Na okamžik cítil, že se mraky řítí k zemi.

Domy po obou stranách cesty byly neviditelné. Zdálo se, že na druhé straně hradby mraků ulice prostě končí, jako by Ralph mohl mlhou projet a zřítit se z útesu.

Chvíli počkal.

Nechal srdce, aby zpomalilo tep.

Nemohl ze sebe setřást pocit, že padá; pocit, že má vůči slunci nesprávnou polohu, v něm na okamžik vyvolal závrať jako při klesání. Je *ráno*, hrome. Je *podzim*. Jede *na východ*. Rozptýlené bílé sluneční světlo se však zdálo vyzařovat zpoza něho.

Napadlo ho vrátit se k Rhee. K dopoledni věnovanému čtení novin a popíjení kávy a k odpoledni s milováním a pěknou večerí ve městě. Zasluhovala si to. *On* si to zasluhoval.

„Tak to bychom měli.“

Hluboce se nadechl, otevřel okno auta a vyklonil hlavu.

Na jeho smysly dorážel zvuk. Ihned mu způsobil mravenčení v uších, jako když člověku usne ruka či noha nebo když jede výtahem vzhůru v mrakodrapu. Snad to byla ta kocovina, že je přecitlivělý? Nebo bzučení drátů vysokého napětí?

Vlhké vedro se mu přitisklo k tváři jako blána.

Přehrada mlhy visela nehybně ve vzduchu, nezaostřená jako kouty pokoje v šeru.

Pokusí se to projet. Bude-li mlha příliš hustá, vrátí se k Rhee. Vyspí se z kocoviny a bude se k ní po zbytek dne chovat jaksepatří, jako ke královně. *„Jdi a pusť se do toho“* byl dobrý nápad jen potud, pokud se dalo „jít“ bezpečně.

Zatáhl hlavu dovnitř, zavřel okno a rozjel se.

Do mlhy a její šedé noci.

Před kapotou auta už neviděl téměř nic, jen neurčitý náznak cesty vpředu a dole.

Vůz se zvedal, jako by Ralph jel po kluzkém nerovném šterku. Po několika málo yardech přestal lnout k vozovce; skrývala snad mlha nějakou olejovou skvrnu? Péra se nakláněla. Zvuk pneumatik na vozovce se ztlumil, zvlhl.

Zastavil vůz zvolna, protože na cestě, kterou neviděl, nechtěl dostat smyk.

Hrom aby do toho, pomyslel si. Znovu otevřel boční okno, aby se ohlédl, kudy vyjížděl z mlhy, protože se nechtěl spoléhat na zamžené zadní okno.

Prsty mlhy vnikly do auta rychle jako voda.

Mlha svědila.

Mlha páčila.

Začala ho dráždit v plících.

Rozkašlal se a přiložil k ústům kapesník z náprsní kapsy.

Ten zvuk, to kvílení mu vibrovalo v kloubech.

Chtěl zařadit zpáteční rychlost a plahočit se mlhou zpět do známé ulice. Kdyby však sjel ze silnice a vjel na trávník nebo narazil do domu, mohl by auto nabourat.

Otevřel dveře vozu, s kapesníkem stále přitisknutým k obličejí, aby viděl, zda by vůz mohl řídit tak, že se bude dívat na obrubník, a zadržovat dech, nebude-li zbytí...

Pohyb.

Posun.

Zahoupání vozu.

Rychlé, prudké...

Vlhký vzduch.

Něco udeřilo do čelního skla, jako by vůz narazil do letícího ptáka.

Ralph vzhlédl.

Spatřil ruku přitisknutou k čelnímu sklu, viděl *do ní*, viděl šlachy, vrstvy masa pokrytého strupy, artritické klouby, kovové výrůstky jako kusy pájedla, zničenou kůži volající po lymfě.

Když ruka zmizela směrem vzhůru, zanechala na skle šmouhu.

Ralph vypadl z vozu.

Padat... ze zdravého světa svého auta do světa, kde se hmotnost posouvala a těžiště byla nevyrovnaná.

Dopadl na nerovný povrch, který se podobal ztvrdlé mase tuku, bylo v něm skryté světlo a žhnul jako slitina s kovem zářícím měňavým jasnem lamety a mosazi.

Když se jeho ruce a oděv octly s tímto povrchem ve styku, poprášily je jemné kovové piliny.

Pohlédl vzhůru, na střechu vozu.

Nespatřil to, co na ní muselo být a co položilo ruku na čelní sklo.

Mlha v plících dráždila.

Zavěsil se na dveře, a tak se zvedl. Byl připraven jet tam, odkud přijel, čert vezmi následky.

Pryč z visící mlhy...

Pryč ze šedi...

Neartikulované stíny se zhmotnily.

Byly beztvaré.

Byly naplněny zvráceným půvabem.

Tři parodie lidské podoby přicházely k němu.

Mniši z vosku, roztavení, courající se jako na nešpory,

v rouchách, jež neměla kapuce a jimiž místy vyčnívalo shnilé maso, jako když krev a žlutý hnis prosakují tenkými obvazy. Na jejich odulých tvářích, rukou a pažích byla hladká vyrážka. Pokožka se strukturou suchého říčního bláta, lesknoucí se, jako by byla poprášena dráždivými blýskavými cetkami, proniknuvšími s nemožnou přesností“ do každého póru.

Přibližovaly se...

Kusy kůže s úlomky kovu rostoucími v tvarech podobných licousům na mužské tváři.

Ralph se k autu otočil zády a rozběhl se.

Na okamžik za sebou zahlédl stvoření“ v rouchu, jak mu rukou přejelo po tváři.

Z čela mu stékal teplý, jasný sekret poničené tkáně. *

Simon Holm toho dne nepocítil v domě božím žádnou útěchu, když smočil prsty v kropence u dveří a chladnou svěcenou vodou narýsoval kříž od čela a přes hrud’.

Ve vlhkém horku mu voda na čele neuschla, nýbrž ztep-lala, podobna potu.

Kdysi mu překročení kostelního prahu poskytovalo mír. Dokonce i v nejhorších dobách nemocniční praxe, kdy celé dny pracoval nepřetržitě, ve špatně osvětlené místnosti pro naléhavé případy, obklopen utrpením lidí“, měl ozdravný pocit v srdci, když se uchýlil do nemocniční kaple. Tak čelil existenciální hrůze.

Nyní však v jeho neklidném srdci nebyla žádná hrůza, již by musel čelit.

Nyní tam byla nepřítomnost.

Jak čelit tomu, co není? Jak dodat duši důstojnost, když čelí prázdnotě?

Našel jakýsi mír v tom, že se melancholicky stáhl do ústraní.

Kostel byl prázdný víc než obvykle a Simon poklekl, znovu se pokřížoval a sedl si do lavice blízko středu kostela.

Páter Fontanna byl na kazatelně osamělou bělovlasou postavou, nejasnou v tlumeném světle prosakujícím okny s barevným sklem. Světlo nenaráželo na kazatelnu, jako tomu bývalo jindy, a nebylo dost silné, aby osvětlilo barevné sklo.

Páter Fontanna mluvil o nové encyklice z Říma. Po několika okamžicích Simon už nevydržel naslouchat.

Přál si naslouchat, ale nemohl se odtrhnout od své zá-dumčivé lítosti. „*Andrea*“..., z řečtiny, „silná žena“. Tak vášnivě miloval její sílu, její odhodlanost a zacílenost. Teď ho však její síla odváděla od jeho vášně.

Když ji poprvé spatřil, plakala. A pracovala.

Simon tehdy končil pediatrickou praxi v jedné nemocnici na kraji Chicaga, kde katolická Charita vybudovala oddělení pro léčbu dětí, jejichž matky užívaly thalidomic a které se letecky dopravovaly do Spojených států.

Jeho předchozí praxe na ortopedii ho na to nepřipravila.

Tuhle vyčnívala z dětského ramene ruka, ale chyběla horní část paže i zápěstí.

Tamhle byly spodní části nohou spojeny s kyčlemi.

Onde prsty vyrůstaly jako poupata za zaobleného okraje neúplných loktů.

Lék předepsaný na uklidnění přepsal těla těchto dětí v mateřském lůně.

Jednou večer cestou na oddělení Simon zahlédl Andreu, jak sedí na pohovce blízko pokoje pro sestry, klidně píše do poznámkového bloku, buničinou si utírá neustále kanoucí slzy, nikdy přitom nespouští ze zřetele papír před sebou.

Když nastoupil do směny, dozvěděl se, že Andrea přišla, aby o těchto dětech napsala článek do listu Tribune.

Za své nejbližší přestávky ji našel v jídelně, vypadala rozkošně, měla jasný pohled jako žena, která neplakala, a opravovala, co napsala. Zatoužil poznat ji, zatoužil poznat její vášnivost a péči, a proto se odvážil nabídnout jí šálek nevalné nemocniční kávy.

Protože toužil být s ní, sdílet s ní svůj život, po měsících se odvážil nabídnout jí prsten.

Nemohl domyslet, co ten prsten teď znamená na ruce ženy, která na zadním sedadle taxíku odjíždí z jeho života. Spolu s ostatními účastníky dnešního nepočteného shromáždění bezmyšlenkovitě a bezúčelně vstal, aby přijal svátost.

Tíživé horko a dusno způsobily, že mu krev Kristova zhořkla na rtech jako ocet a že tělo Kristovo chutnalo na jazyku zvadle a okorale.

*

V plících měl mleté sklo.

„Rheo...”

Vkleče a opíraje se o ruce Ralph Cashman zatápal do prázdné mlhy.

„Rheo...”

V srdci mu bušila krev, o níž cítil, že je v žilách příliš hustá, a tak se plazil po půdě planoucí svitem slídy, ale tvrdé a tuhé jako ocel. Mlha ležela na zemi jako koberec a dělila se v chumáče, když se vlekl na místě, kde logičnost hmotnosti a těžišť dostala co proto.

Kůže na obličeji a na rukou ho svědila. Hřbety rukou měl pokryté matně se lesknoucími skvrnami, takovými, jaké jsou na granitu ozářeném sluncem. Nemohl je seškrábat, ať se snažil sebevíc.

Měl pocit, že mu něco stahuje tvář, na níž se jako skvrny zvětšovala nová a nevíтанá hmotnost deformace.

Pod kůží měl pocit, že ji spálilo slunce.

Měl pocit, že má všechny klouby vymknuté.

V uších mu kvílivě hučelo. Chtěl se zastavit a poddat se beznaději. Hučení se mu chvělo v hrudi, tlačilo mu na uši,

prolínalo se se zvukem kolující krve a kolujícího vzduchu -se zvuky padání.

Prolézal bílou vlnící se hmotou mraku, který se zdál otvírat a nechat ho dopadnout na vzdálenou zemi. Plazil se pryč od ved', které nenáležely k zemi, již znal.

Plazil se k domovu.

Ke své ženě.

Natáhl ruku dopředu.

„Rheo..“

Jako už tolikrát, nebyla tam.

*

Simon byl unaven.

Dusné horko, ztěžklý vzduch, smutek, jež měl v sobě, to všechno mu ubíralo energii.

Na ulici se ozvalo zaječení, takže měl pocit, že má migrénu, ale bolest necítí“.

Napadlo ho zajet do nemocnice, absolvovat nedělní vizitu a ordinovat na příjmu pacientů. To, co udělat měl, bylo vrátit se do pracovny v suterénu svého domu a nadiktovat chorobopisy svých pacientů, aby je nemocniční tým písařek mohl napsat. Bylo pro něj však nesnesitelné, aby jeho společníkem byl jen jeho hlas, stále znovu přehrávaný na diktafonu.

Ne, nejlepší bude osprchovat se a převléknout. Nejlépe bude zajet do nemocnice a mít z dnešního dne i něco jiného než novou prázdnotu.

Bylo rychlejší“, když se z kostela vracel domů pěšky, než když předtím přijal pozvání pana Cashmana k pomalé a obezřetné jízdě mlhou. Kostel byl od jeho domova vzdálen pět bloků. Jak se mohlo stát, že si zvykl jezdit každý den autem a pro všechno?

Kostel Neposkvrněného početí byl anomálií: Tento starý farní chrám nyní obklopovaly chatrné panelové domy postavené v poválečném stavebním boomu. *Dříve* to byl vzdálený kostel, do kterého lidé chodili po venkovských cestách celé míle, kdežto jemu nyní stačilo jet kolem pěti bloků, aby se mohl účastnit bohoslužeb.

Na příjezdové cestě ke svému domu pohlédl na nový vůz, jehož motor nenaskočil.

Vytáhl klíče a odemkl dveře - zdálo se to absurdní, protože se sem s Andreou přestěhoval, aby „byli v bezpečí“. Zdejší mládež - děti těšící se výsadám a pohodlí - se však vyznačovala sklonem k ničemnostem, který nedokázal posoudit; někdy si nebyl jist, zda hrozba skutečná je, ale jako takovou ji cítil.

Po schodech vyšel do ložnice.

Uviděl tam Andreu, jak sedí na kraji lůžka a má k uchu přitisknuté telefonní sluchátko. V neurčitém světle vypadala jako stín zalitý denním světlem, zhmotnělá tmavostí svého obrysu.

Její tvář, obklopená mlhavou aureolou, vyjadřovala lítost.

V půli kroku a v půli myšlenky pohlédl dolů a uviděl Andreina sbalená zavazadla.

Podíval se na ni; rozhodla se zůstat s ním, s jejich manželstvím.

Chystal se promluvit, když vtom se Andrea na okraji lůžka posunula, a tímto nepatrným pohybem se ze svého stínu obestřeného denním světlem zhmotnila.

Pohlédla na něj.

„Ne...,“ řekla a potřásla hlavou.

Položila sluchátko.

„Jen se mi nepodařilo přivolat taxi. Telefon má poruchu.“

Odvrátila hlavu, jako by chtěla o telefonu přemýšlet.

Sel k m, aniž věděl proč.

Protože neměl na práci nic jiného, vzal telefonní přístroj a vytočil číslo centrály. Andrea se od něho odkradla a z pradělníku v rohu pokoje vzala *zavazadlo*, aby je položila vedle *zavazadel na podlaze*.

Ze sluchátka se ozývalo pípání jako zpěv vzdálených, smutných, mechanických ptáků. Zvuk se mu vtiskl do vědomí, vtíravě jako cizí myšlenka. Sevření na prsou ho přimělo *vzdát* se tohoto jediného malého úsilí o usnadnění toho, aby ho manželka opustila, aby se zbavil bolesti spojené s rozloučením.

Položil sluchátko.

Podívala se na něj a smutně se usmála.

„Nevěřils mi?“

Chtěl promluvit, odpovědět něčím smysluplným, něčím, co by ho zprostito všech těch otázek, na něž neodpověděl, všech úpěnlivých proseb, žádostí, obvinění.

Postavil se za ni a položil jí ruce na ramena. Promluvil nezávisle na své vůli a slovy vyjádřil bolest v srdci.

„Neodcházej, Andreo.“

Zkřížila paže na prsou a jemně odtáhla jeho ruce; učinila to s ráznou, smutnou vlídností, která bolela tak, jak by to hněvivé gesto nikdy nedokázalo.

Obrátila se k němu.

„Jak bys to udělal, Simoně?“

Nechala klesnout ramena, uhladila si sako.

„Nebolelo by tě, nepřipadal by sis velmi starý či velmi rozmrzelý? Jak by ses takovému nemorálnímu vztahu přizpůsobil?“

Andrea využila své značné dovednosti používat slov k vyjádření toho, co nelze vyjádřit bez abstrakce, bez nezbytnosti zvažovat implikace vysloveného. Mluvila tak, jak psala: „*inspirující články*“ pronášené nahlas a uplatněné na její soukromý život. „Nemorálnímu?“

„Zít s někým, koho nemiluješ. Milovat se s někým, koho... nemiluješ.“

„Jsme manželé.“

„Manželství není náhražka lásky, Simoně.“

Udělala krok k pečlivě ustlanému lůžku.

„Já jsem tě však milovat nepřestal!“ Jeho hlas byl zoufalejší, než Simon zamýšlel. Obrátila se a upřela na něj hluboké a rozkošné oči.

„Jsem zklamán,“ řekl. „A zlobím se. Snad se i trochu bojím. Stále tě však miluji.“

„Ne,“ řekla. „Ne, pokud se nepřizpůsobíš, alespoň trochu. Ne, jestli mě nemůžeš nechat, abych nějakou část svého života žila po svém,“

Přistoupil k lůžku a zatápal po cigaretách a zapalovači na nočním stolku.

Když si zapaloval, přistoupila k němu,

„Nepředpokládá se, že by láska oslabovala, Simoně, ale měla by ti umožnit pochopit, jak bije srdce někoho jiného, i když jeho rytmus je jiný než rytmus tvého srdce.“

Pozoroval kotouče kouře ze své cigarety, téměř neviditelné v ostrém bílém světle vstupujícím oknem.

Řekla: „Nemohu s tebou žít, jestliže se život musí žít dle tvých receptů. Nemohu! Je to otroctví bez ohledu na to, jak je tvým přičiněním mírné či bezpečné.“

Zadíval se na ni, na bolest v jejích očích, na hněv a dotčenost.

„Je to *druh otroctví*!“ řekla.

Podivil se, jak mohla ta slova pronést tak opravdově.

* Zdravý rozum.

Hrubý okraj asfaltu, podobný zubatému schodu.

Ralph Cashman se vytáhl na pozemskou asfaltovanou ulici tak, jako se topící člověk vytáhne na vor.

Kašlal při tom a zůstával v mlze.

Vstal a pokusil se jít.

Zakopl,

Znovu se plazil...

...dokud se z mlžné hradby, která ho věznila, nevynořil do ulice, o níž by byl v jiné existenci věděl, že je blízko jeho domova, pokud teď „domov“ mohl mít smysl.

V jasnějším světle, venku z husté mlhy, uviděl, že mu na rukou ulpěly stříbrné kuličky jako rosa na stonku.

Nepřestával se plazit prázdnou ulicí a začal vzlykat.

*

Klíče Andrey Holmové k autu ležely v hale na stolku vedle elegantní misky na bonbony, kterou se nikdy neobtěžovala naplnit.

Když vzhledla od stolku, podívala se oknem haly. Za trávníkem uviděla Rheu Cashmanovou se šroubovákem v ruce, jak něco kutí na klimatizačním *zařízení* namontovaném

na okně. Tvářila se jako školačka soustředěná na obtížný školní úkol,

Andrea jí záviděla její vědomí bezpečnosti, správného místa v životě a zdatnosti. Často paní Cashmanovou vídala, jak v domě něco kutí: Vyměňuje ventil u kohoutku zahradní stříkačky, dívá se pod kapotu auta, zatímco manžel s usměvavou důvěrou otáčí dle jejích pokynů klíčem v zapalování, či jak vyměňuje dráty u domovního zvonku.

Její manžel jí dovoloval být schopná, fungovat v prostředí „manželka“, neomezoval její dar spravovat, kutit a opravovat. Simon by nemohl mít manželku schopnou psát nebo pečovat nebo se obětovat. Andrea v uplynulém roce žila v domě - a manželství-, jež se vinou jejich pohodlnosti staly pastí.

Paní Cashmanová náhle vzhlédla.

Překvapeně upustila šroubovák a věnovala Andree předstíraně zahanbený úsměv. Stáhla okenní rám dolů na klimatizační zařízení a rychle ho upevnila. Andrea zaslechla, jak se *zařízení* se zahučením rozběhlo, když paní Cashmanová odcházela od okna.

Zařízení předtím poruchu nemělo.

Paní Cashmanová na něm něco kutila kvůli kutění samému, snad přitahovala šrouby přidržující kovovou desku.

S takovou činorodostí se Andrea setkala už dříve, s nervózním opravováním věd', které to nepotřebovaly.

Kdysi psala v nemožně horkém létu článek o lesních požárech. V očekávání nadcházející katastrofy hasiči, s nimiž hovořila, opakovaně kontrolovali výstroj a vyměňovali v motorech vozidel svíčky vyměněné už předchozího dne.

Nad ní *zavržala* prkna podlahy.

Simon přecházel sem a tam.

Šla ke dveřím a chystala se odejít. Kdyby se se Simonem setkala znovu, opět by jim oběma ublížila.

*

Tvář v okně.

Záclona se rychle zatáhla.

Ralph zvolal hlasem ne o mnoho hlasitějším než šepot.

Chraplavým a hrdelním.

Pokusil se varovat. Pokusil se vysvětlit.

Jak se plazil, sunul ruku posetou kuličkami po trávě, která pod touto cizí oblohou byla nesprávně zelená. Vstal.

Namáhavě postupoval. K Rhee. Ke své manželce.

*

„Andreo! Počkej!“

Simon měl hlas naplněný úzkostí, kterou nechtěl dát najevo.

Úzkostí, jež Andreu přiměla zastavit se a za kterou se styděl tak, že to nemohl vyjádřit.

Stál ve dveřích svého domu.

Andrea seděla v autě na kraji příjezdové cesty a přejížděla do parku. Zamlženým zadním oknem se po něm ohlížela, tváříc se při tom klidně dotčeně. Zvuk motoru představoval kontrast mezi mlčením jich obou.

V úmyslném protikladu k tomu, jak rychle seběhl po schodech z druhého poschodí, nyní zvolna kráčel k vozu, zatímco Andrea otáčením kliky stahovala okno.

V úmyslném protikladu ke svému žalostnému výkřiku tiše řekl:

„Dnes ráno se mi ho nepodařilo nastartovat.“

Ubohá napodobenina normalnosti.

Zahanbovalo ho to způsobem, který nedokázal vyjádřit.

Odpověděla mu tónem stejně falešně vyrovnaným: „Musel být studený.“ V tom dusivém vedru to znělo absurdně. „Teď je to v pořádku.“

Přestávka. „Andreo...“ Natáhl ruku oknem vozu a vypnul zapalování. „Chci manželku, která přemění dům v místo, kam se člověk vrací domů. Nepokouším se připravit tě o tvá práva. Nechci, abys s fotografickým přístrojem a psacím strojem běhala po světě a dělala si starosti kvůli všem ostatním, protože tě potřebuji doma, aby něco z tvého křížáckého instinktu pracovalo ve prospěch našeho manželství.“

Opřel se o vůz a rychle se rozhlédl po celé jejich úhledně uspořádané ulici.

„Jestliže v tom našem světě sužovaném nesnázemi se manželství stalo bezvýznamným, je snad právě to jedním z důvodů, proč svět má tak velké nesnáze!“

Ohlédl se na Andreu.

„Simoně...“

Její vyrovnanost se rozplynula. Její hlas zazněl jako prásknutí bičem.

„V mé mysli se děje něco zlého. V noci ležím vedle tebe a má mysl mi nedovoluje spát. Pláče. Má mysl pláče.“

Zařala pěsti a přiložila je k tváři.

Natáhl ruce oknem auta a jemně jí pěsti odtáhl od obličeje.

Její ruce se otevřely v jeho a držel je pevně. V nedýchatelné atmosféře byly studené.

Řekla: „Tak tam ležím, v duchu procházím celý svůj den a myslím si: To v něm nebylo nic víc? Jen jednotvárnost, jen ty drobné práce, které neunavily ani mé tělo, natož mou mysl?“ Dusím se, Simoně. Myslela jsem si, že vdát se za tebe bude největším dobrodružstvím, jaké kdy poznám. Ale není tomu tak. Je to svět, který je slepou uličkou a je ohrazený záclonami, jež se ani neuspím.“

Přestala si zakrývat obličej rukama. „Proč tomu tak musím být, Simoně? Chci mít starosti, chci se starat, aby se tento svět stal lepším. Proč je to teď nesprávné, jen proto, že

jsem vdaná?“

„Neníto nesprávné! Ale já pracuji *tady*, na jednom místě, v jedné nemocnici...“

„Dvacet hodin denně!“

„Ale já chci strávit ty ostatní čtyři s tebou! Nechci, abys vyřizovala věci pro nějaké noviny. Ať posílají na reportáž někoho, kdo má čas...“

S klidem, jenž jí nevydržel, řekla: „Čas je tím jediným, co mám.“

Simon řekl mírně: „Až budeme mít dítě...“

„Nechci dítě jenom mít! Chci pro ně plánovat! Chci na ně být připravena! Chci se alespoň pokusit zlepšit svět, do kterého je přivedu!“

Simon se opatrně nadechl, aby opatrně promluvil...

.. .když vtom klid nedělního dopoledne prořízl pronikavý ženský výkřik.

Šimonův pohled vystřelil vzhůru. Přes střechu auta zahlédl Rheu Cashmanovou ve dveřích jejího domu, s ústy doširoka otevřenými a s očima lesknoucíma se pohledem, v němž Simon poznal odmítavý otřes lidí, kteří přispěchali do nemocnice, aby se tam setkali se svými *vážné* zraněnými milovanými, ale zjišťují, že ti mezitím zemřeli.

Sledoval její pohled.

Po cestičce vzhůru vrávorál Ralph Cashman.

Pracovní úraz.

Myslí mu probleskly výrazy, jimiž by se nějakého *známého* poškození lidské tkáně mohlo použít k označení toho, co se přihodilo jeho sousedovi, a vysvětlit zářivé boule, které má na obličejí a na rukou a z nichž prosakuje bezkrevná lymfa tak, jak by to mohly způsobovat snad jen zaryté šrapnelové kuličky po výbuchu. Ty otoky. Řídká vrstva jedovatě vyhlížejícího duhového zbarvení na jeho oděvu. Bylo to absurdní, ale Simon si vzpomněl na šupiny makrely.

Ale ty boule.

Ty otoky.

To duhové zbarvení.

To všechno bylo po Ralphově těle rozděleno rovnoměrně, ne soustředěno na jedné jeho straně, jak by tomu bylo, kdyby se stal obětí nějakého výbuchu způsobujícího otřes.

Tvář Alpha Cashmana Šimonovi připomněla jednoho pacienta po havárii, který se probral z bezvědomí jen na tak dlouho, aby si uvědomil, že přišel o končetinu.

Simon se vzchopil.

Utíkal k panu Cashmanovi a zároveň zaslechl, jak za ním Andrea vystoupila z auta.

Pan Cashman vrávorál jako umírající.

Simon se chystal chopit se ho, když vtom uviděl, že se ze

sousedova oděvu trochu kouří.

Pan Cashman se na přístupové cestě z červených cihel zhroutil a rukama posetýma kovovými částečkami si zakrýval zničený obličej.

Simon se sklonil.

Natáhl ruku k postiženému.

Ozvalo se zmučené zašeptání: „Nedotýkejte... se... mě.

Muž se od Simonovy natažené ruky odkutálel k nízkému živému plotu lemujícímu přístupovou cestu a sňal ruce z obličeje.

Boule nebyly usazeny v mase.

Tvořily vyrážku, byla to nekrotická tkáň v podobě aureoly. Simon vzhlédl, uviděl, že Andrea šla za paní Cashmanovou a brání jí jít za manželem.

Zavolal na manželku:

„Zavolej do nemocnice!“

Simon se podíval na souseda a položil si otázku, jak by se taková zranění měla začít léčit.

*

Andrea klopýtavě vešla dveřmi domu Cashmanových.

V hale se rozhlédla, kde je telefon, a za sebou slyšela hlas Rhey, promlouvající zpanikařeným tónem k Šimonovi.

Andrea uviděla telefon.

Když uchopila sluchátko, tisíc pískavých hlasů v diskantu se slilo v jediné kvílení.

Hlavou jí proběhlo tisíc nesmyslných myšlenek a na okamžik ji to připravilo o vůli k činu.

Trhla sebou, odstrčila telefonní přístroj, a tak zrušila kouzlo zvuku.

*

„Ralph?“

Rhea tiše mluvila.

Nedokázala čelit tomu, že to kouřící, zářící zjevení na příjezdové cestě je její manžel.

Nedokázala čelit tomu, že nevolnost, kterou cítila od chvíle, kdy se motor auta doktora Holma přinutil existovat, se nyní projevila znetvořením milé tváře jejího manžela.

Uličkou mezi nízkými živými ploty, lemujícími přístupovou cestu, šla tam, kde vedle jejího manžela klečel doktor Holm, slavnostní v tmavém oděvu jako kněz udělující poslední pomazání. „Je tohle můj Ralph?“

Pohnula se, aby u Ralpha poklekla, když vtom doktor Holm vstal, zachytil ji ohbím své paže a přinutil ji, aby zůstala vzpřímena.

Mírně s ní zatřásl, upřímně se na ni tmavýma očima podíval a naléhavě zašeptal: „Nedotýkejte se ho!“

Pak ji pustil a vyběhl kolem ní k domu.

Mezi prsty Ralphových poničených rukou se jeho oči setkaly s jejíma.

Spatřila v nich bolest, jakou by si byla nikdy nedokázala představit.

Vzmáhaly se v ní slzy a dusily její slova.

„O co jde?“

Ralph se posunul a ukázal tvář.

Rhea se snažila zakrýt, jaký to pro ni byl otřes.

Jeho hlas byl rezavý a vyznačoval se tónem naprosté porážky; každá křehká slabika mu zůstávala viset v krku.

„Nejsme... na... Zemi.“

Slunce se stalo zářivějším.

Ostřejším.

Uprostřed tohoto bílého jasu zazněl z oblohy zvuk ohýbání kovu a jako když syčí had, a naplňoval ovzduší jako bzukot cikád za zdravých letních dnů.

Rhea vzhlédla.

Uviděla oblohu ve vrstvách jaku tu, kterou kdysi viděla na obrázcích v matčině biblí, rozhněvanou jako obloha za horou Sinaj, oblohu s mračny honícími se nad zlatým teletem ve významném okamžiku soudu. Rozptýlené světlo za mraky se zjasnilo, jako by se soustředilo do jediného bodu.

Padalo z nebe jako jediný paprsek, obsahovalo tisíc spojených odstínů bílé barvy tak, jako kdyby prizma mohlo vytvořit spektrum jedné barvy. Paprsek vystřelil k jejím nohám.

Pohlédla dolů.

Uviděla jen blednoucí ozvěnu Ralph; v tom, co viděla, byl pouhým zbytkem, jako ozvěna jasného světla na jejím očním pozadí“.

Následovala náhlá, brutální nepřítomnost a Ralph tam nebyl.

Zvuk se zvolna vytratil.

Když ucítila, že se kolem jejích nohou pohybuje vzduch, aby zaplnil prostor, který předtím okupoval Ralph, věděla, že nesní.

*

Hlasy.

Ozvěny, jako by se každé slovo promluvené do telefonu stalo duchem, netělesným, uváznuvším v silných drátech.

Ozvěny se prodraly do Simonových uší.

Chtěl naslouchat, bučícím drážděním se uklidnit, zaměřit se na ty ozvěny, a tak se nezabývat zraněným mužem venku. Ten zvuk dnes už zaslechl, když vycházel z kostela.

Za jeho zády promluvila Andrea, její hlas vyjadřoval obavy.

„Je to týž zvuk, jaký se ozýval celé ráno, Simoně.“

Setřásl ze sebe kouzlo toho zvuku a pohlédl na ni.

„Mám zkusit zatelefonovat od druhých sousedů?“
zeptala se.

„Ano. To bys měla.“

Vyběhla do haly a ven z domovních dveří.

Zvuk na lince ho volal, ukolébával ho, aby mu znovu naslouchal, a tak našel zneklidňující útěchu.

Prudce položil sluchátko a následoval ji. Na přístupové cestě Andrea držela za paži paní Cashmanovou, aby jí vrátila sebedůvěru. Mluvily ostrým, tlumeným tónem. Simon k nim přistoupil a sledoval jejich upřený pohled na prázdný chodník.

„Kam se...?“

Andrea ho přerušila, ale stále držela paži paní Cashmanové, jako by ta žena byla dítětem, jež stojí na obrubníku a které někdo učí, jak přecházet ulici.

„Říká, že zmizel,“

Paní Cashmanová se nyní vyznačovala tím, co Šimonovi přepracovaní kolegové, kteří kdysi sloužili v Koreji, nazývali „tisícimetrovým pohledem“; plula v soumravné říši otupělé paniky a němého otřesu. Její hlas vyjadřoval porážku spojenou s klidem.

„Je to nemožné. Musí tu být.“

Simon promluvil klidně.

„Viděla jste, kam zmizel?“

„Viděla,“

„Kam tedy?“

„Rozplynul se ve vzduchu.“

Rozhlédl se ulicí. Proč není nikdo u oken domů? Proč není venku nikdo jiný? Cožpak ji neslyšel křičet nikdo? Jsou jejich sousedé zavrtáni uvnitř a popírají, že na jejich klidné předměstské ulici se projevuje bolest a snad i smrt, jsou ochromeni jako sousedé Kitty Genovesové, když křičela a krvácela cestou ke své smrti, při níž o ni nikdo nepečoval?

Paní Cashmanová se dívala dolů na cestu.

Simon k ní vlídně promlouval, snažil se vrátit ji do reality okamžiku, aniž by ji vehnal do paniky zakrývané jejím otupělým chováním. „Nemohl se dostat příliš daleko, paní Cashmanová. Obávám se, že s ním bylo něco... velice v nepořádku.“

Nepřestával užasle zírat na cestičku.

Rozhlédl se po ulici a po trávníku, protože se nechtěl od paní Cashmanové vzdálit.

Andrea tlumeně vykřikla a přitáhla paní Cashmanovou k sobě. Pohlédl na Andreu a uviděl, že se jí oči lesknou strachem, j

Rychle otočil hlavu dozadu, aby sledoval Andrein pohled

směřující ke kůlně vedle domu Cashmanových, která vypadala jako aráž.

Vlekoucí se stín.

Pocit bolestivého pohybu.

Zavírající se dveře.

Ozvěna zabouchnutí dveří, v horkém vzduchu dutá.

Rhea se Andree vytrhla a utíkala ke kůlně. Simon utíkal za ní a chytil ji. *Zápasila, aby unikla z jeho sevření*“.

„Ne! Nechtě mě jít k němu!“

Simon ji sevřel ještě pevněji. „Prosím, paní Cashmanová!“

„Ne! Pust'te mě! Nechtě mě jít k němu!“

Cítil její vzlyky a zármutek, který klíčí v jejím nitru a umožní jí vyprostit se, dojít za manželem a dotknout se náklady sužující jeho tělo, ať je jakákoli.

Paní Cashmanovou chytila i Andrea a zvolala:

„Ne, paní“ Cashmanová! To nebyl on! Já jsem to viděla! Nebyl to on! Nebyl to váš manžel!“

Paní Cashmanová přestala zápasit a pohlédla na Andreu.

„Nebyl! Viděla jsem to.“ Andrea se podívala k Šimonovi a on uviděl strach, jaký v jejích očích neviděl ještě nikdy. „Nebyl to... ani... člověk,“ řekla tiše.

Nespatřila pana Cashmana *zblízka*, když ležel na cestičce. Neviděla jeho znetvoření. Jeho bolest, kterou se kroutil. Kovové boule. Ralph možná vůbec nevypadal jako člověk, když napůl ve stínu vešel do kůlny.

Simon ke kůlně pohlédl.

Snad se tam Ralph skryl, aby manželku chránil před nákazou, před pokusem utěšovat ho, a tak se dotýkat jej a jeho jedovatosti.

Simon nařídil Andree, jako by byla zdravotní sestra:

„Přivez vůz sem. Dovezeme ho do nemocnice.“

Paní Cashmanová se zdála při smyslech, klidná. Andrea ji pustila ze svého sevření a utíkala po trávníku k jejich autu na příjezdové cestě.

Simon kráčel ke kůlně. Paní Cashmanová se pokusila jít za ním.

„Nedělejte to!“ řekl. „Zůstaňte, kde jste!“

Paní Cashmanová couvla a uposlechla.

Ke kůlně kráčel po trávníku, pod pláštěm oparu visícího ve výši korun stromů. Když se ke kůlně přiblížil, ucítil něco jako pach kůže mrtvol, vanoucí k němu nehybným vzduchem. Měl v ústech chuť, která lnula k patru, a cítil na kůži něco jako palčivost schnoucího alkoholu.

Došel ke dveřím.

Položil ruku na petlici.

Slova...

(.. .v mysli měl elektrizující pocit tisknoucí jeho skráně; pocit z někoho, koho má jako zlý vítr za zády, ale zároveň i všude kolem sebe; nejasně se rýsující vpád šílenství, jaký zakusil, jen když v temnotě soumraku nejhlubší zimy kráčel psychiatrickým oddělením...)

.. .formulující se v jeho mysli, vibrující ve vzduchu, jako by je pronášely ostré hlasivky z drátěného pletiva.
„NECHOĎTE DOVNITŘ!“

Slova, jež slyšel a cítil a která se sama vepsala do jeho intelektu.

Hlas za dveřmi zněl mladě. *Hlas působil mladě.*
Bolestně. Vystrašeně.

Ozval se z kůlny znovu, tentokrát víc ve zdravé říši zvuku a vibrace a méně v posunuté gramatice horečného snu.

„Odejdu..., jestliže odejdete i vy.“

Byl to hlas dětský, ale ztěžklý nedůvěřivou intonací“, jakou Simon slychal jen u senilních pacientů odmítajících léčbu.

S rukou stále ještě na petlici se Simon zhluboka nadechl zamořeného vzduchu a zvolna promluvil:

„Potřebujete pomoc?“

Naprosté mlčení.

Pach mrtvé kůže.

Pocit vyvolávaný jeho rukou na teplé petlici a nový, trpký pach potu jeho dlaně spočívající na mosazi.

Obezřetně a zvolna se opřel o dveře a položil hlasu otázku, na niž znal odpověď:

„Je to... pan Cashman? Ralph?“

„NE!“

Tato jediná slabika probodla vzduch i jeho mysl jako chladný bodec.

Potom hlas řekl, opět vtíravě - ani ne tak v mysli doktora Holma jako spíše způsobem mluvy: „Prosím, odejděte...“

Vycítil za sebou pohyb, zvuk pneumatik na vozovce.

Ohlédl se a spatřil Andreu, jak vozem pojíždí centimetr za centimetrem, zaparkovává před domem Cashmanových a dveře na spolujezdcově straně má otevřené. PaníCashma-nová, ztuhlá hrůzou, učinila krok ke kůlně.

Simon zvedl ruku. „Zůstaňte, kde jste!“ řekl a snažil se... osobu... za dveřmi nepolekat ani nezneklidnit.

Položil ruku na petlici a přiblížil tvář ke dveřím. Promluvil způsobem, který tnu připadal jako parodie projevu u lože nemocného.

„Jsem lékař. Jste zraněn?“

Hlas téměř zašeptal.

„Ne.“

Odmuka. Simon slyšel jen tep vlastního srdce.

Potom hlas promluvil znovu, přerývaně -jako někdo, kdo má slzy na krajíčku.

„Ano... Bát se bolí,“

Simon ošetřoval děti, které se zranily, když neuposlechly rodiče a dělaly na zakázaném místě něco nebezpečného. Aby se zjistilo, co se stalo, muselo se na ně působit laskavým přemlouváním; děti se víc bojí následků neposlušnosti než následků zranění.

„Čeho se bojíte?“

Přesto bylo stále cítit chvění, jako když jsou slzy na krajíčku. Teď však Simon zaslechl v hlase stopu studu.

„Prolétl jsem čelním sklem. Jestli jsem experiment zkazil, potrestají mě.“

Experiment?

Z temné části Simonovy mysli se vybavily hrůzy. Na čele mu vyvstal studený pot; žaludek se sevřel. S čím se to, proboha, setkal?

Pana Cashmana pravděpodobně zranila nějaká jedovatá látka. Jestliže to do tohoto... experimentu... vtáhlo Ralpa, mohlo být působení jedovate látky vystaveno i toto dítě. Sekundární vystavení se působení jedu možná nebude riskantní. *Možná nebude...*

To sekundární vystavení se bude muset riskovat.

Simon odsunul petlici a otevřel dveře.

„ZŮSTAŇTE VENKU!!“

Ta slova měla sílu uderu.

Pohyb, neobratný skok.

Zvuk těžké tkaniny.

V šeru kůlny spatřil obrys chlapce oblečeného do tmavého roucha. Chlapce, který vyrostl nějak divně... a jehož tělo mělo nesprávné proporce, jako zřůdy *comprachicos*, kdysi vytvářené tak, že se děti vložily do dřevěných truhel, aby z nich vyrostli hrbáči.

Ze světla vnikajícího pootevřenými dveřmi chlapec uskočil do temného kouta. Simon dveře už víc neotevřel, ale mohl chlapce mezi stíny nejasně rozeznat. Jeho neurčitá postava se zdála poprášena látkou svítící jako fosforové barvivo na kulturu. *Žabími* pohyby se chlapec trhaně pohyboval sem a tam, jako by jeho kostra a svalovina nebyly spolu spojeny náležitě a jako by mohl bolestí ulevit jen tím, že svou hmotnost přesunuje z jedné znetvořené nohy na druhou.

Thalidomid.

To slovo blesklo Šimonovi hlavou. Chlapec byl však příliš starý, než aby byl mohl být vystaven působení této látky v matčině děloze, a rozsah zkroucení jeho těla se zdál zahrnovat i orgány, nejen končetiny a páteř.

Experiment?

Pro lásku boží, experiment?

Pach nekrotické kůže se stal mnohem pronikavějším.

Simon stál v pootevřených dveřích, hned u kůlny Cashmanových. Chlapec se ukryl mezi harampádím. V rohu, kde se krčil, se kupily kusy ratanového zahradního nábytku, hrábě, sekačka na trávu, lopaty k odklizení sněhu a pytle kamenné soli.

„Mohu vstoupit a jen si s vámi promluvit?“ zeptal se. „Chtěl bych se o tom experimentu dozvědět něco bližšího.“

Stín promluvil.

„Ne. Stejně byste to nepochopil.“

Když teď Simon hlas neslyšel zavřenými dveřmi kůlny, zdál se dutý. Vpád slov do Simonovy mysli se zmínil.

Simon stál ve dveřích a mluvil vlídně, aby působil konejšivě a zároveň chlapce přilákal do světla, a tak si ho mohl lépe prohlédnout.

„Někdy lékaři rozumějí dětem lépe než jejich rodiče.“

„Nejsem dítě.“ Chlapec přesunul svou hmotnost a přitom rozhořčeně zdůraznil slovo „nejsem“ - byla to interpunkce v pohybu, jako by pohyb byl tím nejdůležitějším způsobem, jaký znal, aby sdělil klíčový moment.

Potom řekl s opravdovým smutkem a lítostí: „Je mi šestnáct. Jsem téměř stařec.“

Chlapec, matně probleskující stín, si dřepel a kýval se, přičemž si jednu paži položil přes hlavu. Nadechoval se v křečovitých záchvatech a v rytmu svého pohupování,

„Prosím, dovolte mi vstoupit. Slibuji, že...“

„Váš druh sliby nedodrží.“ Chlapec sňal paži z hlavy a podržel si ruku před obličejem, jako by si chránil oči před pronikavým světlem.

„Můj druh? Lékaři?“

„Vy všichni.“

Simon potom mohl vidět, dokonce i vedle tmavého obrysu chlapcovy třesoucí se ruky, že při řeči mírně přikyvuje, jako kdyby dobře osvojené školení odříkával jako litanii. „Nelze vám důvěřovat, vaše inteligence je podnormální, jste nespolehliví a vůbec méněcenní“, kromě fyzické stránky.“

Simon se téměř usmál nemyslicí naivností, s níž chlapec mluvil. Potom řekl vlídně, jak se to naučil, když *zacházel* s obtížnými pacienty: „Není příliš mužné skrývat tvář, jestliže někomu chcete vnuknout komplex méněcennosti.“

Odmlčel se, aby jeho slova - jeho tón - mohla zapůsobit.

„Prosím, vyjděte ven.“

Chlapec křečovitě pohupování zpomalil.

Na okamžik se zdálo, že při přemýšlení sedí neuvěřitelně klidně.

Potom se pohupování obnovilo.

„To udělám. Vráťím se, odkud jsem přišel. Nemohu však dovolit, aby mne kdokoli z vás viděl. To se nepředpokládá. Nikdo mě nesmí vidět.“

Simon si uvědomil, že svírá petlici dveří tak pevně, že by ji mohl ohnout. Uvolnil sevření a promluvil tak klidně, jak jen mohl.

„V pořádku. Půjdu a řeknu ostatním, aby šli dovnitř.“

Nechal dveře pootevřené a utíkal tam, kde stála paní Cashmanová.

„Jděte dovnitř. Rychle.“

Chtěla něco namítat.

Zvedl ruku.

„Jen jděte! Hned!“

Šla zpět ke dveřím svého domu.

Simon utíkal k autu a otevřeným oknem dveří na straně spolujezdce vsunul hlavu dovnitř. Andrea na něj pohlédla. Uviděl v její tváři tutéž zdatnost a soustředěnost jako na jejich první schůzce. Tak vypadala, kdykoli pracovala na nějakém obtížném redakčním úkolu. „Ujed' po ulici několik yardů a pak počkej,“ řekl, „Nech motor běžet.“

Andrea přikývla a otočila klíčem v zapalování.

Simon odskočil od auta, právě když mu zmizela ze zorného pole, dveře u spolujezdce zůstávaly otevřeny.

Pohlédl ke kůlně a spatřil obrys chlapce, jak se v temnotě šourá ke dveřím. Položil ruku na dveře a víc je otevřel, ale stále ještě se za nimi skrýval.

V mlhavém světle se jeho ruka zdála pohmožděná, s hrubou strukturou jako zrezivělý kov, přesto se slabě lesknoucí, jako by do ní byl vetřen písek zachycující zářivé slunce. Kotníky prstů vypadaly, jako by byly proraženy a obnažilo se něco, co vypadalo jako hladká kost pokrytá chirurgickou ocelí. Zápěstí za potrhanou hnědou manžetou roucha vyhlíželo, jako by na něm byl náramek navařený k masu pájkou.

Simon nad rukou užasl a ustoupil, aby zmizel z chlapcova zorného pole.

Koutkem oka uviděl paní Cashmanovou, jak stojí na verandě a pozoruje.

Chystal se říci jí, aby šla dovnitř, když vtom se dveře kůlny rozlétly.

Roztrhaný obrys vyskočil na trávník.

Stažený z kůže...

Chlapec byl zčásti stažený z kůže.

Podél jeho čelisti bylo vidět chromované provazce příčně pruhovaného svalstva jakoby stříbrně natřené. Pod jeho pravým okem se zaleskla lícni kost.

Náhle se zastavil jako zvíře chycené do pasti.

Hlavou prudce pohyboval sem a tam, jak se díval na Simona, paní Cashmanovou a Andreu v autě.

Otevřel ústa, jako by chtěl Simona obvinít, že ho zradil. Simon uviděl, že chlapce z kůže nestáhli.

Kovové deformity jeho tváře se neobnažily stáhnutím kůže a masa, nýbrž vznikly podle schématu daného chlapcovou anatomií, pronikly *skrz* kůži, když se ve vrstvách ukládaly na šlachy, vlákna a kosti. Chlapcovo čelo bylo poseto vyrážkou podobnou stříbrnému sklu. Jeho líce. Jedno vlhké oční víčko. Na částech chlapcova roucha vyrážka pronikla tkaninou a vyčnívala jako zkažené zuby z nemocných dásní.

Chlapec nepromluvil, ale zíral na Simona. Lékař uviděl v jeho očích strach, bolest a hněv. Potom se chlapec s rychlostí u tak pokřiveného těla nemožnou vrhl k autu. Simon uviděl, jak Andrea uhnula ke dveřím na řidičově straně, když vtrhl dovnitř a zabouchl dveře na spolujezdcově straně.

„ODVEZTE MĚ ZPĚT!“ křikl na Andreu a Simon v mysli pocítil sílu chlapcových slov. „NEBO SE VÁS DOTKNU!“

Simon se vrhl k vozu, ale minul kliku dveří, když Andrea vyrazila ulicí.

„Nedělej to, Andreo!“

Vůz pokračoval v jízdě, s Andreou na řidičově sedadle a se znetvořeným chlapcem sedícím vedle ní. *Zezadu* vypadali jako matka vezoucí syna do školy.

V horku k zadušení Simon utíkal za nimi, zatímco opar a mlha rozmývaly jejich obraz do mastné šedi.

*

Padání...

Ve stavu, v němž byl jemnější než vzduch, Ralph Cashman upadl do hmotnosti, do bolesti tuhého skupenství. Z nicoty upadl do bytí. Od okamžiku, kdy světlo sestoupilo a vzalo ho stranou, znal blaženost nebytí, blaženost, jakou předtím poznal jen v okamžiku předcházejícím splnutí jeho vědomí v jedno. Střet částíček jeho bytí mu způsobil existenciální agónii.

Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že je znovu vyhoštěn a zatracen v dusivé mlze.

Hlasitě zabědoval, ale mlha, která se kolem něho válela, to pohltila. Ralph Cashman se převalil na záda a plakal,

*

Kolem vozu postavy shluknuté v hluboké mlze.

Dveře vedle Andrey se rozlétly a zahlédla, jak na ni mlhou zírá tvář sinalá a syrová jako měsíc ve žních.

Cizí vůle vyjádřená jako hlas a nepopsatelný vliv ji nutila vystoupit z auta.

Schoulená a ochromená ji neuposlechla.

*

Rhea Cashmanová klečela na cestičce před domem. V uších jí zněl zvuk, který slabě slyšela celý den (podobný tomu, jak vrní televizní přijímač, i když je zvuk vypnutý), a

přerušoval ticho.

Klečela tam, kde naposled viděla manžela, snažila se tisknout ruku do prostoru, jež předtím zaujímal jeho tělo, a snad najít nějaké hmatatelné svědectví, že tam vůbec byl.

Sama v ulici, do níž se s Ralphem nastěhovali, protože byla bezpečná, ovinula paže pevně kolem trupu a plakala.

Třesk.

Trhla sebou.

Třásla se zármutkem a strachem, když vstala, aby se podívala, co ten zvuk způsobilo. Na trávníku ležel drozd a pod oknem obývacího pokoje se cukal.

Další třesnutí za ní.

Otočila se a zahlédla vrabce, jenž spadl, protože narazil na okno její ložnice. S plesknutím dopadl na trávník blízko ní a nehýbal se.

Vzhlédla k obloze a spatřila hejno kroužících ptáků. Ptáků všeho druhu, byla mezi nimi dokonce i krákorající vrána. Se závratí, ze které jí bylo nanic, si uvědomila, že ptáci ztratili jakékoli ponětí o směru a účelu, jako by přišli o vrozený smysl, kde přesně je sever a jaká je jejich poloha, jak ji určuje slunce.

V mysli jí jako ozvěna zněl Ralphův utýraný hlas...

„*Nejsme... na... Zemi...*“

*

„*Andreo!*“ Simon v mlze klopýtl, když se povrch cesty pod jeho nohama změnil. Po jeho rovnováze byla veta, jeho orientace se narušila. Padal vzduchem teplým jako krev a přistál na půdě, která měla barvu a strukturu strupu.

Byla kluzká a slabě světélkující, zanechávajíc na jeho dlaních a oděvu jasnou stopu.

Vstal, couvl před tím neřádkem a otřel si ruce o sako. Už zahlédl v hradbě mlhy skulinu, zřídnutí mraků tak, jako řídne mlha v přístavu, a tím se objevuje vodní hladina. Pro-nikavé světlo vábilo, takové kdysi spatřil za pouštního po-ledne v Nevadě. V hrudi se mu rozmáhala vzrůstající panika. Bylo to šílené. Bylo to nesprávné. Jak napínal sluch, aby zaslechl motor auta nebo jakoukoli známku Andrey, uvědo-mil si zvuk, který předtím slyšel v telefonu. Přál si vrátit se domů a poddat se beznaději. Místo toho kráčel kupředu, ke světlejší části mlhy.

Tam se setkal s prokletím.

Krajina před ním byla příliš útočná, než aby se zcela vtěsnala do jeho pohledu. Posunovala se, jako by se jen části vsouvala do toho, co se dá poznat lidskými smysly. Terén byl rozlámaný; jeho povrchem se protlačila kostra světa a z jeho ran slabě stoupala pára, jako v chladném vzduchu stoupá z ran v mase. Velké, nejasně se rýsující slunce s temnými skvrnami se otáčelo na zčeřené obloze. Kolem strašného bílého světla, kolem sytě fialové oblohy nepříjemně nemodré se prodíraly jakési cizí hvězdy, aby se zviditelnily. Nerovné panoráma bylo poseto velkými shluky křišťálově jasných

skalisek, mihotavých jako vzduch nad fatou morgá-nou. Mohl ve vzduchu cítit příslib hromobití. Príslib hromobití zde, kde déšť nemohl být znám, kde nemohlo být známo nic, co padá z oblohy a dává život, Simona roztrásl.

To místo bylo rouháním.

„Bůh nám pomáhej...“, zašeptal a ptal se sám sebe, zda Bůh může slyšet modlitbu pronesenou pod sluncem a hvězdami tak podivnými, vzdorovitými a ošklivými.

Nemohl manželku nechat uvázlou v tom pekle.

Sel dál. Kameny pod jeho nohama se sunuly a přitom rachotily způsobem, jenž v tíživém vzduchu zněl příliš pronikavě - jako kdyby o sebe narážely pod vodou. Pod jeho vahou strupovitá půda povolovala, takže ho napadlo, že z místa, na které došlápl patou, by mohla začít prýštit namodralá krev.

Půda byla poseta skalisky v podobě sloupů, bylo to jako vystouplá žebra. Vzduch páchl jako dech někoho v horečce. Simon šel dál, řídil se při tom hvězdou svítící skrz cizí oblohu a pulzující jako lucerna viděná mezi pohybujícími se větvemi stromu. Některé z mihotavých velkých shluků, jež míjel, měly na sobě četné pruhy hnědého nerostu v barvě zaschlé krve.

Vzdálenost byla nepoznatelná, vidění bylo v nezřetelném ovzduší deformováno. Čas byl neměřitelný tam, kde hodina nedávala smysl a slunce se po obloze pohybovalo nesprávným směrem.

Byl sám - dokonce ani Bůh na něj neshlížel z nebe, pod nějž Simon náleží,

Andreu tu nenajde. Setká se jen s bídou a ošklivostí, jež budou s každým krokem ubíjet kousíček za kousíčkem jeho duši. Na okamžik se zastavil, aby si uvolnil vázanku a rozeplnul košili, a přitom ho napadlo vrátit se, dojít pro pomoc, *požádat* o ni sousedy, kteří se skryli, zatímco Ralph Cashman se před svým domem zhroutil.

Vtom se uvědomil pohyb za sebou..., pohyb něčeho v zádech, co se dotklo jeho mysli tak jako předtím chlapcův hlas v kůlně.

Rychle se otočil,

V ošklivém slunečním světle probleskoval několik kroků za ním shluk mihotavých skalisek. Hnědé pruhy rovněž zachycovaly světlo, odrážejíce je ve skvrnách tak, jako se to děje s povlakem motýlích křídel. Kdysi zašel s Andreou do nějakého muzea a zhlédli tam hrubě tesané expresionistické sochy, které se neurčitě podobaly shluku, na nějž se dívá teď. Deformace jeho odhadu vzdálenosti se zhoršila... ušel od tohoto shluku snad dvacet kroků, ale nyní se mu zdálo, že je vzdálen nanejvýš deset.

Otočil se a šel dál, orientoval se při tom podle hvězdy, která před ním pulzovala na obloze ošklivě temně purpurově jako hluboká jizva. Jestliže nic nenajde, brzy se vydá na zpáteční cestu, řekl si. Vráti se domů, dříve než ho útok tohoto světa na jeho smysly přemůže. Pocit vtírání se v jeho mysli ozval znovu.

Otočil se.

Snad kdysi byly lidmi.

Zvolna a namáhavě k němu směřovaly dvě postavy oděné v rouchách - jejich kůže byla místy tak průsvitná jako kůže na čele novorozeněte a pronikalo jí zvěšenatělé maso. Jejich tváře byly oteklé a pokroucené, jako by byly bývaly odlity v hlíně a potom stlačeny a vytaženy do nechutných parodií lidských rysů. Matně se třpytily fosforovým prachem. Postavy měly na rukou a tvářích kovové skvrny, zakulacené jako cysty. Jejich vnitřní anatomie - kosti, provaz-ce, šlachy a žíly - se v matných vrstvách podobných chrómu zčásti jevila na jejich kůži.

Pach nekrotické kůže způsobil, že mu bylo na zvracení.

Otočil se a rozběhl.

Spatřil, jak se ze shluku kamení před ním vynořuje ruka, prohlubeniny i malé převisy v hromadě se začaly pohybovat. Třást se. Matně se lesknoucí ruka, s pruhy kovových provazců na hřbetě a prstech, se pohybovala s lenivostí mořského korálu, zatímco se z obrysů kamení kolem ní natahovala paže.

Z kamene se vynořila i tvář.

Hnědé pruhy zapadly do záhybů roucha, když se shluk vzpřímil a vydal k Šimonovi.

Simon ucítil ty druhé dva za sebou a to, jak jejich přítomnost hlodá v jeho mysli, když ten zjev před ním pronikl do jeho myšlenek.

Když se nadechl, aby vykřikl, vzduch v plicích se mu zdál těžký jako horká voda.

* Postavy.

Motaly se v dálce, a když mýjely její průhledný hrob, bylo je stěží vidět. Splývaly na pozadí onyxových a šedých stěn kamenné komnaty, v níž stály.

Andrea volala a bušila do skleněné rakve, v níž byla uvězněna. Bylo však ticho, jako by zasklený vzduch odmítal zvuk přenášet. Její ruce nezanechávaly otisky. Dýchala jako ve vzduchoprázdnu - v plicích měla bolestné prázdno.

Zkroucený chlapec, který vnikl do auta, se přitiskl ke sklu a zdálo se, že si svou zohavenou tvář uvědomuje tak, jako by si chlapec ve zdravém světě uvědomoval svou mladistvou vyrážku. Oči mu zářily zvědavostí, vpíjel se do její nahoty, jako by to byla nepředstavitelná podívaná. Poskakoval okolo rakve sem a tam, snažil se uvidět Andreu celou a pohledem ji zachytit.

To, co zaplňovalo rakev, ale vzduchem nebylo, se změnilo. Ze světla to převzalo nepojmenovatelnou barvu - zároveň červenou jako červené víno a měňavě oranžovou, jakou lze uvidět jen v duze. Tento nový plyn vířil kolem ní v hustém oblaku, jehož barva zlátlá.

Přilnul jí ke kůži a vlasům jako husté krůpěje potu.

Nedokázala dech zadržet dost dlouho.

*

Vedli ho jako dobytče.

Ty dvě odporné parodie lidské podoby, jež byly za Simonem, a ta před ním ho vedly deformovaným světem, pomáteným výtvořem autistického boha. Nemluvily. Otvory v jejich rouchách viděl různobarevné a v záhybech visící maso jejich trupů. Kráčely, jako by byly vytvořeny ze ztvrdlého bláta. Maso mělo ve svých záhybech lesklé vypoukliny podobné svarům, které vypadaly, jako by se daly rozříznout, aby poskytly rtuť.

Pokusil se belhajícím se figurám uniknout. Jakmile uhnul stranou, jedna z nich prostě natáhla paži, jako by se ho chystala pohoupat. Podíval se na její prsty, na její ruku, z níž se kůže stáhla zevnitř. Napadl ho Ralph a ten postižený chlapec.

Neodvažoval se jejich dotek riskovat.

Rezignoval a šel dál.

V té šílené krajině byl útes z průsvitného šedého křišťálu. Obsahoval desítky odstínů šedé a Simon si byl jist, že některé z nich lidské oko ještě nikdy nespátřilo. Uvnitř jeho nemyslitelných odstínů šedé byl široký pruh jasu, podobný odraženému světelnému paprsku procházejícímu kalnou vodou.

Ve vzdálenosti několika kroků potom uviděl kupu podobnou vzdouvajícímu se bouřkovému mraku, ale pevně usazenou na zemi a zhutněnou jako kámen, posetou výrůstky šlach seskupených v celých hroznech a podobných roztřepeným pramenům měděného kabelu.

Před nimi byl zamrzlý vodopád kamení - jako sklo.

Když se k němu blížili, ta část Simonovy mysli, která toužila po světě jemu známém, zaslechla hukot vodopádu.

Simon a bytosti prošli dveřím podobným prostorem mezi dvěma nehybnými „proudy“ kamení.

Uvnitř byl rozlehlý temný prostor. Tichý. Podobal se dávnému amfiteátru se soustředně navrstvenými stupňovitými řadami; byl jako katedrála z matného skla a žebrovaného granitu vyklenutého ke stropu téměř zcela skrytému v temnotě. Kamenné sloupy široké jako sekvoje opisovaly křivku od podlahy tak, že se téměř dotýkaly toho, co bylo vysoko nad nimi, bylo to jako prsty obrovských rukou, které se k sobě přibližují, aby se navzájem uchopily.

Na terasách se vrstva za vrstvou krčily velké obludy, které vypadaly jako vymodelované z rozpuštěného vosku a roztaženého cínu.

Živé...

Neohrabané pokřiveniny bytostí podobných lidem, oděné v hadrech a usazené na terasách jako stalagmity - nehybní bratři těch, kdo přivedli Simona. Jejich oči se pohybovaly. Jen oči se pohybovaly.

V tomto prostoru bylo větší dusno než venku. Vlhko sedělo Šimonovi v týlu a v zádech jako zvlhlý plášť a uvědo-

mil si, zatímco pachem nekrotického masa téměř omdlel, že cítí vyzařující tělesné teplo. Pohledem na stovky odulých, nejasně se třpytících tváří zjistil, že oči těch bytostí se upírají na něj, *vycítil* to.

Ticho se narušilo.

Kakofonie hlasů, pronikavých, podobných ptákům pronášejícím stříbrnými hlasy slova, zněla v komnatě jako volání racků, odrážející se o čelní plochu útesu. Jejich vibraci cítil ve vzduchu, v nitru. Byla to podoba zvuku, kterou předtím zaslechl na ulici a když naslouchal nefungujícím telefonním linkám. Ty tři bytosti, které ho přivedly dovnitř, ho vedly k vysoké lavici blízko středu této konstrukce.

Na lavici seděly tři hromady hrbolatého kamenného masa, byly nahé. *Zdálo se, že každá má od kolena vzhůru jen jednu nohu, jeden úd vzniklý spojením dvou, větvící se z místa, kde se jejich těla zatavila do lavice.*

Uprostřed jedna bytost seděla o něco výše než ostatní dvě.

Kakofonie plná života trvala. Z klenutého vysokého stropu, kde se konečky obřích kamenných prstů zdánlivě téměř dotýkaly, dopadlo na Simona intenzivní horké světlo, oslepilo ho a vyvolalo mu na kůži pocit, že na ní naskočí puchýře.

Když se jeho zrak přizpůsobil, jasně uviděl nejasně se třpytící beztvářé tváře těch tří, kteří seděli na lavici. Jejich oči zářily jako černé drahokamy hluboce posazené do pokrývek představovaných zduřelým masem a kovovými výčnělky. Tu a tam smutně rostl chumáč vlasů či vousů a leskl se jako stříbrný drát.

Ten, kdo seděl výše než ostatní dva a koho tu Simon pokládal za autoritu, hlasitě promluvil; pohyb jeho rtů byl stejně zneklidňující jako pohled na oba okraje rány, které vyslovují slova.

„*KLID!*“ zvolal na nehybné shromáždění.

Kakofonie pokračovala.

„*KLID!*“

Simon v duchu zaslechl hlas Autority, zvučný a zvolna vyslovující. Zaměřený na jedno místo. Opak chlapcova zpanikařeného vniknutí,

„*KLID!*“

Kakofonie se ztlumila.

„*KLID!*“

Rozhostilo se míčem.

Se značným a bolestivým úsilím se Autorita zvolna naklonila kupředu a sklonila černé krystalické oči k Simonovi. V jejich fasetách zahlédl zbytky zornic, šmouhu zničených duhovek.

Autorita se ho zvolna a hlubokým tónem zeptala: „Víte, kde jste?“

Simon polkl a ve spalujícím horku světla se snažil zaostřit oči. „Nikde na... Zemi.“

Mlčenlivé bytosti, vytvarované ve svých soustředných řadách, se zasmály rezonujícími vibracemi podobnými hudbě. Zvuk se prostorem přelil jako obrovská vlna.

Hlas Autority *zazněl* v Simonově nitru o něco hlasitěji a hnal se jeho vědomím jako smršť. Barva a výška hlasu Autority však zůstávaly nezměněny.

„Jste na nenasytné horké hvězdě, kterou *nazýváme* Luminos. Září těsně vedle vaší obdivuhodné galaxie.“

Simon o této nemožnosti uvažoval.

Věděl, že je to jediná možnost toho, před čím se octl.

„Jak... jsme se sem dostali?“

Znovu se ozvala působivá křišťálová hudba nelidského smíchu.

Znovu se rozhostilo ticho.

Autorita zamrkala s bolestnou pomalostí,

„Teleport,“ řekla.

Simon o tom slovu přemítal, snažil se dostat se na kloub prostředkům, jimiž slovo jemu neznámé mohly v myšlenkách a hlasem artikulovat bytosti, jež nemohly znát jeho jazyk.

„Teleport?“

Blazeovaný pohyb. Milimetrové napřímení hlavy Autority, napřímení téměř stejně nepostřehnutelné jako pohyb listů v den, kdy vane mírný větřík.

„Podobně jako vaše televizní kamery přenášejí obraz, naše kamery, samozřejmě rafinovanější a vyspělejší, přenášejí holou hmotu.“

Simona zastudilo v žaludku.

Pocítil zoufalství, jaké by si byl nikdy nedokázal představit, dokud byl jeho intelekt spjat s jeho živým tělem. Autorita pokračovala.

„Zatímco jste vy a vaši sousedé spali, my jsme si takříkajíc vypůjčili šest pozemských městských bloků, tam jsme atomy rozložili a zde opět složili. Samozřejmě jsme neza-mýšleli, že si náš experiment uvědomíte dříve, než skončí. Nejlépe se totiž experimentuje na někom, kdo o ničem nemá ani potuchy.“

Rozbití atomu... zničení hmoty.

Přenos lidských bytostí, snad jako zaostřeného paprsku.

Maso přeměněné ve světlo a ve skládanku z neuspořádaných částic, vmžiku vyřešenou.

Ale co s tím okamžikem, v němž se skládanka nevyřešila?

Když se Simon po aréně rozhlédl a uviděl odporné bytosti, jež splynuly se svou krajinou, podlomila se mu kolena.

Jeho zrak se znovu setkal s upřeným pohledem Autority a

Simon se zeptal: „Jaký experiment?“

Autorita sešpulila ústa, jež byla jako rána.

„Dívejte se,“ řekla. „Předvedeme celý rozsah své fyzické pohyblivosti.“

Tři bytosti na vysoké lavici se posunuly, ale jen nepatrně. Jejich oteklé údy zaskřípaly jako kámen, než se rozštěpí. Stačil okamžik, po který to trvalo, a tribunál sotva postřehnutelně bolestivého pokusu o pohyb zanechal.

„Nezačínáme život tak, jak ho končíme,“ řekla Autorita. „Luminoidní děti se při narození podobají vašim - jsou rozkošnými zlatými valouny v dlani Osudu.“ Autorita přimhouřila oči a Simon zahlédl stříbřitý jehličko vitý trpyt jejích brv. „Horký organismus je však v genech, a brzy, příliš brzy se objeví vyrážka, ještě dokud tito mladí jsou na chvástavém prahu dospělosti. Všichni luminoidi oslavují plnoletost v podobných místech, jako je toto.“ Simon pohlédl vzhůru a za tribunál, na řady obrysů neurčitě lidských, jež své deformované tvary posunuly jen nepatrně. Vdechl vzduch zhoustlý příměsí masa.

„Jako... toto?“

„Taková místa nazýváme závody na kontemplativní energii. My, starší obce, tu sedíme, odsouzeni k záhubě, nehybní, neschopní dělat cokoli jiného než přemýšlet; a vynahradí se nám to. Protože ani jediný zlomek životní energie se nepromrhá na pohyby postrádající smysl, je veškerá energie, veškerá její šílená obrovská síla k dispozici mysli. Dokážete pochopit rozsah a výkon mysli, jež nikdy nejsou rozptylovány, nikdy otupovány... myslí vzlétajících jako transcendentní ptáci k nejzářivějším snům vesmíru?“

Simon se představy tak faustovské vzdal.

„Takové mysli schvalující únos nevinných lidí si představit neumím.“

Autorita se trochu zasmála, stěží slyšitelně, jako jediná nota vzdáleného uderu zvonu.

„Nic nelze měnit tak jako morálku,“ řekla, jako kdyby jednu z nejmenších nespravedlností života vysvětlovala dítěti. „Zákon o únosech byl schválen v krizovém stavu..., ve stavu, který na naší planetě právě tak jako na vaši“ omlouvá četné případy, kdy na vysoké úrovni dochází k odpadnutí od víry.“

Obludy v nehybné aréně se zasmály krátce a poněkud nucené.

Autorita pokračovala:

„Až donedávna naše mládež produkovala konečné výsledky našich snů. Nyní se však bouří“. A my jsme bezmocní. Je tolik práce, kterou je nutno vykonat.“

Veškeré důsledky a urážlivost toho, co Autorita říkala, Simona zaplavily jako vlna hnusu a zuřivosti. „Dopravili jste nás sem, abychom vaši práci vykonali za vás?“

„Zkoumáme, zda to lze uskutečnit. Jestliže vaše pokusná skupinka v tomto parném klimatu přežije...“

„A jestliže se nikdo z nás nenakazí.“

„Jsme si téměř jisti, že se naše imunizační postupy osvědčí,“ řekla Autorita. Simon rozeznal tón, jakého s kolegy používal, když chtěli uchlácholit pacienty. „Ten závoj plynových mraků, jímž jste prošel, znamená jen o málo víc než odstrašující prostředek, podobný té věci, kterou z cihel a malty stavíte na zemi. Bzučení, které slyšíte, je však tím, co zajisti, abyste zůstali silní a užiteční. Jak vám řekne každý, kdo naslouchal nějakému velkému a démonickému řečníkovi, zvukové vlny se dostanou až k nejvzpurnějšímu mechanismu a podmaní si ho.“

Autorita se odmlčela, jako kdyby pro ni tak dlouhé mluvení bylo značným úsilím.

„Za několik dnů, a snad ještě dříve, budeme vědět, zda jsme se dopustili jakýchkoli chyb, nebo dokázali jakékoli zázraky...“

„Už se stalo! Můj soused od vedle...“

Autorita Simona přerušila.

„Ano. Stal se pro nás poučením. Jen jsme se snažili zabránit mu, aby se nevrátil domů a předčasně všechno neprozradil. Uviděli jsme, že k nákaze dojde, jestliže se někdo z nás dotkne někoho z vás...“

Autoritě se na ústech, která byla jako rána, objevil náznak úsměvu.

„Pochybuji, že se to bude často opakovat! Pokud se nevyškytnou jiné případy neproveditelnosti, brzy uneseme všechny ostatní. *Všechny*. Všechna ta hovada, která ořou tu zvířeckou hvězdu zvanou Země.“ „I my se můžeme vzbouřit.“

„Vy?“ řekla Autorita. „Ješitní tvorové z masa, kteří svá těla milují víc než všechno ostatní, čím je příroda obdařila? Ne..., budete poslouchat. Při hrozbě našeho doteku uposlechnete!“

Autorita se zasmála. Zase to bylo jako jediná nota úderu zvonu, zaslechnutá z velké dálky.

„Budete tu šťastni. Váš život bude pohodlný a bezpečný. Budete mít svobodu vzývat boha a milovat a myslet..., tak nesoustavně, jak to děláte obvykle.“

„Co se stane, jestliže se někteří z nás nakazí? Dokonce i když se nás nedotknete?“

Nepatrný pohyb hrbolatého masa pod očima Autority - náznak pohledu na člověkově tváři, když zvedne ruku k bradě, aby uvažoval o nějakém problému.

„Pak nebudete moci pracovat,“ řekla Autorita. „Budete na tom tak jako my. Budeme projekt pokládat za neuskutečnitelný a zaměříme svou pozornost a nástroje na jiné živé planety. Víte, jsou takové.“

Autorita se o několik zlomků palce zaklonila, a tak pohled od Simona nepatrně odvrátila. „A teď jděte. Průvodce vás provede mlhou. Řekněte sousedům, aby byli bez obav a nesnili žádné sny o útěku. Útěk totiž není možný.“

Simon se nepohnul ani nepromluvil.

Vycítil údiv mlčících bytostí nad tím, že Autoritu neuposlechl ihned.

„Jděte!“ řekla a Simon ucítil váhu desítek let přemýšlení a *vůle*.

„Kde je má manželka?“ zeptal se potichu.

„Brzy se vám vrátí. Velmi brzy.“

„Kde je?“ „*JDĚTE!*“

Simon se rozhlédl, hledal nějakou možnost úniku, nějaký způsob, jak se osvobodit a vydat se hledat Andreu v tomhle nepředstavitelném pekle, vzdáleném miliardy mil od světa, jež Bůh stvořil pro něj, aby na něm žil. Vstup do komnaty zaplnily belhající se postavy jeho vězňů, těch, kteří se ještě dokázali pohybovat. Rozhněvaný a polekaný Simon vykřikl: „Kde je má žena?“

Pocit údivu, vyzařující z bytostí kolem něho, se změnil v pocit, jež Simon nedokázal pojmenovat..., mísil se v něm hněv, znechucení i obdiv, že se odvažuje vyjádřit Autoritě svou *vůli*.

Autorita oslovila ty tři, kteří Simona eskortovali: „Odved'te ho!“

Jeden ze strážců zvedl paži a mlčky vykročil. Když vstoupil do kuželu zářícího světla obklopujícího Simona, ten uviděl, že strážce nemá ústa, protože vyrážkou se jeho rty slily. Strážce naháněl Simona ke dveřím. Oba společníci se k nim připojili, když se vraceli ke stěně vodopádu nedoprovázeného zvukem.

Skupinky mlčenlivých luminoidů je ze svých vyvýšených míst pozorovaly, sledující je natolik, nakolik jim to dovoľovala jejich ztuhlá těla. Simon východem prošel do nadreálné splácané krajiny Luminosu, uvažoval o tom, co Autorita řekla, i o podezření, jež způsobovalo, že měl v hrudi srdce jako prázdný stín.

Teleport byl vraždou. Simonovo nynější tělo bylo pouhou kopií těla, které bylo rozloženo.

Věděl, že je mrtev, že nádoba jeho ducha byla odstraněna v okamžiku, kdy ji rozložili v atomy, a kladl si otázku, mezi jakými hvězdami se nyní jeho duše vznáší. *

Postava.

Andrea kráčela ukradenou ulicí se svým ukradeným domovem, který opustila se zoufalstvím a jenž jí nyní nabízel její jedinou možnost pohodlí a *bezpečí*.

V ostrém rozptýleném slunečním světle nevrhala stín.

Kladla si otázku, zda některý soused mohl ze svého okna vidět ji, beztvaré zjevení. Příznak.

Pouhý tvar..., pohybující se.

Když sahala na zářící mosaznou kliku domovních dveří, spatřila, jak se od kliky odrazilo vyzařování její ruky a vytvořilo korunu.

*

Ralph Cashman vstal.

Bylo slyšet, jak mu vržou klouby.

Při chůzi ucítil, jak mu na zádech praskl strup.

Mlha ho zahalila do mulu v barvě, jakou má měsíc.

Při prvním kroku téměř omdlel.

*

Noc nebyla.

Simon pocítil noc v srdci, úzkostnou touhu po temnotě nebo alespoň po opomíjené kráse západu slunce. Na Luminosu však slunce právě dosáhlo zenitu. Hrozná, nepřátelsky cizí poledne. Na olověně purpurové obloze už ani nebylo vidět hvězdu, která ho předtím vedla. Ty tři mlčenlivé parodie ho hnaly chorobným panorámami. Průzračná skála a průhledná půda nyní postrádaly drobné milosrdenství stínu, jejich odstíny se změnilly z matných šedí v tlumené bílé odstíny špinavého sněhu, což byla urážka jeho touhy po chladu v tomto brutálním, odlidšťujícím vedru.

Simon Holm, terapeut, nyní mrtvý a svými vrahy vzkříšený, hnán prokletou krajinou, které by se satan mohl vzdát jakožto nehodné své vlády, přemýšlel o pojmu „duše“. Je duše energií? Nebo je obsažena v základní hmotě neuronů a synapsí? Byl on, člověk znovu poskládaný, člověkem bez duše?

Jeho mlčenliví strážcové ho přes hranici mlhy převedli do míst, kde bydlel.

Hrozbou, že se ho dotkne, ho jeden z nich posuňkem vybídl, aby zamířil do ukradené ulice. Pohled na důvěrně známé domy jím otřásl a způsobil, že ho rozbolely oči.

Když se dopotácel domů, vystoupil po schodech, přičemž se trochu přidržoval zábradlí, a chystal se vstoupit do své ložnice, trochu se prospat. Chystal se v chmurných snech truchlit pro Andreu.

Když rázně otevřel dveře ložnice, zaslechl slabé fňukání. Vzlyky. Z ložnice vycházelo světlo, podobné důvěrně známému odpolednímu slunečnímu svitu.

Před ním stála Andrea.

Přízrak.

Její obraz byl obtisknut ve vzduchu kolem ní, posouval se, byl průzračný jako odraz v okně ve slunný den. Lpěl na ni, pohyboval se s ní, při jejích vzlycích se otřásl. Když v něm plakala, obraz žhnul, koruna vyzařovala matné zlatavé světlo. Dopadalo na zrcadlo nad prádelníkem, takže způsobovalo dvojí osvětlení a vrhalo dvojí stíny.

„Andreo?“

Zvedla ruku zevnitř svého zářícího dvojčete, plakala a nedokázala promluvit. Mírně potřásla hlavou a dvojité stíny tančily. Přistoupil k ní.

Ustoupila. Dvojité stíny se posunuly, takže se Šimonovi zatočila hlava.

„Nepřibližuj se, Simoně!“

Simon poslechl.

„Ještě chvíli. Řekli mi, že to brzo zmizí.“

„Co... je to?“

„Plyn.“

Pak velmi klidně dodala: „Sterilizující plyn.“

Záře zvolna mizela. Stíny potemněly.

Simon se na ni díval zmateně.

„Chlapec se mě nedotkl, ale v zavřeném autě jsme byli u sebe velmi blízko. Vdechovali jsme stejný vzduch. Mysleli si, že by mě měli preventivně sterilizovat.“

Stíny potemněly ještě víc.

„Zdá se, že to mizí,“ řekl.

Andrea si položila paže přes oči. Záře se ztlumila. Její zdvojený obraz se zklidnil, posunul a začal se slučovat s hmotností její podoby.

„Ach ano... A je to bez pachu. A bez bolesti. A...“ Zatímco se v jejím hlase ozývalo nové vytrysknutí slz, řekla: „Používají to ke kontrole růstu svého obyvatelstva.“

Když přitiskla ruce k obličejí a odvrátila se od Simona, záře pohasla.

Když se otáčela, uvědomil si závažnost toho, co řekla.

„Ach..., můj ubohý miláčku.“

Nekrotický pach.

Pustota této planety.

Nehybnost dospělých „luminoidů“, těch, kteří by byli schopni plození.

„*Horký organismus je v genech*,“ řekla Autorita. Dvojitý význam slova „sterilizace“.

Andrea se k němu opět obrátila a vzlykala, s rukama přitisknutýma k obličejí.

„Chtěla jsem, aby naše děti zdědily lepší Zemi,“ řekla. „A teď žádné děti nebudou.“

„Ani žádná Země,“ řekl Simon. „Dokonce ani špatná, na kterou by se děti mohly narodit.“

Andrea se otočila. Když si přestala tisknout ruce k obličejí, Simon uviděl, že působením plynu se její snubní prsten přestal lesknout, zlato nabylo matné barvy železa.

„Žádná Země?“

„Přežijeme-li, dopraví sem všechny žijící tělesně i jinak schopné lidské bytosti. Možná dokonce i staré a neužitečné... Budou nás potřebovat miliony. Jako nádeníky. Abychom produkovali jejich sny.“

Rozhořčení a hněv planoucí v jejích očích vystřídal strach a zmatenost.

„Nemůžeme je nechat, aby unesli celé lidstvo, Simoně! To nemůžeme!“

Nic na to neřekl.

Premýšlel o infekci na této planetě, o infekci přenášené vzduchem, „v *genech*“, tak to říkali. O bytostech neschopných pohybu, o rozplozování ani nemluvě, tak jak by tomu nasvědčovala jejich neurčitě lidská podoba. O pachu masa a okolních proteinů, který se vznášel kolem těch, kdo je zajali.

Genetický přenos choroby neutralizované *plynem*.

Genetický přenos - vzduchem.

Tak se rozmnožovali ti, kdo je zajali. Choroba - na lidi *jistě* přenášená dotekem a *snad* i vdechováním stejného vzduchu - je vedlejším produktem jejich ochromeného rozmnožování. Jejich nehybnost by jiný způsob rozmnožování a genetického přenosu nepřipustila. Vyrážka byla vedlejším produktem nějaké pokroucené cizí povrchové vrstvy...

„Co můžeme udělat, Simoně?“

Setkal se s jejím pohledem, spatřil nezištný žár, který v nich plál.

„*Udělat*? Zastavit únos celého lidstva?“

„Právě tak!“

„Udělat nemůžeme nic!“ řekl. Pak však zalitoval, že před tím, co plynulo v Andreině zraku, projevil takové zoufalství. „Napadá tě něco?“

„Ne,“ odpověděla. Ruce měla na hrudi a nyní je sevřela v pěsti. „Ale jeden z nás by mohl! Nebo všichni společně bychom mohli!“

„Jsme vůči nim ve výhodě jen tím, že jsme pohybliví, Andreo. Není však, kam bychom mohli *utéct*.“

„*Utéct*, to ne!“ Svěsila paže a držela pěsti pohotově na bocích. Mohl téměř cítit tep jejího srdce, její zápal. Objal ji, jak po tom bolestně toužil mnoho týdnů.

„Promiň mi, Andreo.“

„Prominout ti, Simoně? A co?“

Její dech se dotkl jeho tváře. Jejich blízkost zhojila nějakou jeho dlouho bolavou část, kterou předtím zablokoval.

„To, že jsem se snažil tvůj duch zlikvidovat. Nepochopil jsem ho.“

Políbila ho.

Simon Holm a žena, kterou zbožňoval, v noci, kterou si sami vytvořili, našli útěchu ve vzájemném objetí, při zdravém a počestném milování,

* Volání bylo jakoby dětské.

Ralph klopýtal k deformovanému zvuku.

Světlo ho předtím přeneslo jinam. Bytosti, jež je unesly, ho odmrštily od Rhey, tak jako kruté dítě odmrští mravence.

Při každém kroku se mu něco v koleně dřelo.

Volání se stávalo určitějším.

Temnější tvar ve vířící mlze, malý, nízko u země.

Ralph se k němu sehnul.

Bylo to žíhané kotě.

Snad se vzdálilo z ulice, kterou znalo, protože doufalo, že se dostane někam na pole, kde by mohlo chytat myši a ptáky, a před setměním najít cestu zpět ke svým majitelům. Místo pole však kotě našlo tuto pustinu.

Zamňoukalo znovu, naříkavě a smutně.

Natáhl ruku po kotěti, zvolna a obezřetně kráčejícím v jeho dosahu.

Nechtěl je infikovat, nýbrž pomoci mu.

Začal si svlékat sako, aby do něj kotě zabalil.

Sako pokrývala matně se lesknoucí nákaza a bylo prodřené, jako by je mlha zčásti rozpouštěla. Hedvábná podšívká však byla nedotčena..., mohl ji otvory ve vnější tkanině vidět, byla neporušená.

Když si sako svlékal, vyjekl.

Když přišel tam, kde kotě předtím bylo, už zmizelo.

Místy vyrážka pronikla košili“. Na jiných místech bylo otvory v košili vidět potřhanou kůži a oděrky. Na podšívkě saka pevně lpěla vyrážka, kterou předtím měl na kůži a z níž visely kousíčky bavlny a kůže.

Při svlékání saka si je vyrval z masa.

Když zíral na sako, v nitru ucítil, že něco zaklaplo. *

Andrea se vznášela v šedé sféře mezi spánkem a bděním a přitom na sobě cítila Šimonův pohled.

Potom hebký chlad prošívané saténové pokrývky jemně na ní položené. Její hebkost a poddajnost cítila přes hedvábní Šimonova županu. Jemná struktura tkaniny nevypouštěla vlhké horko a zároveň hrála jako dotek lidského těla, ne jako horečnatá váha cizího vzduchu.

Simon učinil několik kroků ke dveřím.

„Jsem vzhůru, Simoně,“ řekla.

Poklekl u lůžka. Jeho zamilovaný pohled ji znovu zabolet, znovu zatoužila po světě, z něhož je přenesli.

Zachmuřil se, jako by přemýšlel o nějakém nevyлéčitelně nemocném pacientovi.

„Není žádný způsob, jak s nimi bojovat, Andreo.“

Obrátila se, aby pohlédla na pozemský strom hned před oknem a na nezemskou oblohu nad stromem.

Znovu zachytila jeho pohled, ve své blízkosti se hluboce nadechla nádherné vůně jeho těla. „Není,“

„Miluji tě.“

„Nechtěla jsem tě opustit.“

„Nemělas na vybranou.“

Do tváře se mu vryla nějaká vážná myšlenka. Svrástil čelo, a jeho zachmuřený výraz vystřídalo něco, co nebylo

možno nazvat jinak než zábleskem zjevení,

„V tom je celá ta nádherná mystičnost života, Andreo, co říkáš? Ve volbě. Duše je možná právě tím. Volbou.“

„Můžeme žít, jestliže ji ztratíme?“

„Snad. Lépe by však bylo zemřít při pokusu o její opětné získání,“

Vstal, I když mlčel, jeho postoj prozrazoval, že myslení mu pádí jako kůň, že se v jeho nitru zažehl nějaký oheň.

Vstala i ona a stanula vedle něho.

„Půjdu od domu k domu,“ řekl. „*Šest bloků*. Vysvětlím jim to, pokud někdo vysvětlení ještě potřebuje. My všichni se někde setkáme. A něco vymyslíme.“

Pocítila dojetí.

Poprvé po mnoha měsících nyní zahlédla ducha, jenž ji k němu zpočátku přitahoval a který od jejich svatby on sám držel v šachu. Přistoupila k prádelníku a začala si svlékat Šimonův župan, aby se mohla obléknout a jít s manželem od domu k...

... třpytící se světélkování na rameni...

... zachycující světlo tak, jako je zachycuje hedvábí županu...

... když to uviděla v zrcadle, pocítila, jak je to na její kůži tuhé a nepružné...

.. pocítila ve svém mase tíhu toho, dotýkající se přímo klíční kosti...

Simon si stoupl za ni.

Rychle si přes ramena natáhla župan.

„Kde se setkáme?“ zeptal se.

Jeho tvář nabyla starostlivého výrazu.

„Co se děje, Andreo?“

Přitáhla župan k tělu a předstírala, že ji zamrazilo.

„Nevím.“

Přistoupil blíže.

„Co se děje? Oč jde?“

O půl kroku se od něho odtáhla a posmutněle se usmála.

„Je mi najednou bídně, Simoně. Jsem vystrašená. Náhle to na mě všechno doléhá. Pokračuj, Simoně. Jdi. Od domu k domu.“ „Půjdeš se mnou?“

„Setkám se s tebou..., ať se všichni setkáte kdekoli.“

„Kde?“

„V kostele?“

Simon chvilku přemýšlel a pak kývl.

„V kostele.“

Když Andrea zaslechla jeho kroky na schodech, přistoupila k zrcadlu a stáhla župan z ramen.

Přibýly jí dva světélkující pupeny: jeden malý na horní části paže a další, ještě menší po straně na krku. Cítila je na kůži jako bodání špendlíkem. Při polknutí cítila, jak se hluboké kořeny pupenu na krku dřou o vnitřek krku.

Přitiskla župan pevně ke krku.

Stála před zrcadlem, oči pevně zavřené, aby jí netekly slzy, v postoji mučednice na oltářním obraze.

*

Kostelní zvony.

Zaslechl je v nekonečné mlze zlomený muž, který se kdysi jmenoval Ralph Cashman.

Chraptivě zavolal manželčino jméno... a drsný zvuk jeho vlastního hlasu, připomínající rozbité sklo, ho lekal.

S útočnou animální energií kráčel vstříc zvonění zvonů.

Nedbaje bolesti, způsobované jednak mluvením, jednak pohybem, volal v neslyšícím oparu Rheino jméno znovu a znovu.

*

Rhea nacházela útěchu v tom, že následovala ostatní. Její sousedé se šinuli před ní i za ní, směřující do kostela Neposkvrněného početí. Jeho zvony vyzváněly a navzdory tlumícímu ovzduší vytvářely krásnou ozvěnu. Toto zvonění přehlušovalo skučení, jež slyšela po celý ten strašný, nekonečný den.

Nevěděla, že blízko ní bydlí tolik lidí. Předtím je nevidala před jejich domy, na večerních procházkách, při návratu z nákupu nebo když za horkých letních nocí seděli na verandě. Vídala jen auta, jezdící po ulicích jejich bezpečné čtvrti, tak zcela nepodobné čtvrtím situovaným u okraje města. Hledala bezpečí, ale našla izolovanost.

Muž, který šel vedle m, vyšel z domu vzdáleného méně než padesát yardů od jejího domu. Jeho tvář nikdy předtím nespátřila.

Sousedé byli vším, co jí zbylo. Tím, že na výzvy doktora Holma odpovídky a že sami šli od domu k domu, skromně se zbavili viny. Už nepocit'ovali ochromenost, která jim zabráňovala přijít na pomoc Ralphovi.

Pocit'ovala útěchu v tom, že je následovala.

Ještě nikdy nebyla v tak velkém místě určeném k náboženským obřadům. Zaplněny byly jen lavice nejbližší dveří. Její sousedé, desítky jejích neznámých sousedů, zůstávali shluknuti blízko vchodů nebo stáli v široké prostřední uličce. Všude svítily svíčky. Kostelem se rozhlížel vousatý starý muž a jeho drobná žena a natahovali přitom krk. Stařec měl na hlavě jarmulku, žena šátek. Mnozí lidé měli v rukou růžence, odrážející jantarové světlo.

V tomto kostele, který pro ni byl nezvyklý, šla ke stojanu se svíčkami, protože chtěla jednu zažehnout jako modlitbu za svého Ralpha.

* Andrea si při chůzi upravila na krku velký šátek, a tak se snažila zakrýt stříbřitou vyrážku. Směřovala ke kostelu, k

vyzvánějícím zvonům. V tíživém horku ji vyrážka podivně chladila na kůži jako strup, který není tak zlý, aby krvácel, ale dost zlý, aby na vzduchu vyvolával pocit něčeho studeného.

Protože měla oči sklopené, neuviděla Ralpha Cashmana, jak se vynořil zpoza mladého dubu, přičemž se viditelná většina jeho kůže kovově leskla a její struktura na sobě měla skvrny podobné těm na kůře stromu. Děrami v košili krvácel,

Andrea vzhledla a její oči na něm spočinuly, takže uzřela uštvaný, raněný pohled, jaký mají v hostincích u cesty naromani.

Něco se v Ralphovi už zlomilo.

Pevně ovinul paži Andree kolem ramen. Jeho dlaně hořely, ale to horko bylo odporné a nepodobalo se horečce.

Zatřásl jí, až vyjekla.

„Kde je Rhea?“ zeptal se a jeho hlas skřípal jako hrubý písek.

Přestal jí třást. Ve strachu si nejasně položila otázku, zda ji neinfikoval znovu, a tak nezdvojnásobil dávku, kterou dostala od chlapce.

Jejich oči se znovu setkaly a pokusila se promluvit, uklidnit ho.

Když mu hleděla do oči, uviděla, že se potáhly tenkou vrstvou podobnou ledu.

Znovu jí zatřásl:

„Kde je Rhea?“

* Simon se rozhlížel kostelem, díval se na obrazy svatých, na barevné sklo.

Po celý život, dokonce i v nejhlubších a něj intenzivnějších chvílích zbožnosti cítil odstup od milosti svatých v kostelech, oddělovala ho staletí mezi ním a mučedníky jeho víry.

Nyní je odděloval nejen čas, ale i nesčetné miliardy mil.

Pomyslel si: *Je milost omezena fyzikou světla? My, kdo jsme byli uneseni ze Země, jsme museli cestovat jako světlo, ba dokonce ještě rychleji. Snad jsme v čase prošli otvorem umožňujícím průchod světla neomezovaného fyzikálními zákony. Světlo, které oni vidí, by bylo světlem Země ze vzdálené minulosti, před stvořením lidí, z nichž by chtěli mít otroky. Může milost putovat jako světlo! Je možné, že putovalo s námi kolem hvězd*

Odvrátil pohled od mlčenlivých, zmrzlých svatých ze skla a kamene nad ním k lidem hemžícím se v kostele. Byli zamlklí, bylo to mlčení, jež se zmocňuje skupiny, která se octne v krizové situaci.

Andrea nepřišla.

Dlaně měl zvlhlé studeným potem.

Páter Fontanna vítal lidi, jež museli být nejnovějšími příchozími; kostel byl téměř plný. Kněz se obrátil k Šimonovi.

A ten spatřil ve starcově zraku vnímavost a pochopení. Páter k němu přistoupil a s jistotou, kterou mohl mít jen Šimonův zpovědník, zašeptal: „Nedělejte si starosti. Přijde.“

Hromový hluk.

Čtyři statní muži zavírali velká vrata kostela, a potom se u vchodu postavili jako samozvané hlídky. „Ne!“ řekl páter Fontanna. „Svá vrata nezavíráme před nikým!“

*

Zdálo se, že se Ralph Cashman uklidňuje, stál s hlavou svěšenou, zahanbený, že se Andrey dotkl a vystavil ji nákaze. Jako by reagoval na její slova, její vysvětlení, co jim všem hrozí a jak tomu chtějí čelit.

Andrea se přestala snažit, aby ho *zadržela*.

Pohodil hlavou, jeho oči se pod metastázovanými, ledu podobnými útvary, jimiž byly potaženy, leskly panikou.

„Ne!“ řekl chraptivě. „Nevěřím vám!“

Odtrhl se od ní.

Andrea slyšela rachot jeho křehkých plic. „Rheo!“ volal do prázdné ulice, když klátivě kráčel vstříc vyzvánějícím zvonům.

Andrea šla za ním, ale nedokázala držet se zoufalým mužem krok. Pohyboval se stejně rychle jako ten deformovaný chlapec.

*

Nedařilo se jim na sousedy působit.

Simon a páter Fontanna stáli blízko kazatelny na schodech vedoucích k oltáři, pokoušejíce se zadržet příval paniky, hněvu a strachu. Jen málo lidí si sedlo do lavic. Většina raději stála, přecházela, bezcílně se pohybovala, šeptala, mumlala nebo se shlukovala po boku svých milovaných.

Na vzdálenějším konci kostela se tři statní muži stále opírali o kostelní vrata navzdory páteru Fontannovi. Rhea Cashmanová, vzdálená od těchto mužů několik kroků, stála ve výklenku a zírala na zapálené svíčky, ruce sepnuté v modlitbě. Simon se znovu ujal slova.

„Prosím vás! Věřte mi! Nechtějí nám ublížit! Ne fyzicky! Chtějí, abychom byli silní a byli na tom dobře! Potřebují naši sílu!“

Stísněný sykavý šepot nabýval na síle. Nějaká žena si přiložila k čelu kapesník a křečovitými pohyby jím třela spánky. Jakýsi mladík se chytil opěradla lavice a začal se kývat dopředu a dozadu. Jiný muž si rukama zakryl uši, svěsil hlavu a trhaně přikyvoval.

Simon pohlédl na pátera Fontannu.

Kněz mlčky a bezvýrazně vystoupil na kazatelnu.

Pozvedl svůj mohutný hlas:

„Bože náš, jenž jsi na nebesích...“

Páter Fontanna klopýtl o slovo „nebesa“, jež se zde, na tomto prokletém místě mezi hvězdami, zdálo myšlenkou tak

neurčitou a vzdálenou. Simon pohlédl na improvizované shromáždění.

Postupně ztichli.

„...pochváleno buď jméno tvé...“

Pohledy se obrátily ke kazatelně.

„...buď království tvé i vůle tvá...“

Nervózní, beznadějně napětí zvolna polevovalo. Změna byla taková, jako když nad polem zazáří slunce.

„...na zemi, jakož i na nebi.“

Znovu klopýtnutí o slovo „nebe“. Tentokrát však přestávka sloužila k získání naděje, k přivolávání síly transcendentní myšlenky vyjadřované tímto slovem. Několik málo lidí v davu odříkávalo slova modlitby.

„Dej nám chléb náš vezdejší dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme viníkům našim...“

Ve vzduchu už nevisela hrozba paniky; Simon cítil, že se její tísnivé váhy zbavil. Poprvé po mnoha letech cítil i krásu modlitby.

„...a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“

Když se páter Fontanna nadechl, sklonil hlavu; přednesení modlitby ho zjevně vyčerpalo.

„Amen,“ řekl,

„Amen,“ řeklo shromáždění, třebaže ne jednohlasně. Simon své „amen“ vyslovil jako klidné vydechnutí, jen o málo hlasitější než zašeptání.

Když poslední „amen“ přestávalo být slyšet, ozvalo se zabušení na vrata...

Šimonovi sousedé se mlčky obrátili od kazatelny k vratům.

Chvilé smíru pominula.

Bušení na vrata pokračovalo.

Andrea?

Lidé stojící k vratům nejbližše ustoupili, kromě tří statných mužů, ti se o vrata opřeli.

Z kazatelny hlasitě zazněl hlas pátera Fontanny:

„Otevřete vrata!“

Ozvalo se několik zamumlání a stížností šokovaných lidí. Velcí muži neuposlechli.

Bušení.

Simon sestoupil po stupních vedoucích k oltáři.

„Prosím, udělejte to,“ zavolal na muže. „Je to má žena.“

Páter Fontanna sestoupil z kazatelny, prošel kolem Simona a mlčky kráčet k vratům. Dav se před ním rozestupoval tak, že ustupoval do prostoru mezi lavicemi. Simon šel za ním, a když se on a kněz blížili k vratům, dav se za nimi zavíral.

Bušení.

Simon stál páteru Fontannovi za zády, když kněz stanul proti samozvaným strážcům. Páter vypadal před statnými muži malý, starý a křehký a nevyjadřoval hněv ani kritiku.

Zabušení se ozvalo a ustalo.

Pohybem podobným žehnání kněz zvedl ruku, aby muže odsunul stranou. Mírně sklonili hlavu, jako by se trochu styděli, a ustoupili tak, že se připojili k davu.

Fontanna uchopil velkou bronzovou závoru a těžká vrata otevřel.

V záři nepřátelsky cizího světla tam stála bytost kdysi lidská.

Se zdviženými pažemi a zkrouceným obličejem, třpytící se a mihotající luminiscencí. Deformovaná a oteklá, s kovovou vyrážkou, která její čelist a lícní kosti proměňovala v povrchové stíny. Na kůži měla ztvrdlou lymfu jako vosk stékající ze svíčky. Oči byly jako černé drahokamy, jejich nepravidelnost podobná křemenu se vyznačovala mnoha fazetami. Roztrhanými děrami v její košili bylo vidět rány podobné těm, jež způsobí četné střelné rány.

Simon ucítil dobře známý odporný nekrotický pach; za sebou vycítil lomož shromáždění, těžký otřes a děs elektrizující ovzduší. Zaslechl výkřiky, zvýšené hlasy, klapot ustupujících nohou.

Neodvrátil se však.

Rány zpustošily Ralphovu duši i ducha. Muka způsobená infekcí ho zlomila, připravila o většinu důstojnosti.

Kdyby se Simon byl od Ralphi Cashmana odvrátil, byl by ho připravil i o jakýkoli zbytek důstojnosti, jež tento muž ještě měl.

Vedle Simona stál páter Fontanna, s dlaněmi zdviženými jako gesto mlčenlivého uvítání.

Ralphova tvář se zkřivila ve snaze vyjádřit bolest, hněv a strach. Paže mu klesly, záda se ohnula. Nad slábnoucími zvuky vyjadřujícími paniku a strach Simon uslyšel vrzání Ralphovy kůže jako koženky, když se ústa obrátila dolů a pomalu se zkřivila: Z hloubi jeho hrudi se draly bolestné vzlyky. Z krystalických očí začaly kanout slzy. Simon ještě nikdy nespatrił, že by choroba či zranění způsobily takové pokoření a zmar.

Páter Fontanna kráčel k Ralphovi, ruce měl stále natažené a nabízel útěchu člověku, který na prahu kostela strádal groteskními stigmaty.

Simon vzal pátera Fontannu za ramena a jemně ho odtáhl. „Opatrně, otče,“ spíše zamumlal, než zašeptal.

Páter Fontanna pohlédl na Simona, a ten hlavou ukázal na dav. Unavené oči staršího z obou mužů byly chápavé; věděl, kdo před ním ve dveřích stojí.

„Řekněte jim to,“ zašeptal Simon.

Kněz přikývl. Shromáždění se změnilo v lidskou zeď, stlačenou a šeptající jako kontrapunkt Ralphových vzlyků. Simon si vzpomněl, jak kdysi na jedné chicagské ulici ošet-

řoval muže sraženého autem. Když klečel na přechodu pro pěší, vzhlédl a uviděl podobnou zeď tváří a těl navzájem spojených kolektivní nehybností.

Kněz sepnul ruce - totéž gesto učinil již dříve, než rozpřáhl paže, aby četl z Písma svatého.

V kostele zavládlo ticho, byl to okamžik nehybného klidu předcházejícího čtení, Ralph přestal vzlykat, snad tím reagoval na ztišení úzkostného šepotu.

Simon teď poprvé zažil mlčení tak, že byl vně shromáždění; viděl tváře shromážděných, klid patrný v jejich očích, jejich postojích. Dokonce i ti tři muži, kteří předtím střežili vrata, teď stáli mlčky, tvoříce součást zdi, stížení lítostí nad člověkem, kterého se snažili nevpustit. Rázný, a zároveň vlídný hlas pátera Fontanny mlčení nepřerušil, nýbrž rozčísl.

„Tento člověk, který nedělá nic, a přesto vyvolává ve vašich srdcích strach..., je váš soused. Jmenuje se Ralph Cashman.“

Knězova slova přerušil nový záchvat Ralphových vzlyků, jako kdyby mu vyslovení jeho jména způsobilo bolest. V kostele vzlyky zněly ozvěnou mezi krokvemi ve výšce, odrážely se od barevných skel mozaik zobrazujících světce, vznášely se nad vysokými rameny přidržujícími křížovou cestu.

Dav se pohnul.

Lidská zeď se rozestoupila.

Z řad, které ji tvořily, vystoupila osamělá postava.

Rhea Cashmanová zvolna kráčela uličkou v kostele ke svému zraněnému manželovi.

„Ralph?“ řekla měkce.

Pohybovala se zvolna, smutně.

Simon stál mezi zlomeným mužem a jeho ženou, vedle pátera Fontanny.

Když Ralph zaslechl Rheu vyslovit své jméno, přestal vzlykat a několikrát se dlouze nadechl. Jakási jeho část se vynořila zpoza závoje utrpení a našla výraz v zohavených očích.

Rhea se blížila k Ralphovi; její kroky se zrychlovaly. Chystala se podat mu ruku...

Simon reflexivně vykročil, aby Rhee zabránil vystavit se nákaze. Než však k ní dospěl, Ralph ustoupil a řekl: „Ne! Nedotýkej se mě.“

Zastavila se.

Muž a žena se u vrat kostela spolu domlouvali. Výraz jeho tváře byl prosebný, její výraz se dal nazvat prosebným a zároveň útěšným. Shromáždění přihlíželo mlčky, tváře jeho účastníků byly napjaté a nehybné jako posmrtné masky. Všichni však stále ještě zčásti vypadali tak jako ve chvíli, kdy v kostele zavládlo ticho. Někteří svírali v ruce modlitební knihy či bible, duchem nepřítomni je tiskli k hrudi. V nezemském světle dopadajícím okny pableskovaly růžence. Stěna sestávající z nehybných lidí se zvolna

rozpadla. Dva mladíci, byli to bratři, pomohli křehké staré ženě, snad své babičce, usadit se v lavici. Mladá žena uchopila za paži mladého muže a *začala* mu na rameni plakat; odvedl ji z davu.

Ozvaly se hlasy.

Ozvěny slov, slz a šouravých kroků dorazily k vysoko umístěným stropním trámům. Shromáždění se začalo pohybovat, jeho účastníci zase přecházeli sem a tam, šeptali a domlouvali se, třebaže nyní bez toho, že by ve vzduchu visel pocit paniky.

Simon uvažoval, jak by Ralpha mohl ošetřit. Bylo by ošetření bezpečné, kdyby si vzal rukavice a masku? V domácí ordinaci Simon neměl *žádné* prostředky proti bolesti, nýbrž jen penicilinové tablety. Mohly by zamezit sekundární infekci? Mohl by Ralphovi nějak významně pomoci, i kdyby použil nemocničních zdrojů?

Za ním se ozvaly kroky, šoupající se na kamenných schodech kostela.

Tu chůzi znal.

Do kostela vcházela Andrea a vypadala vyčerpaně a udýchaně.

Když vstupovala na práh, vyšel jí v ústrety, aby ji objal, políbil a...

Odtáhla se od něho, v očích se jí zračil čirý děs.

„Ne, Simoně! Nesmíš se přiblížit!“ Světlo cizího slunce se dotýkalo jejích vlasů, dopadalo jí do očí v úhlu, který by pod sluncem jejich světa byl způsobil, že by se leskly vnitřní září podobnou září jantaru, ale zde vyvolával jen tlumenou zář, tak velmi nevýraznou ve srovnání se září, kterou její oči předtím měly na Zemi.

Postoupila o krůček k němu.

Vyklenutá zárubeň vrat zastínila podivné světlo, jež se předtím dotýkalo jejích vlasů a očí.

Sklonila hlavu, otočila krk.

Zvolna odstranila šátek, který jí Simon koupil, když spolu začali chodit, a odhalila tak kousíčky zmrzlé rtuti na kůži krku, kterou líbal před několika hodinami.

Slabý pach nekrotické kůže.

Andrea si krk znovu přikryla, jako by se styděla.

Zuřivost...

Zármutek...

Strach...

Simon nedovolil, aby se projevíly.

V sázce bylo příliš mnoho. Takové emoce by mohly otevřít stavidla. Pro Simona a jeho sousedy bylo v sázce víc než jen jejich vlastní přežití, záležitost jejich odporu vůči těm, kdo je zajali.

Na jejich bedrech spočívala záchrana miliard lidí.

Simon se zoufale zahleděl do očí své odsouzené ženy,

vlídně k ní promlouval a nechtěl přitom příliš jasně slyšet neupřímnost, která, jak věděl, bude v jeho hlase znít.

„Jen... jen tím, žes byla v autě s tím chlapcem? Jen dýcháním stejného vzduchu?“

„Ano,“ zašeptala. „Řekni jim, aby neprocházeli mlhou. Zde je to bezpečné. Vzduch je tu bezpečný.“

Obrátil se ke svým sousedům. „Opravdu?“ zeptal se a pak se jí podíval do očí.

„Pan Cashman a já.../“ hlas se jí trochu zadrhl, „se vrátíme tam.../“ trochu při těch slovech naklonila hlavu směrem ke stěně mlhy o kus dál na ulici, v očích měla stín bezobsažné rezignovanosti, „...k nim.“

„To neuděláte,“ řekl Simon.

Volba.

Volba je tím, co určuje duši.

„Budeme možná potřebovat vaši pomoc.“

Znovu se obrátil ke svým druhům, ukradeným exemplářům. Doléhaly na ně strach a beznaděj, ztlumené v této svatyni postavené z kamene získaného z půdy světa, jejíž nazývali domovem. Budou potřebovat najít takovou sílu, jakou má kámen tohoto kostela, aby se nestali zásobárnou pracovní síly pro bytosti, jejichž těla přetvořil masitý kámen jejich vlastního světa.

Znovu pohlédl na Andreu.

„Budeme vaši pomoc potřebovat.“

Andrea si šátek přitáhla kolem krku, jako by chtěla zastavit mrazivý vítr.

„My vám pomoci nemůžeme, Simoně. Ani si nejsem jista, že si můžete pomoci sami.“

Volba.

Volba je tím, co určuje jednotlivou duši.

Nebo duše miliard lidí.

Ukradli nám naše maso. Na okamžik, ve chvíli zářivé smrti, než nás znovu poskládali, jsme žádnou možnost volby neměli. Neměli jsme duše. Ted' je síla volby, síla duše, opět naše. Nemůžeme ji promarnit.

„Možná nemůžeme. Snad však můžeme pomoci ostatním.“

Podívala se zmateně. „Tam na Zemi,“ řekl.

Simon kráčel ke středu kostela. Sousedé před ním z uličky ustupovali. Ralph, Rhea, Andrea a páter Fontanna stáli ve vratech kostela, byli v mlhavém světle jako stíny. Vtom se znovu zvýraznilo kvílení vysokým tónem, jež ti, kdo je zajali, směřovali do kontrolované oblasti, jako by bylo na nějakém kmitočtu, který je v souzvuku s jakýmsi nepojmenovatelným rytmem na okraji lidských smyslů. Zapudil ten zvuk ze svého vědomí.

Autorita předtím řekla: *Jak vám řekne každý, kdo naslouchal nějakému velkému a démonickému řečníkovi, zvu-*

kové vlny dokážou dorazit i k nejvzpornějšímu organismu a podmanit si ho.

Řeč by však mohla i osvobodovat.

Řeč by mohla podnítit nezbytnost uplatnění volby.

Simon se ozval,

„Není úniku,“ řekl.

Davem se rozšířilo něco viditelného. Byl to kumulativní účinek drobných pohybů, mírného klopení očí, sklánění hlavy, drobného činu spočívajícího v tom, že modlitební knihy a růžence drželi pevněji.

„Pro nás,“ řekl. „Pro nás ne.“

Pravou paží zvedl směrem k vratům kostela.

„Osud Alpha Cashmana nás nemusí stihnout. Podmínkou je, že zůstaneme ve svých domovech a nikdy se v žádném směru nevzdálíme dál než o šest bloků. Nikdy se však nevrátíme do světa, ze kterého nás ukradli. Pochopte to. *Nikdy*“

Tentokrát nenásledovaly žádné mírné pohyby či gesta. Zvnitřnění přítomných však bylo hmatatelné - bylo jako mlčenlivý projev zármutku. Simon svěsil paži.

Do krátkého mlčení proniklo cizí nepřátelské kvílení,

„Je to pocit osamění, vidíte?“

Simon se zmínil o hněvu a oprávněné zuřivosti a řekl: „Nezůstaneme však osamělí příliš dlouho! Brzy sem dálkově přemístí veškeré obyvatelstvo Země. Budeme žít v pracovních táborech. V kontrolovaných oblastech budeme dřít, potit se a umírat.“

Ovládl svůj hněv.

„Někteří z nás se možná nakazí. Nakazit se lze i pouhým vdechováním vzduchu v uzavřeném prostoru. Dost nás však přežije, aby se projekt dal uskutečnit! Z celého našeho světa jich přežije *dost*.“

Odmlčel se.

„Jestliže přežijeme *my*.“

Simonovo srdce bušilo tak, že se mu hrud' div nerozskočila. Něco v něm nechtělo vzít na vědomí to, co sám říkal.

Díval se do tváří svých sousedů, svých druhů v zajetí.

„Jsme jejich pokusnými králíky... Jsme však králíky *lid-skými*! A to nám v tomto experimentu poskytuje jakousi možnost volby! *Lidské* volby!“

Soustředil všechnu sílu, aby řekl, co musí“.

Aby udělal, co udělat musí.

„Můžeme si *zvolit*, že zotročení Země naším přičiněním se nebude moci uskutečnit... Můžeme si *zvolit*, že se nákaze vyhýbat nebudeme. Můžeme se záměrně stát... tím, čím jsou oni.“

Hluboce se nadechl a cítil, jak se mu srdeční tep zpomaluje. Jeho sousedé byli klidní a mlčeli. Vypadali jako

lidé, kteří rezignovali či se podvolili. Několik jich pohybovalo ústy v němé modlitbě. Muž, kterého Simon nikdy předtím nespatriil, sraštil čelo, zatvářil se bolestně a pokřižoval se.

Simon promluvil znovu.

„Má žena už je nakažená. Vezmu ji za ruku. Vezme někdo za ruku mě?“

Simon šel uličkou k Andree. Vedle ní stál páter Fontanna. Cashmanovi byli nablízku.

Simon byl klidný, smířen s tím, co musí udělat.

Podal ruku své ženě.

„Pomoz nám, Andreo,“

Andrea mu pohlédla do očí.

Veškerá existence, veškeré šílenství vesmíru a vzpomínky na svět, do kterého je Bůh zpočátku postavil, všechna váha, důsažnost, strach a ztráta, jež nesli v sobě...

...se staly ničím.

Staly se něčím menším než stín v třpytivém světle.

Andrea natáhla ruku.

Simon ji vzal do své.

Ucítil v srdci hluboký mír, jaký - to si uvědomil - hledal po celý život.

Ralph se s bolestí hluboce vrytou do rysů své tváře obrátil k Rhee.

Vzala ho za ruku.

Ralph, předtím vzlykající, když jeho vzezření vyjadřovalo ubohost, nyní vypadal, jako by se před tváří blaženosti chtěl rozplakat, jako by mu Rhein dotek byl nabídl vykoupení prostupující jeho zachváceným tělem.

Zvolna se obrátil k Andree.

Natáhl druhou ruku, kterou nikdo nedržel.

Na matné kovové vyrážce jasně zářil jeho snubní prsten.

Andrea se Ralphovy ruky chopila a dál pravicí držela ruku Simonovu. Přistoupil k nim páter Fontanna. Simon se podíval na něj a potom na lidi, kteří stáli za knězem a zírali. Páter vzal Simonovu volnou ruku a na okamžik ji sevřel v obou svých dlaních. Potom svou levou rukou pustil Simonovu ruku, ale nepřestával ji držet svou pravicí.

Pootočil se a natáhl levici k těm, kdo se tísnili v kostele.

Davem proběhl záchvěv. Vystoupil z něho stařec v jar- mulce, držel se za ruku s manželkou a ta si přitáhla velký šátek ke krku.

Stařec uchopil Fontannovu ruku, aniž pustil ruku manželčinu.

Nato vystoupila mladá žena s růžencem v ruce.

Manželka starého muže si přestala šátek přidržovat a ruku natáhla k té mladé ženě; Simon zahlédl matnou modř čísel vytetovaných do kůže zápěstí starší ženy a houpající se

růženec, jež mladší žena stále svírala v ruce.

Mladá žena natáhla ruku...

Lidé vystupovali z řady po dvojicích a trojicích, aby se navzájem brali za ruce, čímž vytvářeli lidský řetěz, který začínal u Helmových a Cashmanových. Tuhle byla ruka dítěte vedeného za ruku jeho matkou. Tamhle se ruka silného muže spojila s bledou rukou staré ženy. Všude kolem byly natažené ruce s různými odstíny kůže, když se lidský zástup spojil nedaleko kostelního prahu.

Světlo se změnilo.

Simon pohlédl přes rameno své ženy, tiše plačící.

Ulice se ponořila do klidného stínu.

Stín se prohluboval a tlumil ostré a vtíravé světlo.

Nadcházela noc.

Odvraceli se od horké a lačné hvězdy těch, kdo je zajali.

V temnotě zaplašované měkkým světlem svící, s kamennými a skleněnými tvářemi mlčenlivých mučedníků nad sebou Simon našel mezi sousedy klid, osvobozen od světla nepravého a ošklivého slunce.

*

Vyzvánění kostelních zvonů.

Vyzvánění nesoucí se nedělním polednem.

Slabé vyzvánění nad ranou způsobenou Zemi, odkud ukradli šest domovních bloků.

Rána je ohrazena asi tak, jako by byl ohrazen vězeňský areál. Cesty, ulice i chodníky vedou k místu, které se nyní podobá otevřenému hromadnému hrobu. Jsou dopravními tepnami vedoucími ke komunitě, která už neexistuje.

Na okrajích jámy, na přetátných cestách a chodnících jsou tabule, na nichž je tučným rudým a černým písmem napsáno:

NEVSTUPUJTE DO TÉTO OBLASTI ANI JÍ
NEPROCHÁZEJTE. NEDOTÝKEJTE SE PŮDY ČI
KAMENÍ ANI JE NEODKLÍZEJTE,

MOHOU BÝT RADIOAKTIVNÍ. POKUD O TOMTO ZMIZENÍ
NĚCO VITĚ, LASKAVĚ SE SPOJTE SE SVÝM OKRSKEM
MĚSTSKÉ POLICIE.

Tabule s nápisy tam stojí, mlčenlivé jako náhrobní kameny, nemá svědectví lidí, kteří se dvakrát stali mučedníky.

MICHAEL MAKÁNO je spisovatelem hororů a milovníkem starých televizních pořadů a filmů. Jako „šílený profesor Mike“ recenzoval filmové horory v pořadu veřejného rádia Movie Magazínu. Jeho první román Dawn Song (Zpěv svítání) uveřejnilo v roce 1977 nakladatelství Tor Books. „Poselství“ přišlo z jiného světa - nebo z hlavy Jennifer. Byla si jista, že mezi tím dokáže rozlišit, a její manžel byl stejně pevně přesvědčen, že se Jennifer mýlí. Nakolik si můžete být jisti, jestliže vaším jediným spojencem je uklízeč v nemocnici, v jehož zdravotním záznamu je uvedena duševní choroba?

Sdělení

Zpracování: Richard A. Lupoff Původní scénář: Brad Wright

Nemocnice se vyznačují zcela originálním zvukem. Šeptanými rozhovory. Naléhavými oznámeními hřmícími z reproduktorů. Smíchem a zvuky vyjadřujícími lásku, je-li zpráva dobrá. A žalostnými vzlyky, je-li špatná.

Nic z toho Jennifer Winterová neslyšela. Trpělivě seděla a čekala - na něco. Vlasy měla tmavé a uhlazené, tvář hladkou a vyzařující charakter právě tak jako krásu. Její pronikavé modré oči vrhaly pohledy na všechny strany, dokud její pozornost neupoutal chlapeček, rovněž sedící na nepohodlné nemocniční plastové židli.

Rysy tváře Jennifer ožily úsměvem. Zvedla půvabné ruce a mlčky gestikulovala - byl to prchavý půvabný balet, v němž tanečníky bylo deset silných, mrštných prstů.

Chlapec Jennifeřin úsměv opětoval. Bylo to, jako by její přátelský zájem byl nakažlivý. Zamávala mu na pozdrav. Jeho rty se pohybovaly. Mluvil s ní. Soustředila se na jeho rty; chvíli si jeho sdělením nebyla jista, pak sledovala, kam směřuje jeho posuněk.

Obrátila se a spatřila masivní postavu sklánějící se nad ní: Muž měl pracovní oděv a v rukou jako lopaty držel mop. Vlasy měl ostříhány nakrátko a jeho masitou vrásčitou tvář doplňoval krátký vous a knírek. Měl vzezření člověka, s nímž se život nemazlil. Mluvil už chvíli, ale teprve teď začala jeho slova vnímat. „Dovolíte, slečno?“

Sledovala jeho pohled směřující k podlaze. Nedávná skvrna se domáhala pozornosti a muž tu byl, aby to zařídil. Uhnula nohama a muž skvrnu stíral, dokud nezmizela.

„Promiňte,“ řekla. Mluvila jasně, ale s výrazným přízvukem někoho, kdo lidskou řeč nikdy neslyšel a mluvit se naučil ne napodobováním, nýbrž namáhavým usilováním, nekonečným uplatňováním metody zkoušky a omylu, dokud se nedokázal přiblížit k řeči, jež ke sluchu doléhá bez námahy.

Mohutný uklízeč držel násadu mopu pod paží a odpověděl jí posuňkem.

Usmála se. Bylo zřejmé, že muž se snaží osvojit si znakovou řeč; jeho gesta byla, jako když žvatlá batole. Řekla „to je v pořádku“, muž jí odpověděl úsměvem a odešel. Zdál se být náramně vděčný i za ten nejmenší projev vlídnosti.

Dokonce i ta nejobyčejnější poctivá práce...

*

Zatímco Jennifer čekala, dva muži zkoumali záznam magnetické rezonance její lebky. Jedním z nich byl její manžel. Měl hezkou, ale ustaranou tvář, vlasy měl husté, sytě a vlnitě hnědé, ale nervózně si je pročesával prsty. Působilo mu potíže pochopit, co vidí. Druhým mužem byl Jennifeřin lékař Alex Madison. Byl by mohl pózovat pro nějaký

reklamní lékařský časopis, vypadal téměř jako parodie účastného zralého lékaře. Vlasy jako stříbro, brýle s obrubami téže barvy - od jejich skel se odrážely světlující paprsky. Domlouval manželovi a doufal, že manžel lékařský náález pochopí. Lékařův hlas nasvědčoval tomu, že to zdaleka nebyl jejich první rozhovor.

„Tohle je ten implantát, pane Wintere. Je právě tam, kde být má, je to tenhle čtvereček, který můžete vidět v jejím vnitřním uchu. Je u hlemýždě, právě tam, kde jsme ho mít chtěli. Konce nervů by teď měly konat svou práci, ale není tomu tak.“

„Ale čím to je? Řekl jste, že věříte, že.“

„Zmýlil jsem se.“

„Tak se na ten snímek podívejte znovu. Přece se to musí dát nějak vysvětlit.“

Madison ukázal na temný čtvereček na snímku. „Je právě tam, kde má být. Mělo by to fungovat. Myslel jsem, že to fungovat bude. Hrome, Same, já jsem přece pomáhal ten zatracený krám vymyslet. Nervy však nejsou napojeny tak, jak jsme doufali, a ona neslyší. Musíme jít za ní a říct jí to. Můžete si myslet, že laskavější je informaci zatajit, ale není tomu tak. Opravdu není,“

Vykročil ke dveřím, ale Sam ho zadržel tím, že mu položil ruku na loket. „Říkáte, že to nefunguje. Jak je tedy možné, že začíná něco slyšet?“

Madison potřásl hlavou. „Slyšet nemůže.“ Chvilí bylo ticho. Potom dodal: „Není to možné.“

„Má žena říká, že slyší zvuky.“ Samův hlas nyní zněl rozhněvaně. „Ale ona nikdy zvuk neslyšela. Snad si jen nesprávně vykládá nějaký jiný pocit.“

Sam potřásl hlavou.

„Nebo snad naděje, že bude slyšet, vyvolala nějakou... sluchovou halucinaci. Opravdu nevím. Tohle není můj obor. Jestli chcete, mohu vám zařídit setkání s doktorem Leibermanem.“

Sam potřásl hlavou, čímž tuto myšlenku zavrhl. Pak si to podle všeho postupně rozmyslel. „Jestli bude Jennifer chtít mluvit s psychiatrem, zavolám ho.“ Na chvíli zadržel dech. Potom vydechl, a bylo to, jako by se polovina vzduchu vypustila z nafouknutého balonu.

„Byla si tak jistá,“ řekl. „Tak... Zlomí jí to srdce.“

*

Chlapec vstal, když žena, která zřejmě byla jeho matkou, k němu přišla, aby ho vzala za ruku. Měli dohodnuto, že se tu sejdou, a když z čekárny odcházeli, znovu se na Jennifer Winterovou pousmál.

Jennifer pohlédla na mohutného uklízeče a potom netrpělivě na hodinky. Sam šel napřed, aby si o jejím *záznamu* magnetické rezonance promluvil s doktorem Madisonem. Ona se s lékařem sejít nechtěla. Ne dnes. Byla příliš vyvedená z míry, její neshoda s manželem byla příliš velká. Ať se s lékařem setká on, myslela si, potom jí zopakuje, co lékař

řekl, a ona se rozhodne, co se udělá.

Tři hodiny a deset minut.

Jennifer zamrkala. Něco zaslechla. Ať byli Sam a doktor Madison sebeskeptičtější, *věděla*, že slyší. Ostře vdechla, dotkla se ucha a zírala na mohutného uklízeče.

„Co chcete?“ zeptala se ho. Vyslovovala pečlivě. Protože nedokázala slyšet, jak sama mluví, kontrolovala každou souhlásku a pečlivě modulovala každou samohlásku.

Uklízeč se obrátil. Vypadal zmateně. Řekl: „Cože? Já jsem nic neřekl.“

Nyní se jeho zmatek zrcadlil na Jennifer. Usmál se na ni, odvrátil se od ní a znovu se věnoval nenáročné práci, ale Jennifer v jejich původním rozhovoru pokračovala. „Slyšela jsem vás,“ trvala na svém, „žádal jste o pomoc.“

Uklízeč zakroutil odmítavě hlavou. „Nic jsem neřekl.“

Rozhovor se přerušil příchodem Sama Wintera a Alexe Madisona. Manžela a lékaře.

Aby se Jennifer na oba muže podívala, odvrátila se od uklízeče, ve tváři měla jasně vepsány zmatek a úzkost.

„Co se děje, Jen?“ Sam neovládal znakovou řeč tak dobře jako jeho žena, ale lépe než šourající se uklízeč.

Jennifer mu posuňky něco naléhavě sdělovala. Někdy znakovou řeč doprovázela mluveným slovem; věděla však, že jde-li o Sama, je to zbytečné. Uměl číst její ruce. Řekla mu, že ten velký uklízeč ji požádal o pomoc. A ona ho slyšela.

„Opravdu?“ zeptal se uklízeče. „Požádal jste mou manželku, aby vám pomohla?“

Muž pokrčil rameny. Navzdory velkémui vzrůstu se zdál zděšen představou, že někoho uráží, jako kdyby ho byl někdo někdy ztýral a on se ze špatného nakládání nikdy zcela nevzpamatoval. Koktavě řekl: „Ne, jenom jsem, ehm, čistil podlahu a...“

Alex Madison ho přerušil; v bílém plášti vypadal právě tak autoritativně, jako by generál vypadal v parádní uniformě. „Je to v pořádku,“ řekl uklízeči, „nemusíte si kvůli tomu dělat starosti.“ Velký muž přikývl, odcházel a přitom pečlivě utíral nemocniční podlahu, jako by se mu ulevilo, že unikl těmto hrozivým lidem a vrátil se do bezpečí své drobné, nenáročné práce.

Madison stál naproti Jennifer a přitom si ověřoval, že mu může odečítat ze rtů. „Právě jsme prošli výsledky testů, které jsme provedli.“

Jennifer mu odpověděla znaky a zároveň při tom mluvila. „Jak to dopadlo?“

„Vím, že jste si dělala velké naděje,“ Madison byl sám zklamán, „ale implantát stále ještě nepracuje. Nic se nezměnilo ve srovnání s ...“

Zornice Jennifer se rozšířily. Rozhlédla se kolem sebe, vzhledla k jasně osvětlenému stropu nemocniční chodby, hledala zdroj... něčeho. Sam Winter a Alex Madison na sebe

užasle mrkali.

Jennifer řekla jasným hlasem: „Ano, slyším vás.“

„Jennifer?! S kým to mluvíš?“ zeptal se Sam.

„Nevím.“ Rozhlédla se a její oči vyjadřovaly údiv. „S někým, kdo potřebuje mou pomoc.“

*

Jennifer otevřela dveře bytu, který ona a Sam nazývali domovem. Prošla kolem paní hlídající dítě a šla chodbou.

Sam přišel o několik sekund později. Vypadal usouzené a zmateně. Paní, která hlídala dítě, sáhla po svém plášti. „Malá Allison byla celý den jako andílek,“ řekla, „už skoro spí. Doufám, že Jennifer je v pořádku, pane Wintere.“

Otočil se, jako by ji předtím byl nezpovozoval. „Bude to s ní dobré,“ řekl. „Děkuji vám, že jste přišla, paní Hendersonová, je skutečně skvělé, že vás v domě máme.“ Pant odešla. Učet za hodiny hlídání můžete vyrovnat příště, řekla. Malou Allison ostatně milovala a ve svém věku už neměla mnoho jiného na práci. Sama řekla, že by Allison hlídala z pouhého potěšení, i kdyby jí za to neplatili.

Sam sledoval Jennifer cestou po chodbě a do ložnice. Když vstoupil, seděla na kraji postele, hlavu si držela v rukou. Skrčil se u ní. Musel si s ní promluvit a musela vidět jeho rty nebo ruce; jeho slova by neslyšela.

„Jen, je mi to líto. I já jsem doufal v dobré zprávy. Madison tomu tak věřil, zdál se být tak jistý, že ví, co dělá...“

Jennifer odpověděla znakovou řečí. Tanec jejích rukou byl tancem hněvu, zmatku a bědnosti. *Slyším. Vím ze slyším, ale nikdo mi nevěří.*

„Chtěl bych ti věřit. Provedli jsme však zkoušky. Zkontrolovali je a... nic. Takže já prostě nechápu, co vlastně slyšíš? Můžeš mě teď slyšet?“

Jennifer se zatvářila nešťastně a sklonila hlavu. Nahlas a zřetelně pronesla jediné slovo: „Neslyším.“

Sam vzal její ruce do svých. Hleděl jí do tváře, aby viděla jeho rty. „Miláčku, vím, jak velice sis přála uslyšet první slova Allison. Vím, jak sis přála slyšet její pláč.“

„Je to nejkrásnější hudba, jaká může být,“ řekla. Na tvářích se jí zaleskly slzy. „To mi říkával můj otec. Hlas tvého plačícího dítěte je nejkrásnější zvuk, jaký může být. Chci slyšet své dítě plakat.“

„Snad tvá představivost to přání nějak přetváří.“ Naklonil hlavu a pokoušel se vyčíst odpověď z její tváře.

Zakroutila hlavou. Odtáhla ruce z jeho rukou a odpověděla znakovou řečí.

Chápavě přikývl. Pak řekl: „Nechápu však, jak ten zvuk může být *skutečný*. Doktor Madison říká, že je to nemožné.“ Řekla nahlas: „Je to tím rozdílem...“ Pak pokračovala znaky, mezi něž do vzduchu vetkávala mluvená slova. Nahlas jej/znak opakoval: „... mezi tím, když někdo mě, můj obličej, v denním světle opravdu vidí“, a když si mě v temnotě představuje.“

Vzala ho za ruku, náhle polekaná. Nato on vzal její a něžně ji políbil. Kdyby láska mohla překonat holou skutečnost, byla by *uslyšela symfonii* přírody, tep jeho srdce. Neslyšela však a její víra, že slyší, ho zneklidňovala více než hluchota sama.

„Dnes to bylo silnější než včera, vid?“ zeptal se jí, „To... ten pocit, že slyšíš.“

Přikývla.

„Uvidíme tedy, co se stane. Lékaři se mýlili už dříve. Madison se může mýlit. Jestliže slyšíš, co *záleží* na tom, co říkají?“

Když neodpověděla, zkusil to znovu. „Nemám pravdu, Jen?“

Usmála se a dotkla se jeho tváře. Jestliže jí věří, jestliže v ni věn...

*

Allison byla v postýlce ve svém pokoji, zatímco Jennifer a Sam leželi na své posteli. Sam měl oči zavřené, jeho dech byl pravidelný a klidný. S Jennifer tomu bylo jinak.

Otevřela zešířené oči. Ať si všichni *říkají, co chtějí*“, *něco slyším*] Odhodila přikrývku a posadila se rovně jako *svíce*. *Ve snaze* lokalizovat místo, odkud zvuk vychází, otáčela hlavou.

Natáhla ruku k manželovi, uchopila jeho paži, a tak ho probudila. „Co se děje, Jen?“

Ložnice byla ztemnělá, ale světlo přece jen dostačovalo, aby viděl její tvář a odečítal ze rtů. Řekla: „Dítě pláče.“

Sam naklonil hlavu: „Opravdu?“

Vstala a kvapně vyšla z místnosti. Vsedě na posteli řekl: „Já neslyším nic, Jen.“ Uvědomil si, že tak se nikam nedostane. Vstal z postele a šel za ní do dětského pokoje.

Stála nad postýlkou děvčátka. Sklonila se nad ním, něžně je vzala do náruče a přitiskla k rameni. Mírně je kolébala, jako kdyby utěšovala dítě, které pláče.

Dítě však neplakalo. Ani trochu.

Stál ve dveřích. Světlo v hale za ním osvětlovalo jeho postavu jako siluetu, stín se na koberci táhl jako obrys obra, který upadl na zem. Překvapená Jennifer se obrátila. Když ho teď vidí, má dost světla, aby viděla jeho rty a ruce, kdyby se rozhodl něco jí říci slovy či znakovou řečí. Udělal obojí.

„Zdravě spi, Jennifer. Jen ji nech spát.“

Mírně děťátko poplácávala po zádech, jako kdyby plakalo a ona je konejšila.

„Polož ji, Jen. Neplakala.“

Jennifer podržela dítě od těla, aby se mu mohla podívat do tváře. Oči mělo zavřené, dech pravidelný. Mohla vidět, jak se hrud' dítěte mírně a pravidelně zvedá a zase klesá. Roztáhla na jeho malé hrudi prsty a cítila její neustálé zvedání a klesání. Vrátila se k postýlce, sklonila se nad ni, držíc Allison v náručí, a pečlivě ji uložila. Přikryla ji lehkou

přikrývkou, která měla poskytovat spíš pohodlí než teplo.

Sam položil paži na manželčina ramena a jemně ji z dětského pokoje odvedl.

Do postele se nevrátili. Místo toho ji zavedl do obývacího pokoje, a tam si sedla na velkou, polštářovanou židli. Stáhla nohy pod trup a seděla tam v šeru, jež jí však nebránilo vidět manžela a to, co jí musel říci. Usmála se na něj.

Řekl: „Jsi v pořádku, miláčku?“

Její ruce mu pověděly, že je zcela v pořádku - jen potřebuje mít trochu času pro sebe.

„Dobře,“ přikývl. „Chceš...“, potlačil zívnutí, „abych s tebou zůstal vzhůru?“

Potrásla hlavou. Zmohla se na úsměv. Měl být uklidňující, ale zjevně byl vyumělkovaný, nucený.

Zamrkal. Rádně vykonával svou práci, nebo se o to alespoň snažil, a zároveň se snažil pečovat o Jennifer procházející stále se prohlubující krizí. Zatím to zvládal. Nebyl žádný odborník na nejmodernější techniku, ale obchodní cestující, solidní staromódní profesionál. Byl v práci zdatný a hrdý na to, že rodině poskytuje pohodlný a bezpečný domov. Ptal se však sám sebe, jak dlouho vydrží zvládat obojí, než tím začne trpět jeho práce.

Řekl: „Musím za několik hodin vstát, a tak...“ Nato přešel do znakové řeči. Mlčenlivá komunikace znakovou řečí ho bůhvíproč sblížovala s Jennifer více, než by to kdy dokázalo mluvené slovo. Jeho znaková řeč se nevyznačovala takovým plynulým půvabem jako řeč Jennifer, ale byla rychlá a jasná. Znaky vyjádřil „dobrou noc“, svěsil ruce a zamířil do ložnice.

Když odešel, Jennifer se mohla přestat nuceně usmívat. Pevně zavřela oči a přitiskla konečky prstů k čelu. Nevěděla, zda se rozpláče, zda chce plakat, ba ani nevěděla, zda by plakat *mohla*.

Po čase se vrátila do postele, ležela vedle manžela a nakonec se jí podařilo usnout. Snila? Nebo to byla skutečnost? Zvedl silný větrík tenké záclony visící na oknech tak, že se útržek látky přesunul přes její tvář?

Procitla a svěsila nohy z postele. Nevědomky si uhladila stříbřitou tkaninu noční košile. Je už ráno? Proč je v ložnici tak předčasně světlo?

Přiblížila se k oknu a to, co uviděla, ji přimělo zamrkat.

Slunce - bylo to slunce? - bylo velké. Žhavý kotouč nebyl v jednom rohu oblohy, nýbrž *zaplňoval* ji. Zjevně byl trojrozměrný. Skvrny a bouře se po povrchu slunce sunuly jako červi po kůži jablka.

Dalším poryvem se temné záclony nad ní vzduly, jako když ruce obra něco uchopí. Odvrátila od naběhlé, opuchlé žhoucí koule zrak. Cítila, jak jí na čele vystupují krůpěje potu, jako by ji slunce spalovalo větším žárem, než je i v tom nejteplejším letním dnu.

Chvíli se ptala sama sebe, zda něco náhle, katastroficky nevyvrvalo Zemi z její oběžné dráhy a nevrhlo ji ke Slunci.

Země se k němu bude přibližovat stále blíže, dokud na ní nevyhyne veškerý život, a potom jako horká, vyprahlá koule spadne do Slunce.

Někde se hodinové ručičky posunuly na tři hodiny a deset minut ráno a Jennifer zoufale vydechla. Oběma rukama si držela hlavu a zírala na ztemnělý obývací pokoj. Předtím v lenošce usnula. Byl to sen. Byl.

Zdál se však tak skutečný. Jako kdyby žila jinou bytostí, viděla očima někoho jiného, cítila pražící sluneční horko očima někoho jiného.

Byla otřesena, ale podařilo se jí doklopýtat do ložnice, tentokrát si nehty zarývala do dlaní, aby se ujistila, že bdí, že skutečně prožívá pravdu okamžiku. Lehla si vedle manželá, ale spát nemohla. *Zírala na strop* a snažila se pochopit, co se s ní děje.

*

Nazítří seděla se zkříženýma nohama ve třídě plné sedmiletých dětí. Všechny trpěly vadami sluchu. Usmívala se na ně, cítila, jak láska proudí od ní k nim, cítila ten pramen lásky, tím štědřeji doplňovaný, čím víc z něho čerpala.

Tohle byla zvláštní část jejího života. Třebaže milovala Sama a Allison, jak jen mohla, okolnost, že oni slyší, kdežto ona je hluchá, vytvářela mezi nimi překážku. U těchto dětí se *žádná* taková překážka nevyskytovala.

Byl to čas věnovaný příběhům a každý vyprávěl nějakou známou pohádku. Děti ji znaly právě tak dobře, jako ji znala Jennifer; právě ve známosti pohádky spočívala její užitečnost, když se děti učily mluvit znakovou řečí a rozumět ji.

Prasátko, prasátko, pust' mě dovnitř! tančily půvabné ruce Jennifer.

Neotevřu, ani co by prošel chlup mé brady, bradičky! mlčky odpovídala místnost plná dětí,

Jen počkej, zafoukám tak, že ti dům rozvalím! hrozil vlk tak, že hrozby pronášel rukama Jennifer.

Všechny děti se změnily ve vlka a foukaly a Jennifer odněkud vytáhla ochmýřenou pampelišku a foukala s nimi. Semena pampelišky se vznášela jako peří sypající se z roztrhnutého polštáře nebo jako kosmické lodi prchající ze zmírajícího světa. Naplňovaly ovzduší drobnými kousíčky tančící, unášené bílé barvy.

Jedno semeno pampelišky proplouvalo kolem Jennifer. Podařilo se jí chytit je, tu maličkou, téměř nehmotnou věčičku. Zkoumala ji a divila se. Divila se.

Pak však doba určená k vyprávění příběhů uplynula a vyučovací den téměř skončil. Přistoupila k tabuli. Nad ní velké kulaté školní hodiny ukazovaly tři hodiny a devět minut. Vzala hadr a smazala slova a kresby, jež se na tabuli nahromadily během dne.

Vzala křídou. Nahoru velkými, výraznými písmeny napsala: ÚLOHA NA DNES VEČER.

Ohlédl se, aby se přesvědčila, že si její svěřenci otevřeli sešity a jsou připraveni zapsat si zadání. Znovu se obrátila k

tabuli a napsala: PŘEČÍST KAPITOLU 11.

Velké hodiny poskočily na tři hodiny a deset minut.

Mozkem Jennifer něco prolétlo s mučivou intenzitou. Byl to nějaký zvuk. Neměla tušení, zda se konečně zapnul implantát doktora Madisona nebo zda zapůsobil nějaký jiný jev, ale mimo jakoukoli pochybnost věděla, že *slyší*.

Psala. Její ruka se zběsile pohybovala, jako hnána svou vlastní vůlí, a posedle, neúnavně psala.

Sedmileté děti se polekaly. Ještě nikdy neviděly svou učitelku takhle si počínat, ba co víc, nikdy ji ani neviděly takhle psát.

Jennifer pokračovala, řádku za řádkou. Když dospěla na konec tabule, přešla na další řádku -jako se válec staromódního psacího stroje posouvá zleva doprava a nazpět. Bez přestávky na rozmyšlenou jen psala a psala.

Nakonec jedna holčička vstala, snad starostlivější či odvážnější než ostatní, a přešla k učitelce. Zatahala ji za volnou ruku, zatímco učitelčina druhá ruka nepřestávala psát. Jennifer nevěnovala *zatahání* za ruku pozornost. Holčička, zneklidněná jako ještě nikdy, vyběhla ze třídy. Musí někoho najít, aby pomohl! Pelášila kolem školníka a známými chodbami, dokud nedorazila k ředitelně. Zabušila na dveře, vpadla dovnitř a octla se před růžolícím mužem v šedém obleku. Seděl u psacího stolu plného písemností, ale překvapeně vzhlédl, když proběhla místností a chytila ho za ruku.

Nevěděl, co je v nepořádku, ale poznal jednu z neslyšících žákyň Jennifer Winterové a rozběhl se s ní do třídy.

Když stanul ve dveřích, uviděl Jennifer, jak stále píše, jak nejrychleji může, její ruka pracovala jako mechanický nástroj, sázející na tabuli číslice. Obklopovali ji její žáci, užaslí nad tím, co vidí. Byly to jen tři znaky, opakované nekonečně a v nekonečně proměnlivých kombinacích:

0010X000 10X01 10XX01 11101 1X010
110001X00001 0101 01 0010X000 10X01

Jennifer psala a psala, jak nejrychleji se její ruka dokázala pohybovat. Nevnímal třídu ani děti, které milovala, jen psala a psala, dokud...

...neucítila něčí ruku, která uchopila její ruku a zabránila dalšímu psaní, Jennifer se obrátila a dívala se do tváře ředitele, kterého znala a respektovala již léta. Když z jeho tváře četla starost a zmatenost, četl on z její tváře úžas a zoufalství.

*

Sam Winter děkoval své šťastné hvězdě za sousedku ochotnou hlídat Allison, kdykoli to potřebovali. Dozvěděl se o bizarní příhodě ve třídě Jennifer a kvapně za ní odjel do nemocnice, kam ji zavezl ředitel.

Jennifer se poněkud uklidnila a zdála se ochotná sedět v čekárně, zatímco Sam mluvil s lékaři tak, že byl z jejího dohledu, a kdyby slyšela, i z jejího doslechu. Trvala jen na tom, že si s sebou vezme poznámkový blok a tužku a psala a psala tak, že okolí pasivně přijímala, pokud směla stále psát.

Její koncentraci rušily jen vibrace mechanického čističe podlah. Svírala blok a tužku, ale vzhledla od práce a poznala mohutného uklízeče, kterého v nemocnici už viděla dříve.

Plaše se na ni usmál, pustil rukojeti leštíce podlah a vypnul ho. Zvedl ruce na úroveň hrudi a pečlivě a horlivě vyjádřil znakovou řečí celou větu, přičemž slova zároveň vyslovoval. „Je velmi pěkné, že vás dnes zase vidím.“ Čekal na odpověď.

Jennifer zírala. Po delší chvíli se vrátila k bloku a začala znovu psát.

Uklízeč se předklonil, v nadstandardně velké tváři měl vepsanu starost. Úporně se snažil dělat jasné posuňky, zatímco mluvil nahlas: „Řekl jsem něco, co jsem neměl?“

Jennifer vzhledla. Uklízeč nevěděl, zda jeho znaky přečetla, ale přinejmenším se zdálo, že si jeho přítomnost uvědomuje.

„Jen jsem říkal, že je pěkné zase vás vidět,“ opakoval. „Pamatuji si vás, jak jste tu byla minule.“ Odmlčel se, očekáváje odpověď, ale žádná se nedostavila, a tak pokračoval: „Právě se učím znakové řeči, protože tu pracuje doktor Madison. Proto máme v tomto křídle mnoho hluchých pacientů. Doufám, že jsem vás neurazil...“

Jennifer ho přerušila posuňkem, jímž ukázala na svůj blok, a stejně mu sdělila, že je psaním příliš zaměstnána, než aby mohla přestat a popovídat si. Uklízeč se však nevzdával. „Co to píšete?“

Odpověděla mu znakovou řečí: „Nevím.“

„Vy nevíte?“ opáčil. „Nebo nechcete, abych to věděl já?“

Tentokrát jeho sdělení zabralo. Jennifer ukázala na sebe a naznačila, že to *ona* neví, co píše. Ať to však bylo cokoli, zaměstnávalo ji to. Nechystala se přestat psát své nuly, jedničky a písmena.

Písmena však byla všechna stejná - X.

Uklízeč pokrčil rameny. Zřejmě s ním nechtěla mluvit. Tím se však jeho zvědavost nezmenšila. Znovu zapnul leštíč parket a pohyboval jím po čekárně. Když procházel kolem Jennifer, přisunul těžký stroj těsně k židli, aby žena musela zvednout nohy. Puze zvědavostí se předklonil, aby se na její záhadný zápisník mohl podívat.

Vzhledla, jeho dotěrnou vytrvalostí zřejmě podrážděná.

Řekl jako dítě přistižené rodiči, že špehuje: „Promiňte. Já... Jde jen o to, že to vypadalo jako binární“, a tak mě napadlo, že možná jste programátorka.“

Tentokrát promluvil nahlas a byl si jist, že ho odečetla, ale když ho požádala, aby to opakoval, dokázal vyjádřit klíčová slova znaky. *Binární kód. Strojový jazyk.*

Jennifer zápisník zvedla výš. „Tohle?“

Ted' se uklízeč mohl na její stránku podívat blíže. „Ano, opravdu to vypadá jako binární, až na to, že nevím co znamenají ta X.“

Zeptala se: „Jak to, že to víte?“ Nabyl pro ni nové

důležitosti. Byl pouhý uklízeč. Denně hu musí vidět pracovat stovky lidí, a nikdy si ho ani nevšimnou. I on, jako nespočet jiných pracovníků, splýval s pozadím každodenního života.

„Ach, já...“ odmlčel se. Potom výraz jeho tváře naznačil, že muž se vypořádává s bolestnou vzpomínkou. „Kdysi jsem pracoval s počítači. To bylo mé původní zaměstnání.“

Naléhala na něj: „Můžete mi říct, co to znamená?“

Velký uklízeč udělal bezmocný posuněk. „Neříkám, že vím, co to *říká*. Dvojkový kód zrovna není řeči, která se dá číst. Prostě hádám, oč jde. Musel bych to doma zavést do svého počítače a uviděl bych, co by z toho vzešlo.“

Bylo to divné. Cožpak ten plachý, diskrétní dělník vykonávající podřadné práce snad byl ve svém volnu počítačovým odborníkem? Řekl, že počítačů užíval ve svém původním zaměstnávání. Nedávalo to žádný smysl.

Ale přece jen... Jennifer vzala zápisník a vytrhla z něho hrst stránek. Nacpala je tomu velkému muži. Přikyvovala a gestikulovala. Nebylo pochyb o tom, co to znamená. Měl ty stránky vzít a udělat přesně to, co řekl: zavést je do svého počítače a počkat, co z toho vzejde.

Zdráhavě stránky vzal. „Může to opravdu trvat dlouho,“ řekl jí. Výraz její tváře vyjadřoval odhodlání, „Tak dobře,“ uvolil se, „jistě, myslím, že bych mohl. Ehm, jen bych...“ zaváhal, ale pak se zeptal: „Jak jste to všechno zapsala, jestliže nevíte, co to je?“

Pokrčila rameny. Zkrátka to neví.

Uklízeč, zmatenější než kdy dříve, stál nad sedící ženou, stránky zápisníku držel v ruce. Pak se otočil, z údivu ho vytrhl příchod jejího manžela. Manžel se hněval.

Hněval se a měl obavy.

Především se však hněval.

Přehnal se kolem uklízeče a přistoupil k manželce. Potom, téměř jako kdyby ho to bylo napadlo dodatečně, se druhého muže zeptal: „Dovolíte?“

Uklízeč se rozhodně nehodlal dostat se Samem Winterem do sporu. Ustoupil a vrátil se k leštiči podlah. Zamával však stránkami ze zápisníku tak, aby je mohla vidět Jennifer, ale Sam nikoli. Jeho sdělení bylo jasné: Slib dodrží.

Střediskem této smršti byla Jennifer, a jakmile si uvědomila, co se přihodilo, začala manželovi posunout něco sdělovat. Sam ji však přerušil:

„Vím vše o tom, co se přihodilo. Volal tvůj ředitel... a proč tě, hrome, nezavezli rovnou k našemu rodinnému lékaři?“

Její odpovědí byla jediná krátká věta, která však vydala za celé knihy: „Něco se se mnou děje.“

Pevně zavřel oči. Jak zcela měla pravdu a jak hrozně se bál toho, co se podle všeho právě děje! Pevně ji sevřel,

ggi t/i

Nebylo žádné jiné východisko. Kdyby byla Jennifer ne-

souhlasila s tím, že půjde k psychiatrovi, byl by s tím možná musel jejím jménem souhlasit Sam, a pak by její osud už nebyl v jejích rukou. Dopadlo to však tak, že sem alespoň přišla dobrovolně, a tak sama určovala svůj osud.

Alespoň prozatím.

Doktor Leiberman se zřejmě všemožně vynasnažil, aby jeho ordinace nevypadala hrozivě, a dopracoval se k vystupování vyjadřujícímu přátelskou starostlivost a sympatie. Jeho prošeďivělé vlasy byly kudrnaté a trochu rozčuchané a v práci nosil měkké pólo, ne bílý plášť. Viděl už příliš mnoho případů a slyšel příliš časté vyprávění, kdy pacientům vinou pouhé návštěvy u lékaře stoupl tlak, zrychlil se tep a projevila se u nich celá řada příznaků. Dokonce slyšel i o pacientech zdánlivě zdravých, kteří v ordinaci zemřeli. Tyto příběhy sice mohly být smyšlené, ale přece jen... Nazývalo se to syndromem bílého pláště a on se všemožně snažil, aby se mu vyhnul.

To však nemohlo oddiskutovat skutečnost, že byl psychiatr, doktor pro cvoky, a že tu Jennifer byla pro to, že dle názoru svého manžela slyšela hlasy a že ty hlasy byly pomyslné, a jestliže to ještě neznamená, že alespoň jeden z těch dvou je šílenec, bude to zatím muset stačit, dokud se neukáže, oč vlastně jde.

Sam měl pravdu, Jennifer hlasy slyšela. Pomyslné však nebyly, tím si byla jista. Je sice rozrušená, velmi rozrušená, hrozně rozrušená, ale určitě není šílená.

Bylo neštěstí, že Leiberman znakovou řeč neovládal. Jennifer by se byla mohla spolehnout na odečítání ze rtů a na mluvenou řeč, aby jí lékař mohl rozumět, ale Sam se nabídl, že bude v záloze a s překladem pomůže, čímž se to všem zúčastněným usnadní.

Začali triviálním rozhovorem a anamnézou, a když dospěli k Madisonovu malému obvodovému čipu, Leiberman se zamračil, odkašlal si a zapisoval obšírné poznámky. Nebýt toho, že mu Madison zaslal chorobopis, který záležitost s implantátem potvrzoval, byl by začal tím, že by o ní pochyboval. To všechno však bylo jen na úvod, Jennifer věděla, že je to všechno jen na úvod.

„Ty hlasy, paní Winterová... Žádají vás, abyste dělala něco, co nechcete?“

Tak vida. Tohle konečně byla otázka na tělo.

Zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ zasmál se Leiberman, aby ji uklidnil. „Co tedy po vás chtějí?“

Jen pokrčila rameny. Její manžel se nabídl, že odpoví za ni. „Říká, že je to zvuk, který v hlavě opravdu slyší,“ Než mohl pokračovat, vrhla na něj pohled, jehož význam byl nad slunce jasnější: Nepřála si, aby odpovídal za ni. Sama řekne Leibermanovi to, co má dle jejího názoru vědět.

„Máš pravdu,“ omlouval se. „Promiň. Jen do toho. Budu pouze vypomáhat překládáním.“

„Když jsem v bdělém stavu,“ ujala se znovu slova,

„slyším hlasy, jimž nerozumím. Mohu napsat, co mi říkají, ale nevím, co to znamená. Mohu jen cítit, že *žádají* o pomoc.

0 *mou* pomoc.“

„Ale přece sis myslela, že slyšíš děťátko plakat,“ vmísil se do její řeči Sam.

Zavrtěla hlavou. Nenechá se zmást. Pokračovala ve vyprávění svého příběhu posuňky, prsty jí poletovaly tak rychle, že jí Sam stěží stačil, když převáděl do mluveného projevu.

„Když však usnu - mám se spaním *potíže*, *ale* když se mi podaří usnout -, zdají se mi sny. Sny o slunci. Slunce je na obloze tak velké, tak horké. A cestuji. Nevím, zda cestuje celá Země, nebo jen já, ale ženu se ke Slunci a to je stále teplejší a jasnější“...

Stále klidný Leiberman si něco poznamenal. Pak se zeptal: „Slyšíte ty hlasy teď?“

Jennifer přikývla. V jejím posuňku nebylo nic váhavého či dvojnásobného.

Sam pozoroval manželku a přitom ustaraně vzdychl.

Natáhla ruce a Leiberman její žádost pochopil. V zápisníku obrátil list, aby mohla začít další stránkou, a předal jí ho i s perem. *Začala* horečně psát, její ruka spěchala po stránce, řádek za řádkem.

Leiberman Jennifer účastně pozoroval, pak vzhlédl a on

1 Sam pokývali hlavou. Leiberman počkal, dokud Jennifer nedopsala řádek, pak sáhl po svém zápisníku a přijal jej i papír, když je Jennifer vydala z ruky. Podíval se na to, co napsala, a vůbec neprojevil potěšení ani hrůzu, uspokojení ani překvapení nad tím, co napsala.

Leiberman znovu obrátil tvář k Jennifer a promluvil jasně, aby si byl jist, že může sledovat každé jeho slovo: „Nerozumím tomu, paní Winterová. Co to znamená? Jak to naznačuje, že ty hlasy potřebují pomoc? Nedokážu číst, co je tu napsáno.“

Pokrčila rameny, potom se znakovou řečí obrátila na manžela. Aniž to Sam přeložil Leibermanovi, zeptal se: „Kdo, Jen?“

„Same, prosím tě...“

Sam se podvolil. „Pane doktore, řekla, že právě potkala někoho, kdo tomu rozumí a přeloží jí to.“

Leiberman řekl: „Tak dobře, pak uvidíme.“ Věřil však, že ten někdo existuje, nebo se domníval, že je to jen část bludů Jennifer? „Bolí vás to, když ty hlasy slyšíte?“ zeptal se.

„Nebolí slyšet je. Bolí, když se je snažím vytěsnit z mysli nebo když přestanu psát.“

Leiberman sevřel rty. Znovu jí podal pero a papír. Když jí kladl další otázky, zjišťovala, že se hrouží do svého úkolu, přestože se pokouší věnovat pozornost jeho otázkám a odpovídat na ně.

Psát, psát a zase psát.

Jedničky, nuly a ixy. „Nemohu vám říci, oč tu jde, paní Winterová,“ řekl Leiberman. „Vím, že máte hrozně zneklidňující otázky, a nemohu vám na ně poskytnout odpověď. Myslím si však, že vám mohu dát něco, aby se ta bolest zmírnila, zatímco budeme společně hledat odpovědi.“

Když na jeho návrh nezareagovala, mírně jí poklepal na rameno, aby k němu vzhledla, a pokusil se o bezprostřednější přístup: „Bylo by to dobré výchozí místo?“

Kývla, duchem nepřítomna, jako by mu naslouchala jen malou částí své mysli, jako by slyšela, co řekl, a neshledávala to nepříjemným. Byla však příliš, příliš zaměstnána. Nevzhledla od zápisníku, aby spatřila pohled, který si vyměnili její manžel a její psychiatr. Dokonce téměř ani nepostřehla, kdy oba z ordinace vyklouzli a nechali ji tam se zápisníkem a perem, aby psala, psala a zase psala.

Venku, v relativním soukromí chodby, Leiberman promluvil první. „Pokládám za dost pravděpodobné, že se vaší paní stalo to, co nazýváme primární psychotickou příhodou/- Sam Winter zavrtěl hlavou. „Myslela si — *my oba* jsme si mysleli -, že implantát, který jí dali, z nějakého důvodu právě začal pracovat. Je tomu téměř rok, co ho Madison implantoval. Nijak to neprosperovalo, ale ani se nezdálo, že to nějak škodí, a tak jsme to nechali být. Nechtěli jsme ji podrobit další léčbě. Pak však začala slyšet hlasy a mysleli jsme si, že to tedy přece jen pracuje, ale Madison trvá na tom, že to není možné. Takže ten...“ Zarazil se, nevěděl, co má říci.

„Není to nic, za co by se člověk musel stydět,“ řekl Leiberman. „Pane Wintere, rád bych jí nejdříve předepsal jeden mírný lék proti psychóze, který se mi už často osvědčil.“

Sama to vyvedlo z míry. „Panebože!“ „Vím, že si myslíte, že tohle se nemohlo vaší ženě přihodit jen tak, pane Wintere. Ale věřte mi... Hlasy, psaní nesmyslů, ten záhadný muž, který ty nesmyslné čmáranice přeloží a řekne jí, co znamenají...“ Potřásl smutně hlavou. „To všechno je charakteristické pro primární schizofrenní příhodu.“

Sam zvedl ruce, jako by mohl špatnou zprávu fyzicky zaplašit. „Máme doma půlroční dítě a bůhví že Jennifer jednu zdravotní vadu už má...“

„Nedělejte si starosti!“ snažil se Leiberman uklidnit ho. „Jakmile se vrátíte domů a Jennifer začne lék užívat, všechno se zase upraví. Nemluvíme o tom, že bychom ji nadopovali velkým množstvím léků - tohle pomůže zklidnit ji a budeme mít štěstí, jestliže to ty hlasy odstraní.“

Sam zavrtěl hlavou. „Zní to příliš pěkně, než aby to byla pravda. Nemůžete to zařídit, aby ty hlasy přestaly, aby...“, polkl, protože se mu toho výrazu nechtělo použít, ale přece jen dokázal mluvit dál, „... její halucinace zmizely?“

Leiberman naklonil hlavu. „Tak účinné přece jen nejsou. Tyhle léky proti psychóze prostě jen poněkud ztlumí pacientčinu neurální činnost. Domníváme se, že tyhle hlasy a podobné věci jsou způsobovány nesprávně fungujícími neurony. Jsou to nahodilé signály, jež si nemocní vykládají

jako slova. Můžeme tu činnost utlumit a lidem se začne dařit mnohem lépe, ale někdy uvádějí celkový pocit..., jak bych to nazval..., mentální těžkopádnosti.“

Sam vypadal ustaraně.

„Dokonalé to není,“ řekl Leiberman, „ale je to jen nízká cena, která se musí zaplatit, věřte mi.“

Sam se snažil uvěřit.

*

Zít v jinak prázdném skladišti možná neodpovídalo předpisům týkajícím se územního plánování, ale uklízečův domácí byl šťasten, že dostává vůbec nějaké nájemné, i když jen malé, a jeho nájemník byl šťasten, že má k dispozici mnohem větší prostor, než jaký by si za svůj plat uklízeče mohl dovolit, kdyby sídlil v nějaké lepší obytné čtvrti.

Nikdo to nepráskl. Všichni byli šťastni.

Zařídil si pro sebe útulný obývací pokoj, funkční kuchyni a pracovní prostor, nad nímž by fanda na science fiction, který by žil před padesáti lety, zbledl závistí“. Na jedné straně pokoje stál na otlučeném psacím stole počítačový systém, nad nímž by obchodní cestující s píd' tlustými brýlemi klouzajícími na nose začal blábolit něco o „prvotřídním zboží“ a o tom, „co je momentálně nejlepší“.

Na druhé straně místnosti stál bedlivě opatrovaný a nákladně vyhlížející teleskop, jehož pečlivě zakryté čočky mířily na velké okno bez záclon.

Když se velký muž vrátil z práce v nemocnici, převlékl se, čímž se nedůvěřivý uklízeč změnil v úředníka pro zavádění dat. Spustil počítač, rozložil na zjizvenou mahagonovou horní desku psacího stolu stránky z poznámkového bloku hluché ženy a chystal se začít zavádět nuly, jedničky a ixy. Protáhl se, hluboce se nadechl a ponořil se do svého úkolu.

Bude to dlouhá noc.

V Jenniferině a Samově bytě malá Allison klidně spala v postýlce, zatímco její rodiče leželi vedle sebe ve své posteli. Jennifer cítila rytmus manželova stálého oddychování, Na jedné straně mu záviděla, ale na druhé straně... už vstoupila do nějakého nového dobrodružství, téměř do nějakého nového života. Věděla to, třebaže nevěděla, co by to dobrodružství mohlo znamenat nebo jaký by ten nový život mohl být. Nakonec se jí podařilo ponořit se do lehkého spánku, ale téměř ihned sebou trhla, aniž se přitom vzbudila. Hlava se jí kývala ze strany na stranu. Nechávala oči zavřené, tiskla je a napínala čelist, ale bylo to, jako by hlasy přicházely k ní, přibližovaly se, stávaly se hlasitějšími a...

Vyskočila z postele. Hodiny na nočním stolku ukazovaly tři hodiny a devět minut. Vedle hodin vytrvalo žhnulo světélko monitoru napojeného na Allisonin pokoj. Jennifer by monitor nebyl k ničemu, ale Sam by z dětského pokoje zaslechl cokoliv. Jennifer, vedena něčím neidentifikovatelným, utíkala k oknu a vyhlédla na noční oblohu.

Hvězdný baldachýn byl nevysvětlitelně jasný, zářící a nevyšlovně krásný. Potom začalo na obzoru planout zářivé světlo. Bylo to slunce, vycházející v pozdních nočních hodi-

nách. Bylo velké, dokonce větší a mnohem intenzivnější“, než když je viděla předtím. Jeho rozměr byl několikanásobně větší, než být měl, slunce bylo tak horké, že spalovalo, a tak jasné, že oslepovalo.

Zbytek oblohy však zůstal tak černý jako vždy. Hvězdy zůstávaly jasné a ostře vykreslené, ale pohybovaly se, jako by je viděla z pozorovacího stanoviště nějaké kosmické lodi letící neuvěřitelně rychle.

Jak rychle by se kosmická loď musela pohybovat, aby se vzdálené hvězdy viditelně přesouvaly ze svého místa?

Jennifer rozpráhla paže, jako by byla pannou, kterou má nějaký pohanský kult obětovat, pannou, která si za milence a za boha bere samo slunce.

Za jejími zády spal její manžel, vzdálený jejím myšlenkám stejně jako nejhlubší hrob prvního faraóna. Hodiny na nočním stolku poskočily na tři hodiny a deset minut.

Myšlí jí proběhly pocitové a informační vlny a potlačily všechny myšlenky a vědomí. Její vnímání času zmizelo; nebyla by mohla říci, zda se zážitek udal ve zlomku sekundy, nebo trval nezměřitelnou věčností. Náhle však pominul a dívala se oknem na normální noční oblohu. Sklopila oči a uviděla roztřepenou siluetu města, odrážející se od sinálního světla oblohy.

Pocítila dotek a obrátila se.

Byl to Sam, vstal z postele, stál vedle ní a držel ji. Byla zpátky na Zemi, ve svém domově, ve své realitě, v manželově náručí. Chtěla mu něco říci, ale ne nahlas. Přála si mlčenlivou intimitu znakové řeči.

Jenně vyprostila ruce, pohlédla na Sama a v tlumeném světle ložnice promlouvala znaky. *Hlasy přestaly.*

Sam zamrkal. Promluvil k ní- v pokoji bylo dost světla, aby mu mohla odečítat ze rtů. „Přestaly? Jen tak, z ničeho nic?“

Jen se usmála, Sam ten úsměv zpozoroval a objal ji. Řekl: „Je to taková úleva.“

Pak se ozval reproduktor monitoru. Něco probudilo Allison, rozplakala se. Sam uvolnil objetí a zamířil do dětského pokoje. Vydala se za ním, ale *zárazu* ji. „Vrať se do postele. Musíš být vyčerpaná.“

Zakroutila hlavou. Navzdory hluchotě dokázala hlasem vyjádřit odhodlání. „Chci tam jít!“

Podvolil se. Pozoroval ji, jak spěchá do dětského pokoje. Měl starosti. Jeho žena prožila chvíle naděje i zklamání. *Zažila* děsivou řadu sluchových halucinací. Co čekalo ji, jej a jejich dítě?

*

U snídaně ve sluncem zalité kuchyni se Sam a Jennifer na sebe dívali přes obvyklou sestavu vařených vajíček a topinek, pomerančové šťávy a horkého čaje. Allison přebalili a nakrmili, a ta si v postýlce spokojeně hrála. To byl život, ve který tak dlouho doufali.

„Je to pěkné, nemyslíš?“ zeptal se.

Odečítala mu ze rtů a odpověděla znaky: *Nebudou tě v práci postrádat?*

Sevřel rty. „Jistěže ano. Pravděpodobně zrovna teď postávají a ptají se, zda se firma zhroutí, protože si jejich elitní cesták vzal jeden den volna.“ Zvážněl a řekl: „Chci tu být s tebou, pomoci ti překonat to, Jen.“

Myslíš si, že jsem šílená, sdělila mu znaky.

„Ne, to si nemyslím.“ Zvedl šálek, podíval se do něho a opět ho postavil, aniž se napil. „A myslíš si ty, že jsi šílená?“

Jennifer zakroutila hlavou a odpověděla znakovou řečí. Sam jí její odpověď opakoval, téměř jako by ji nedokázal pochopit. „Mělas ten sen zase? Sen o obrovském slunci?“

Přikývla a Sam se dopustil chyby tím, že se snažil přimět ji, aby se své víry zřekla. „Víš, doktor Leiberman má možná pravdu,“ usmál se.

Její pohled mu pověděl, jakou má ta myšlenka cenu.

„Promiň,“ vypravil ze sebe. „Snažil jsem se být..., ale na tom nezáleží. Prostě promiň.“ Zkoumal její tvář. A výraz mu prozradil, zač jeho omluva stála.

*

Ve svém bytě ve skladišti se obrovský šourající se uklízeč plahočil, aby ty stránky jedniček, nul a ixů zavedl do počítače. Prostudoval si písmo hluché ženy a pokoušel se materiál do počítače nasnímat, ale její rukopis neměl strojovou pravidelnost, kterou by snímací software dokázal přesně zpracovat. Snad to půjde někdy v budoucnu, až bude systém vyvinutější, ale prozatím ten úkol znamenal jen nekonečné hodiny u klávesnice, dokud mu oči málem nevypadly z hlavy a v zádech neměl pocit, jako by mu někdo mezi lopatky vrazil sekáček na led.

Práci však vykonal,

K jeho velkému překvapení tiskárna počítače začala bzuchet, a vysunul se z ní list papíru. Následoval další, další a ještě další. Aniž by muž narušil sled stránek, vzal z odkladače tiskárny několik prvních listů a rozložil je na otlučený pracovní stůl.

Sklonil se nad nimi a pak je narovnal, aby je mohl zrakem obejmout všechny najednou. Zašilhal, jako by nevěřil svým očím, potřásl hlavou, zazubil se údivem a potěšením a zašeptal jediná slova, jež ho napadla: „Ach, panebože!“

*

Jennifer stála ve dveřích bytu, oblečená na další návštěvu u doktora Leibermana. Sam ji pozoroval a držel v náručí dítě. „Jsi si jistá, že chceš jít sama?“ zeptal se Jennifer, „jsi si jistá, že nechceš, abych šel s tebou?“

Jennifer zakroutila hlavou a podařilo se jí usmát se. Potom mu znakovou řečí sdělila: *Chci jít sama. Allison potřebuje mít se chvíli dobře s tatínkem.*

„Mohli bychom ji vzít s sebou,“ nevzdával se Sam. „Alinka má na nemocnici dobré vzpomínky. Prožila tam nád-

herné časy, když tam přicházela na svět.“

Jennifer mu nahlas řekla: „Bude to dobré.“

„Vím, že to bude dobré. Jen jsem si myslel...“ Když dospěl až do tohoto bodu, uvědomil si, že její názor nezmění. Proto raději změnil svůj přístup. „Ale to je jedno. Udělej to, jak chceš, já a Ally se můžeme dívat na seriál v televizi.“ Jennifer se na manžela usmála, poslala dceři vzdušný polibek a zavřela za sebou dveře.

Když dorazila do nemocnice, jedna zdatná sestra jí řekla, že doktor Leiberman se trochu opozdil, ať si paní Winterová udělá pohodli, pan doktor to s ní vyřídí. Jennifer klesla do židle. Navzdory tvrdému plastovému povrchu a tvaru židle, /jcvně vyprojektovanému jako mučicí nástroj, se jí podařilo zdřímnout si. Tělo se bouřilo proti ztrátě odpočinku v nedávných nocích a urvalo několik minut spánku, kdykoli se naskytla příležitost.

Nato si uvědomila, že na rameni cítí něčí ruku. Dotek byl dost jemný, ale zároveň neustávající, a když otevřela oči, spatřila nad sebou masivního uklízeče. Neviděla ho od jejich podivného rozhovoru o počítačových jazycích, kdy mu předala stránky ze svého zápisníku.

Jeho obvyklý výraz nedůvěřivé nejistoty dnes zmizel. Muž nepochybně zářil.

„Nedoufal jsem, že tu budete,“ řekl. „Nevěděl jsem, jak se s vámi spojit.“ Odmlčel se, aby odpověděla, ale místo toho jen čekala na jeho pokračování, „Požádala jste mě, abych ten binární materiál projel počítačem.“

Horlivě přikývla a znaky se zeptala: *Co řekl?*

„Ještě nevím,“ přiznal Robert. „Chci říct, že nevím všechno. Jedno však vím.“ Sklonil se nad ní a rozhlédl se po chodbě, jako by se obával špehů. „Je to sdělení.“

Udiveně se na něj podívala.

Sestra na svém stanovišti vstala a rozhlédla se, připravena zavolat dalšího pacienta. Jennifer napadlo, že teď možná bude u doktora Leibermana na řadě ona, ale dokud neuslyší zbytek toho, co jí má říci uklízeč, nebyla na doktora Leibermana připravena. Vstala, vzala muže za masivní a měkkou ruku a vedla ho chodbou, pryč od stanoviště sestry.

Zmatený uklízeč chtěl vědět, kam jdou.

Nedbala otázky. Táhla ho za sebou jako dítě táhne svolného dospělého při nějaké tajné pochůzce. U dveří s mezinárodním symbolem označujícím ženy se zastavila, muž byl těsně za ní. Otevřela dveře, rychle nahlédla dovnitř, aby se ujistila, že není obsazeno, a vtáhla ho za sebou. Natáhla ruku vedle něho a zamkla dveře. Teď sem nikdo nemohl vpadnout a překvapit je.

Muž, téměř zpanikařený, se rozhlédl. „Ehm... co tu vlastně děláme?“

Jennifer odpověděla znaky: *Musíme to před nimi utajit.*

„Utajit to před nimi!“ opakoval po ní nahlas. „Kdo jsou oni? Co před nimi musíme tajit? Proč to musíme tajit?“

Spiklenecky se naklonila dopředu. Ztišila hlas téměř do šepotu. „Musím být opatrná, myslí si, že jsem šílená.“

„Ne, to nejste,“ protestoval. „Věřte mi, to je to nejlepší, co se někomu mohlo přihodit. Po celý život jsem si přál, aby se něco takového přihodilo mně. Snil jsem o tom. Možná dostáváte sdělení z jiného světa.“

Před rokem, než jí dali implantát, než *začala* slyšet hlasy, než viděla obrazy zduřelého, vařícího se slunce, by si byla pomyslela, že šílený je uklízeč. Teď už ne.

Povězte mi to, požádala ho znaky.

Robert dlouhou chvíli stál a sbíral myšlenky. „Ehm, tak dobře, už toho mnoho nezbyvá, co bych ještě měl říct. Až na to, že ta první část vysílání – ta první část kódované zprávy, kterou jste mi dala na těch listech z poznámkového bloku – je jako Rosettský kámen. Je to jako...“

Rozhlédl se, jako by očekával, že najde něco, co mu pomůže demonstrovat obtížný pojem. Nic tu však nebylo, a tak se spolehl na slova. „Je tu řetězec prvočísel, který ukazuje, že jde o signál, pak následuje řada rovnic, jež v zásadě oznamují, že všechno, co následuje, je aritmetika v desítkové soustavě.“

Díval se na ni. Buď to nechápala, nebo ji to nezajímalo. Řekl: „To pro vás nic neznamena, vidíte?“

Na tom nezáleží, sdělila mu znaky, *povězte mi, co to sdělení uvádí*¹.

„Nuže, právě o to jde,“ řekl jí. Zdálo se, že na ni apeluje, aby pochopila. „Je to jen začátek, to je to, co říkám. Rozhodně to však je od někoho, kdo se snaží použít matematiky jako základu společného jazyka. První část sdělení se snaží poučit nás, jak máme číst jeho zbytek, chápete? Kdo by musel posílat takový návod ke čtení, než přistoupí k tomu, co se skutečně snaží nám říct?“

Jennifer pokrčila rameny.

Muž pokračoval: „Kdokoli na Zemi, i kdyby užíval jiný jazyk, i kdyby pocházel ze zcela jiné kultury, by nebyl *tak* rozdílný, chápete? Musí to být mimozemšťané z jiné planety. Po všech těch letech, všech těch smyšlených zprávách a podvodech a reklamních tricích a... ne, tím jsem si jistý, tohle je konečně to pravé!“

Očekával odpověď, ale jen pokrčila rameny.

Pokračoval: „Dala jste mi tu část, která uvádí, jak se to má číst, ale teď jsem připraven na sdělení samo. Musíte mi dát jeho zbytek.“

Zakroutila hlavou a potom nahlas řekla: „Přestalo to.“

Stál tu mlčky a vypadal jako ten nepříliš inteligentní, hromotlucky dělník na podřadné práce, jakým se zdál při jejich prvním setkání. Po chvíli řekl: „Opravdu?“ Přikývla.

Řekl: „Dobře. Jestliže to zase začne, použijte tohle.“ Sáhl do kapsy pracovního oděvu a vytáhl malé ploché plastové zařízení. Natáhl ruku k ní. Hnul malou západkou a věčička se otevřela, objevila se malinká klávesnice a miniaturní obrazovka. Obrátil *zařízení* koncem napřed a vyňal z něho

paměťovou desku.

„Vidíte? Ta pojme celé stránky. Veškeré psaní vám odpadne, své jedničky, nuly a ixy jen vytřete. A já nebudu muset veškeré vaše psaní přepisovat. Můžu to z desky zavést do svého počítače přímo.“

Jennifer nejdříve podezřívavě a potom se vzrůstajícím nadšením otáčela zařízením sem a tam, zkoumala je ze všech úhlů a nakonec si vyzkoušela malou klávesnici. Potom zařízení se zjevným uspokojením přijala. Zavřela sponu a zasunula *zařízení* do kapsy.

Velkému muži položila prostřednictvím znaků otázku: *Co jste dělal dříve?*

Ostýchavý výraz se mu vrátil, působivější než kdykoli dříve. Na okamžik zalitovala, že se zeptala. Jestliže to pro jejího přítele mělo být tak bolestné, snad nemusela jeho minulost znát. Něco tu však nehrálo. Tento člověk je počítačový odborník. Proč tedy pracuje jako uklízeč? Dokáže dešifrovat sdělení mimozemské civilizace, ale aby se uživil, ohání se mopem.

„Věřila byste mi, kdybych vám řekl, že jsem kdysi pracoval pro NASA?“ řekl. „Ano, je to tak. Před léty. Hned po dokončení college. Nebyl jsem nikým důležitým či bůhvíjakým, jen členem týmu. Prováděl jsem nějaké výzkumné programování a technickou podporu letů. Měl jsem to velmi rád, ale...“ *Zarazil se* a stál se svěšenou hlavou. Postavila se tak, že musel vidět její ruce. Zeptala se znakovou řečí: *Proč už tam nejste?*

Kýval hlavou ze strany na stranu jako Allison, když nechtěla jíst, co jí nabízeli. Zamumlal: „Ach, vždyť to znáte, s těmi škrty ve státním rozpočtu, propouštěním pracovníků a tak podobně...“

Někdo zabušil na dveře. Velký muž se odmlčel. Vypadal rozpačitě. Byl tu na dámském záchodě. Zvolal: „Okamžik! Uklízím. Zkuste to o poschodí níže, děkuji.“

Jennifer se usmála. Stále ještě uměl přemýšlet rychle. Vymyslel způsob, jak se dostat z momentální situace vzbuzující rozpaky. Jí řekl klidně: „Ted' mě vyhodí.“

Po chvíli zaslechli kroky, které se na chodbě vzdalovaly.

Něco, co se týkalo toho, že unikli jen o vlas, jako školní děti, které se účastní nějaké nezbednosti a projde jim to, vyvolalo u Jennifer pocit sounáležitosti s tímto nezvyklým velkým mužem a přátelství. Uvědomila si, že je nikdo nikdy navzájem nepředstavil. Myslela na něj prostě jako na velkého uklízeče, dokonce neznala ani jeho jméno; on pravděpodobně její také ne.

„Jennifer,“ řekla a ukázala při tom na sebe.

„Robert,“ odpověděl.

Potřásl si rukama.

*

Po návštěvě u Leibermana zašla do lékárny, kde obvykle kupovala aspirin a zubní pastu, a potom do samoobsluhy, načež se vrátila do bytu. Tam našla manžela, jak se v obýva-

cím pokoji rozvaluje na zádech, paže má vztyčené, v nich drží Allison a šťastně ji pohupuje. Vypadala, že se náramně baví. Sam zahlédl Jennifer ve dveřích a uvítal ji úsměvem.

Šla do kuchyně a postavila na desku těžkou tašku s potravinami. Otočila se a uviděla manžela, teď stojícího, jak v obývacím pokoji jejich holčičku obezřetně usazuje do její židličky. Potom šel do kuchyně za Jennifer a pozoroval ji, jak klade potraviny na desku. Když zachytil její pohled, zeptal se: „Co říkal Leiberman?“

Pokrčila rameny. Vytáhla z tašky jantarově zbarvenou plastovou lahvičku a zatřepala jí, I z dálky dokázal přečíst etiketu: moroxydol. Podařilo se mu rozeznat jméno Jennifer a jméno doktora Leibermana, obě napsaná na etiketě, a několik slov týkajících se dávkování,

„Dal ti recept,“ řekl. „Zřejmě si myslí, že to je to pravé.“ Když neodpověděla, pokračoval: „Už jsi zkusila jednu si vzít? Cítíš se po nich lip? Vypadáš lip.“

Usmála se na něj. Podívala se na etiketu. „Zní to jako nový prací prostředek,“ řekla. Povzbudivě přikývl. Otevřela lahvičku a vysypala si jednu pilulku do dlaně. Nalila si sklenici vody, vložila tabletu do úst a zapila ji.

Sam její úsměv opětoval. Podíval se na své náramkové hodinky a potom na velké hodiny, jako by si chtěl ověřit přesný čas. *Zdalo se*, že dospívá k rozhodnutí. „Snad bych si mohl na několik hodin odskočit do práce, ale vrátit se včas k večeri. Allison je nakrmená a zdá se náramně šťastná. Ty tu budeš v pořádku?“

Přikývla.

Situace se normalizovala.

„Víš to jistě?“ zeptal se. „Nechci na tebe naléhat, uspěchat to.“

Znovu se usmála a gestikulovala, jako by rukama odstraňovala z pokoje prach. „Výborně.“ Šťastně přikývl. „Alty je i přebalená. Viděli jsme dva seriály a jednu soutěž.“ Potom náhle zvažněl. Natáhl k ní ruku. „Miláčku, chci, abys věděla, že nechci nic jiného, než abys byla v pořádku, ať to znamená a vyžaduje cokoli.“

Chápavě přikývla a objali se. Vyšel z kuchyně a zamířil ke skříni v hale, kde - jak věděla - viselo sako jeho obleku. Dokonce i moderní byznysman musí nosit starou třídičnou uniformu. Pak se obrátila k výlevce, sklonila se nad ní a tabletu vyplivla. Spláchla ji, aby si byla jista, že tableta zmizela.

Seděla a pozorovala své miminko. Když za chvíli nadešel čas Allisonina odpoledního spánku, uložila ji do postýlky a zpívala jí, přičemž se po celou dobu snažila představit si, jak její zpěv vypadá, a pokračovala v tom, dokud dcera neusnula. Pak se vrátila do obývacího pokoje.

Sam už odešel, Allison spala a Jennifer cítila, že nadešla chvíle, aby si sama odpočinula. Místo toho však v hlavě ucítila až příliš dobře známou bodavou bolest, intenzivnější než kdykoli dříve. Skřípala zuby a potlačovala slzy. Přešla pokojem jako plavec zdolávající vlny agónie. Stolní lampa spadla na podlahu. Nevšímal si toho a snažila se dostat se ke

své kabelce.

Její pozornost upoutaly nástěnné hodiny. Ukazovaly tři hodiny a deset minut.

Násilím odvrátila oči od hodin a soustředila se na otvírání kabelky. Tento nanejvýš jednoduchý úkol byl nekonečně obtížný, ale nevzdala se. Podařilo se jí vylovit malý plastový přístroj, který jí dal Robert. Dokázala otevřít víko a zkoumala klávesnici. Nebyla žádný počítačový profesionál, ale v naší době lidé, kteří nedokážou alespoň psát na klávesnici, jsou vzácní. Uvědomila si, že přístroj vypadá jako kompletní miniaturní počítač, s vlastní vestavěnou klávesnicí a obrazovkou. Ani jej nemusela zapnout a nastavit: Jakmile odklopila kryt, postaral se o to miniaturní spínač ke snížení tlaku.

Přenesla přístroj k polštářované židli a usadila se v ní. Snad to, že se soustředila na mikropočítač, odvrátilo její pozornost od hrozné bolesti v lebce nebo snad mentálnímu tlaku ulevilo něco, co se týkalo vytřukávání nul, jedniček a ix na klávesnici. Ať to však bylo cokoli, cítila, že se uvolňuje a *ztrácí* vědomí sebe v tom, co někteří z jejích afektovanějších přátel nazývali *tvůrčí trans*.

Nevěděla, jak dlouho jí trvalo, než sdělení bez ohledu na jeho obsah „přijala“. Snad to byly pouhé sekundy rychlostního přenosu s velkou hustotou, které její mozek přijal a potom po částech předával jejím prstům, přičemž údaje vydával tak rychle, jak rychle je dokázala zapisovat na klávesnici.

Nelíbilo se jí nechávat v hlavě ty soubory informací dlouho. Obávala se, že kdyby si tak počínala, jaksi je ztratí, dříve než se naskytne příležitost zavést je do mikropočítače. Mohla je však pokaždé podržet v hlavě alespoň několik málo hodin. Naučila se tomu v několika příštích dnech, a sdělení neustále docházela v podivně pravidelných intervalech, jedno každý den v půli odpoledne a další každou noc, vlastně každé ráno před svítáním, ve tři hodiny a deset minut.

Dařilo se jí chodit každý den do nemocnice a předávat vyjímatelny datový štítek příteli Robertovi. Každý den jí za plný štítek, který dostal, dal výměnou štítek prázdný.

Jak dny mýjely a jak se dvakrát denně se opakující rutina, spočívající v příjmu sdělení a jejich psaní na klávesnici, a pravidelná výměna datových štítků s mohutným uklízečem stávaly součástí jejího života, zjišťovala, že se této nové rutině přizpůsobuje. Předtím trávila noci s manželem a dny se svými žáky s vadami sluchu. Pečovala o Allison, zdravila se s ochotnou sousedkou, nakupovala potraviny, vedla normální život, zvládala své role zaměstnané ženy, manželky a matky tak dovedně, jako profesionální bavič žongluje s pomeranči, kuželkami a talíři.

Nyní dělala to všechno a kromě toho ještě něco nového. Nyní přijímala každé odpoledne a před svítáním sdělení, psala na klávesnici datové štítky a chodila na kradmé schůzky s Robertem.

To trvalo, dokud...

...se jednoho dne něco nestalo: Sam a Allison spali,

Jennifer seděla v zešeřelém pokoji a nutkavě psala na klávesnici svého mikropočítače. Stále ještě nevěděla, co ta sdělení znamenají, ale už se natolik stala její součástí, že se zdála být notami velké mlčenlivé symfonie hrané v jejím mozku. Byly to jediné zvuky, jež kdy zaslechla.

Náhle se však něco změnilo. Nevěděla co, nebylo v tom nic vědomého, ale věděla, že pokoj se *změnil*. Vzhledla.

Stál tam Sam. Mohla vidět jeho tvář, ale obtížné bylo zjistit, jak se tváří. Promluvil a odečítala mu ze rtů. „Co to děláš?“

Zavřela počítač, pokusila se ho skrýt tím, že ho přitiskla k oděvu a zakryla rukama. Věděla, že je příliš pozdě, než aby mu zabránila spatřit ho, ale přesto nepřestávala cítit, že musí počítač odstranit z dohledu.

Řekl: „Nemohl jsem spát. Nechtěl jsem tě vzbudit.“

„Myslela jsem, že jsi s Ally,“ odpověděla. „Ale... co je tohle?“ ukázal na přístroj. „Co je to? Kde sis to opatřila?“ Kdyby jen byla dostala nějaké varování, byla by mohla malinký počítač zasunout mezi polštář a boční opěradlo křesla. Přistihl ji však a spatřil ho.

Koupila jsem si to, odpověděla znakovou řečí.

Natáhl k ní ruku, jako by se dožadoval: „Ukážeš mi to?“

Zakroutila hlavou. Nebyla dítě, byla dospělá žena a nemusí se zodpovídat nikomu, ani manželovi.

„Proč ne?“ zeptal se.

Po odmlce, když odmítla odpovědět, se zeptal: „Ty hlasy se vrací. Jen?“ Jeho chování přestalo být rozhněvané a žádající a stalo se láskyplným a chápavým. „Protože jestli tomu tak je, musíme to říct doktoru Leibermanovi. Musí to vědět. Možná ti zvýší dávku léků.“

Položila na mikropočítač ruce, a tak jej před manželem chránila. Přístroj byl její, byl důležitý a ona nedovolí, aby jí ho vzal.

Chvíli panovalo napjaté ticho a pak velmi jasně řekla: „Ne.“

Řekl: „Víš, musím odjet na několik dní do Chicaga. Zruším to však, jestli mě tu potřebuješ.“

Vyskočila z křesla a vrhla se mu do náručí. Tvář obrátila vzhůru a políbila ho na ústa. Po chvíli překvapení polibek opětoval. Když se jejich ústa konečně oddělila, zeptal se: „K čemu je ta věc?“

Podívala se mu do očí a ujistila se, že on se dívá do jejích. Chtěla, aby si jí byl jist. Věděla, že je zdravá, že má kontrolu nad sebou a že miluje manžela, a potřebovala, aby to věděl i on. Zdůrazňujíc každou slabiku, řekla: „Same, věř ve mě.“

Podíval se jí do očí. Mohla v něm číst, vždy v něm dokázala číst. Věděla, že jí věří. Řekl: „Vrať se do postele, Jen.“

Udělala to. Musela však dodržovat rutinu. Dokud se záhada nevyřeší, dokud jí Robert nebude moci říci, co jedničky, nuly a ixy znamenají, pokud jito někdo bude vůbec

kdy moci říci, musí rutinu dodržovat.

Seděla v čekárně v nemocnici. Byla objednána k doktoru Leibermanovi, a jako obvykle měl zpoždění.

Prohlížela si pacienty čekající, až na ně přijde řada. Jedna starší žena oblečená tak, že se jednotlivé součásti jejího oděvu k sobě mimořádně nehodily, seděla a něco si mumlala. Jennifer se vyhýbala tomu, aby se její pohled setkal s pohledem té ženy. Zjevně to byla ztrápená duše a Jennifer jí přála to nejlepší, ale ve svém nynějším stavu si nemohla dovolit zaplést se do bludů té osoby.

Nepomohlo to. Žena natáhla ruku k Jennifer a stiskla jí paži. Promluvila a Jennifer odečetla z jejích rtů s příliš silným nánosem rtěnky: „Můžete je slyšet, vidíte?“

Jennifer zakroutila hlavou a znakovou řečí ženě sdělila: *Nemohu...*

„Ale můžete,“ trvala žena na svém. „Můžete je slyšet, vždy dokážu říct, kdyžjemůže slyšet někdo jiný.“ Hleděla na Jennifer rozzářeně: „Vždyť víte, o čem mluvím... o *těch hlasech*!“

Jennifer zbledla. Ta žena trpěla přeludy, kdežto ona věděla, že sama je *opravdu* slyší, protože *její* hlasy jsou skutečné!

Nebo nejsou?

Jak blízko má zdraví k šílenství?

„Aha! Tak přece jste si mě všimla, že ano?“ pokračovala žena. „Dávejte si pozor. Když jste si někdy jistá, že je to hlas boží, je to ve skutečnosti ďábel sám!“

Dostávala z té ženy strach, zřejmě byla vážně nemocná a slyšela neexistující hlasy, kdežto ona, Jennifer, slyší jen hlasy, které existují. Nebo...

Byl tu Robert. Její přítel. Zběsile mávala, aby upoutala jeho pozornost. Obvykle byl tak klidný, tak ostýchavý... Ještě nikdy ho neviděla tak vzrušeného jako nyní. Podařilo se jí uniknout té bizarní ženě a spěchat do chodby za Robertem.

Odečítala mu ze rtů, když ji varoval: „Být vámi, s tou ženou bych se nebavil. Víte, je opravdu... šílená.“

Nevěděla, zda se má úlevou smát, nebo plakat. Znakovou řečí se zeptala: *K čemu jste dospěl?*

„Nevím, k čemu jsem dospěl, Jennifer.“

Hleděla na něj zmateně.

„Jistě toho však máte hodně,“ řekl jí,

Tak mi to ukažte¹.

„Budu potřebovat hodně místa, abych to všechno rozeštel/Aniž by promluvila či znakem vyjádřila jediné slovo, Jennifer ho vzala za ruku a vedla ho k jednomu nápisu. Osvětlenými zelenými písmeny na něm stálo: VÝCHOD.

Robert ji poslušně následoval, byl šťasten, že je se svou novou přítelkyní a sdílí s ní tu vzrušující hádanku. „Pokud to není na záchodě...,“ řekl.

Jennifer jela domů, s Robertem vedle sebe. Zaparkovala a

zdviží vyjeli do poschodí, kde měla byt. Odemkla dveře a otevřela je. Na konci krátké chodby seděla v obývacím pokoji paní Hendersonová u televize a pletla.

Vzhlédla. „Tak vy jste se vrátila, Jennifer.“ Zamrkala a pohlédla na neohrabaného Roberta. Znejistěla, ale zmohla se na pozdrav: „Buďte zdrav.“

Jennifer se zeptala: „Děťátko spí?“ „Usnula dnes trochu dříve. Byli jsme na pěkné procházce v parku, ale zmohlo ji to.“ Její pohled se z Jennifer přesunul na Roberta. „Setkali jsme se už?“

„Nevím,“ sklonil hlavu. „Možná v nemocnici.“

„Ach, vy pracujete v nemocnici, chápu. Tak dobře,“ ztišila spiklenecky hlas, „nebudu se vám tu plést.“

Šití vložila do vyšívaného pytlíku a televizi vypnula. Proklouzla kolem nich, zamávala jim přitom a zamířila ke dveřím. Zavřela je za sebou, když předtím vrhla na Jennifer ještě jeden krátký hodnotící pohled.

Zeptal se: „Váš manžel je v práci?“

Jennifer odpověděla jediným slovem: „Chicago.“

Robert, vzrušený a sebejistý před méně než hodinou, nyní opět upadal do svého ostýchavého, nejistého vystupování. Zabručel něco, co mohlo být „ach“, a pak nervózně řekl: „Potřebuji holou zeď a několik napínáčků.“

Jennifer se zkoumavě rozhlédla po pokoji a přistoupila ke gauči, který stál u nejdelší stěny místnosti. Stála na jednom konci a pokynula Robertovi, aby se postavil na opačný konec gauče.

Po chvíli nejistoty řekl: „Dobře, došlo mi to.“ Zvedl svůj konec gauče, jako by byl dítětem stěhujícím nábytek v doměčku pro panenky, pak si vyměnil místo s Jennifer a stejně snadno přemístil její konec gauče.

Přehrabal se ve svých šatech a vytasil se s kupou počítačových sjetin. Zatímco Jennifer stála na opačném konci místnosti a užasle zírala, rozvěsil listy na stěně a každý z nich připevnil připínáčkem. Nedokázal Jennifer ani říci, jak věděl, kam který list patří, něco muselo být ve sjetinách samých, co mu to řeklo.

Když skončil, přešel přes místnost a postavil se vedle Jennifer. Zkoumala listy a její výraz vyjadřoval zmatenou nechápavost. Jeho výraz vyjadřoval náramné uspokojení. Řekl: „To je prozatím všechno.“

Pohlédla na něj a snažila se pochopit, co by ty sjetiny mohly znamenat. Z jeho výrazu nevyčetla nic, a proto se obrátila ke stránkám. Pokrývaly řada za řadou celou stránku. Byly to tisíce, ba statisíce jedniček, nul a ix.

Co měly znamenat?

Zamrkala, přimhouřila oči, sklonila hlavu. Ze rtů jí unikl vzdech, otočila se a pohlédla na obrovitého přítele. Usmála se na něj a on úsměv opětoval.

Zeptal se: „Můžete najít Walda?“

Odběhla z obývacího pokoje do improvizované pracovny,

kde se Samem měli psací stůl a skříň na písemnosti a střídavě plnili triviální úkoly souvisící s vedením domácnosti. Vytáhla z psacího stolu horní zásuvku a hrabala se v ní, dokud nenašla dvojici plastových válců nahoře zakrytých černými plastovými čepičkami.

Po návratu do obývacího pokoje plastovou čepičku z jednoho válce sňala, takže se objevila široká plstěná špička. Pokynula Robertovi, přešla přes pokoj a fix pečlivě umístila na jedno X na jedné sjetině. Potom od něho táhla čáru k jinému X a ještě k dalšímu. V několika sekundách nabrala rychlost a hrála bizarní verzi hry na spojování teček, jenže určenou dospělým.

Když jí došel dech, ale stále se třásla vzrušením, podala druhý fix Robertovi a ten v plnění úkolu pokračoval.

Nakonec nasadili na fixy uzávěry, přešli přes místnost, postavili se jeden vedle druhého a prohlíželi si výsledek své práce:

Na protější stěně byly tři stojící postavy, směle načrtnuté na bílém papíru černou barvou. Jednou z nich byl nahý muž s rukou zdviženou na znamení pozdravu. Druhou byla nahá žena se vztyčenou rukou. Třetí byla něčím, co projevovalo všechny možné rafinované známky toho, že jde o inteligentní bytost, která si je vědoma sama sebe, ale rozhodně není lidská.

Měla šest končetin. Stála vzpřímeně na dvou nohou, měla dvě paže a dvě prostřední končetiny. Jennifer si představovala, že bytost by mohla běžet na všech čtyřech, kdyby to bylo nezbytné, a že by se mohla pohybovat obrovskou rychlostí. Nebo by mohla stát vzpřímeně jako člověk, jak se to jevílo na portrétu, a čtyři ze svých končetin používat jako paže.

Nyní tři její paže visely volně na bocích. Čtvrtá byla zdvižena v témže uvítacím posuňku. Ruka nebyla zcela lidská: Měla šest větvení; prsty a palec či palce byly uspořádány zvláště. Nesporně to však byla ruka.

Robertův pohled putoval od stěny k Jennifer, zpět ke stěně a znovu zpět k Jennifer. Řekl: „Chtějí“, abychom věděli, jak vypadají.“

Čtyři paže? zeptala se Jennifer znakovou řečí.

„Proč ne? Vyvinuly se na jiné planetě, není důvod, proč by měly být čtyřnohé.“

Chcete říct, že jsme se konečně setkali se zelenými mužičky, jenže to jsou obrovití - jak by to správné slovo znělo? -šestinožci?

„Nevím. Domnívám se, že jsou spíš obři, pokud jsou obrázky ve zmenšeném měřítku. A zelení...?“ Zasmál se. „Proč ne? Obrázek není barevný, mohli by být právě tak zelení jako mít jakoukoli jinou barvu.“

Jennifer zakroutila hlavou. Nahlas řekla: „O čem to všechno je, Roberte?“ „yíte, co si myslím?“ V očích mu opět planulo nadšení. „Myslím si, že je to soubor instrukcí!“

Sam volal z Chicaga každý den. Obchodní cesta probíhala dobře. Snad až příliš dobře. Zákazník chtěl, aby tam Sam zůstal a pracoval na nových aplikacích. Samovo vlastní oddělení bylo nadšeno prodloužením jeho pobytu a tím, že firmě získá další zakázky. Jediným problémem bylo, že chtěl být doma se svými „dvěma ženami“: Jennifer a Allison.

Jennifer ho ujistila, že se jí a Allison vede skvěle. Paní Hendersonová hlídá dítě a pečuje o ně, zatímco ona, Jennifer, je v práci nebo v nemocnici na kontrole u doktora Leibermana. Sam jí chybí a chtěla by, aby se vrátil domů, ale má svou kariéru, a doporučuje mu, aby v Chicagu zůstal tak dlouho, jak dlouho potřebují.

Neřekla mu, že Allison je s paní Hendersonovou právě nyní, Jennifer a Robert zběsile pracovali na svém projektu a paní Hendersonová poskytovala potřebnou péči a pozornost Allison.

V obývacím pokoji něco rostlo. Byla to věc z kovu, skla, silikonu a plastu spíše než z protoplazmy, proteinu a hemoglobinu, ale rostlo to jako organismus, o který se starají dva pečovatelé: Jennifer a Robert.

Měli příručku, kterou k vybudování té věci potřebovali, Jennifer zavedla do počítače data ze svých hlasů, Robert je projel svým počítačovým systémem stojícím na horní desce psacího stolu a vytiskl je v rozumně srozumitelné angličtině. Ve skutečnosti to byla lepší příručka než ty, jež přišly s některými technicky nejvyspělejšími zařízeními, jež si Jennifer a Sam přivezli domů z obchodů s elektronikou. Robert zvedl jednou rukou součástku, ve druhé držel příručku, a snažil se představit si další krok v jejich stavebním projektu. Takhle se necítil od doby, kdy mu bylo devět a jeho oblíbený strýček mu věnoval stavebnici Matador.

Od příručky pohlédl ke kovové součásti a zabručel: „Tak, tohle je kompresor pro plynové plazma.“ Otočil součást, podíval se na ni z druhé strany a porovnal ji s diagramem v příručce. „Aha, už chápu,“ zvolal.

Nahlédla mu přes rameno do příručky, přečetla několik řádků a vybrala si další součástku.

Robert řekl: „Když jsem se naposled pokusil sledovat soubor takhle komplikovaných instrukcí“, byl jsem dítě a bylo to dopoledne o Vánocích.“

Jennifer se usmála při představě, že tento masivní obr je malý chlapec v pyžamu, stojí s otevřenou pusou u vánočního stromu a kulí oči radostí a úžasem.

Uviděla, že za Robertem, na konci krátké vstupní chodby do bytu, se otevřely dveře. Mohl je otevřít jen někdo, kdo má klíč, a to téměř jistě znamenalo, že to je Sam.

Stál ve dveřích, nahlížel do obývacího pokoje a zíral.

Vyskočila a rozběhla se, nemohla se dočkat, až mu řekne o všem, co se v jeho nepřítomnosti přihodilo. Radovala se, ale Sam si ji držel od těla, tvář mu zastíral hněvivý bouřkový mrak.

„Kde je Ally?“ zeptal se.

Šokována jeho postojem, odpověděla znakovou řečí: *Je u paní Hendersonové.*

Sam dlouhými kroky vešel do obývacího pokoje. Robertova fascinovanost zařízením, které on a Jennifer vybudovali, ustoupilo jeho obvyklé ostýchavosti.

„Já... my... omlouvám se za ten zmatek. Museli jsme pracovat zde, chápete, aby Jennifer mohla být blízko dít čte.“ Sam vrhl na Roberta pohled, jako by ho chtěl probodnout. „To vy jste ten, kdo paní Hendersonové řekl, že pracuje v nemocnici.“

„To je pravda,“ přikývl Robert.

Sam rozhněvaně zvýšil hlas: „Vy jste ten zatracený uklízeč!“ Hluboce se nadechl a jen s námahou zadržoval zuřivost. „Podívejte se, člověče, nevím, co se snažíte tím získat, nevím, co chcete...“

Jeho pohled sklouzl k manželce a potom zpět k Robertovi. „Jennifer je však teď velmi nemocná a vy využíváte velmi křehké a velmi zranitelné ženy.“

„Ne, není nemocná,“ zakroutil Robert hlavou. „Můžu vám to dokázat.“

Jennifer výměnu názorů mezi Samem a Robertem sledovala. Nyní uchopila Sama za rameno a přinutila ho podívat se na ni. Vyjadřovala se posuňky a tentokrát její prsty netančily balet krásy a půvabu, ale adagio hněvivé energie.

Sam se od ní odtáhl. „Tak prosím,“ vydechl, „Poslouchám. Co...“

„Robert o tom ví víc než já, Same. Rozluštil ta sdělení...“ Otočila se. „Roberte, raději byste to měl Samovi vysvětlit.“

Robert vrhl pohledy nalevo a napravo, jako by hledal východisko z konfrontace, ale dokázal se ovládnout. Pokusil se tedy o vysvětlení,

„Ehm, dobře, přece znáte binární, že ano?“

Sam řekl: „Ne. Neznám. Co binárního to je?“

„Je to binární kód. Stačí, abyste se na to sám podíval, a uvidíte, oč jde, Jennifer to všechno zapsala.“ Ukázal na listy stále ještě připevněné ke stěně bytu a na tlusté příručky sestavené ze stohů počítačových sjetin. „To ona to zapsala, ne já,“ opakoval, „Já to jen projel počítačem a vytiskl.“ Posuňkem ukázal na stěnu s freskou, na které mlčky stáli muž, žena a mimozemšťan a dozírali na stavební projekt.

„Víte, psala i ix, ale těch jsem zprvu nedbal. Myslel jsem, že to jsou... ehm, jak říkáme... nulové znaky, chápete? Když jsme však tu celou věc dali dohromady, Jennifer si uvědomila, že to je palimpsest.“

„Cože to je?“ zeptal se Sam rozhněvaně.

„Ehm... je to sdělení skryté v jiném sdělení. Podívejte se.“ Ukázal na obrázky. „Ten muž a žena jsou dokonalou kopií toho, co jsme vyslali na Pioneeru 10. Vyslali jsme tam obraz nás a oni nám ho vracejí s obrazem *jich*.“

Sam se na kresby podíval, s Robertovými výroky se nepřel, ale stačilo podívat se na jeho výraz, aby bylo jasné, že

přesvědčen zdaleka není.

Robert to zkusil znovu.

„Budiž, vím, že Pioneer ještě nemůže být někde blízko jiné vyspělé civilizace. Jde mi o vzdálenosti, vzdálenosti mezi hvězdami, je to prostě někde *tam*, při normálních rychlostech to nemůže být nikde blízko jiné sluneční soustavy. Pioneer však v sedmdesátých letech naši sluneční soustavu opustil, a od chvíle, kdy zmizel, nevíme, co se s ním stalo. Kdyby pronikl nějakou chodbičkou vyrytou červotočem nebo narazil na kvantovou zvláštnost...“

Pro Sama Wintera to byla spousta hatmatilky tvářící se technicky. Tál do živého:

„Proč o tom neví NASA? Proč vláda něco nedělá? Jestliže dostáváme sdělení těchto... šestiramenných marťanských příšer...“ Zmlkl a čekal na odpověď.

„Mluvili jsme s nimi.“ Robert znakovou řečí žádal Jennifér o potvrzení. „Mluvili jsme s JPL a NASA, mám tam staré přátele, víte, ale k ničemu to nevedlo. Buď o tom vědí a jde o nějaké utajování...“

„Ale jistě,“ přerušil ho Sam, „je to stejné jako s těmi ufony, které poschovávali po celé zemi, a s kosmonauty z jiných planet, jež jsou v márnici. Ale jděte, člověče, to si musíte vymyslet něco lepšího,“

Robert odpověděl: „Mohl by to být implantát, který má Jennifer.“

Sam vykulil oči. „Implantát Jennifer?“

„Řekla mi o něm a v podstatě jde o elektronický přijímač, že ano? Předpokládalo se, že bude přijímat zvukové vlny, ale obvod to jaksi nezvládl, nemám pravdu? Není možné, že implantát místo toho přijímá nějaký druh elektronického vysílání? Někaký druh nosné vlny, která je niž než v éteru, nebo...“

„Ale ovšem,“ posmíval se Sam. Zakroutil hlavou a potom obešel nedokončené zařízení, jež Robert a Jennifer budovali. Sklonil se nad jednou neotevřenou krabicí se součástkami a vytáhl obálku s dodacím listem. K ní byl připojen seznam poplatků. Prudce trhl hlavou.

„Devět set dolarů? Z naší úvěrové karty? Jennifer, co to prokristapána děláš - kupuješ hračky tuhle svému kamarádovi?“

Jennifer zavrtěla hlavou, zaražená manželovou zuřivostí.

Robert váhavě postoupil o krok. „V té krabici je kondenzátor. Některé součástky se nám podařilo najít, na jiné jsme museli přijít a vyrobit je dle těchto pokynů.“ Když uviděl, že jeho slova na Sama neúčinkují, promluvil znovu: „Podívejte se, pane Wintere, mimozemšťané od nás chtějí, abychom sestrojili laser, je to opravdu něco zvláštního, zcela odlišného od všeho, oč se dosud někdo pokusil.“ „Zmizte z mého domu,“ zasyčel Sam na obra.

„To neudělám.“ Robert si držel ruce před obličejem, jako by očekával úder. „Prostě jsem to náležitě nevysvětlil. Víte, hlasy, které slyšela Jennifer, byla sdělení, byla...“

„Ven/ Vypadněte!“ Samova tvář zrudla. Robert ustupoval, krok za krokem. Nebyl však dost rychlý, aby zuřícímu Samovi unikl, a ten ho popadl za límec košile, jako by se ho chystal zvednout do vzduchu.

„Mám rigorózum z astrofyziky,“ zvolal velký rnuž, „musíte mi věřit.“

„Nemusím věřit vůbec ničemu!“ Sam muže většího než on odhodil. Robert doklopýtal ke dveřím, zápasil s klikou a závorou jako malé dítě, podařilo se mu dveře otevřít a uprchl.

Jennifer incidentu zděšeně přihlížela. Snad udělala chybu, že Samovi o Robertovi a dešifrovaných sděleních, příručce od mimozemšťanů a zoufalém stavebním projektu nic neřekla. Zdál se však tak přesvědčen o jejích halucinacích, že se obávala: Kdyby mu to všechno řekla, jen by ho přesvědčila, že opravdu trpí psychózou.

Myslela si však, že jakmile uvidí „portrét“ mimozemšťana a laser, snad se jí podaří získat ho na svou stranu, že postačí, když Sam vyslechne Robertovo vysvětlení. Znovu v ni uvěří, a to by bylo tak důležité. Místo toho se zachoval jako násilník. Jako se chová rváč na školním dvoře, když využívá své síly, aby si podrobil jiného chlapce, který je sice větší, ale neumí se násilníkovi postavit a bojovat za svá práva.

Poprvé za celou dobu manželství se za manžela styděla. Milovala ho stejně jako dřív, ale místo aby na něj byla hrdá, byla skleslá a zklamaná. Utřela si slzu, otočila se a odešla z pokoje. Sam šel za ní, „Jennifer..., Jennifer, počkej!“ Byla však k němu obrácena zády a neslyšela ho.

Prošla kolem postele, otevřela skříň a vytáhla zavazadlo. Rozhněvaně je hodila na postel a otevřela je, načež do něho začala házet šaty. Cítila, že ji Sam uchopil za paži, ale vytrhla se mu a pokračovala v činnosti.

Tentokrát byl však větší on a přinutil ji, aby se na něj dívala. Řekl: „Jestliže se zlobím, je to proto, žes mi lhala.“

„To tys lhal,“ zakřičela na něj. „Když jsi říkal, že mi věříš, lhal jsi! Tys lhal!“

Zabouchla víko zavazadla. Uvědomovala si, že v zavazadle může být šatstvo, jehož kusy se k sobě nehodí“, ale nepřestane a věci z kufru nevyjme. Popadla zavazadlo a vyrazila z pokoje.

Manžel ji předběhl a snažil se jí odchod rozmluvit, koktal a zároveň se snažil mluvit znakovou řečí. Dívala se doleva a doprava, ne na něj. Nesnažil se zastoupit jí cestu nebo ji zadržet násilím. Vmžiku ho obešla a vyšla z bytu, kde zůstal

sám a zahanben.

^^

^u

Tím to však neskončilo. Zastavila taxi a sdělila řidiči, co potřebuje. Vymámil z ní velké jízdné a ještě větší spropitné, ale byl ochoten úkol splnit. Vrátil se s ní po schodech vzhůru

a pomohl ji, aby se zařízení odvěklo k výtahu a naložilo do taxíku. Sam seděl v obývacím pokoji a zíral, ale nepokusil se zastavit je. Další součásti a dokumentace byly vloženy do kufru spolu s jediným zavazadlem Jennifer. Laser zaplnil zadní sedadlo taxíku a Jennifer seděla na předním sedadle vedle řidiče.

„Tě bůh, co vám ten chlápek udělal, dámo? A co to je za mašinu? Vypadá jako kříženec reflektoru a děla.“ „Tak nějak,“ odpověděla.

„Chci říct, kdo byl ten chlap, váš manžel? Bil vás? Víte, měla byste zavolat policajty, ne jenom utéct, dneska na to jsou zákony.“

Jennifer zavrtěla hlavou, potlačujíc slzy. „Nebil mě. Prostě musím jít.“ Nevěděla, zda to jsou slzy zármutku, nebo hněvu.

Robert musel vidět taxík přijíždět. Při jeho příjezdu stál u vchodu skladiště přeměněného v obytný objekt a pomáhal taxikáři všechno *zařízení* a cestovní tašku Jennifer přestěhovat do budovy. Zeptal se jí: „Jste si jistá, že děláte dobře?“ Ještě než Jennifer stačila říci že ano, taxík odjel.

*

Pokročili víc, než si předtím uvědomovali. Pracovali celé dny, jen s přestávkami na zdřímnutí a trochu jídla, načež se k práci vraceli. Někdy své úsilí sdružovali. Jindy vznikaly situace vyžadující velké soustředění jediného pracovníka, a tehdy se navzájem střídali, přičemž jeden odpočíval, zatímco druhý pracoval plnou parou.

Ani jeden nevěděl, co se stalo s jeho zaměstnáním, ale mohli si to domyslet. Ředitel školy, v níž Jennifer vyučovala, věděl, že chodí k psychiatrovi a užívá léky. Předpokládala, že zavolal do bytu, mluvil se Samem a zařídil pro ni pracovní neschopenku. Pokud jde o Robertova nadřízeného v nemocnici - znáte to, pracovníci vykonávající pořádké a nahodilé práce přicházejí a zase odcházejí. Vždycky můžete přijmout někoho jiného, kdo bude uklízet podlahu a vyměňovat ručníky.

Ted' však byl laser téměř hotov. Jeho dokončení bylo natolik na dosah ruky, že Robert byl vzrušením bez sebe. Držel v ruce klystron a pečlivě ho připevňoval k choulstivým kabelům.

Jennifer na starém gauči z bazaru klímala. Otevřela oči a pozorovala Roberta. Musela vydat nějaký slabý zvuk, protože se ohlédl a řekl: „Myslel jsem si, že bych vás měl nechat spát.“

„Pěkně jsem si odpočinula.“

„Potřebovala jste to. Jestlipak víte, že když přišla ta poslední dávka binárního, zapisovala jste to dvanáct hodin bez přestávky?“ Sdělení přicházela ve dvanáctihodinových intervalech, ale Jennifer zpravidla střídala jejich zapisování a snášení bolesti, aby si její ruce a mysl odpočinuly.

„Nepočítala jsem to.“ Podařilo se jí unaveně se zasmát a zavtipkovat. Posadila se, zase vstala a odešla k umyvadlu, aby si smočila obličej. Když se vrátila, Robert řekl: „Byl to

náramný materiál. Projel jsem ho počítačem a získal tunu údajů. Potrvá mi celý den, než se v tom vyznám, ale snad to bude konec.“

Přikývla. „Snad.“ Potom řekla: „To, co jste řekl v bytě...“

„O čem to bylo?“

„O Pioneeru. Víte, jsem mladší než vy.“

„Vím to,“ zasmál se.

„O sedmdesátých letech si toho moc nepamatuju. Na toho Pioneera si nevzpomínám.“

Robert otočil kancelářskou židli, sedl si a zády se opřel o paže. Jeho tvář se zasnila, jako by se uchyloval do vzpomínek.

„Tehdy jsme měli tak velké naděje. Mysleli jsme si...“ Přinutil se vrátit se do přítomnosti. „Pioneer deset byla kosmická sonda bez lidské posádky. Byla naprogramována tak, aby směřovala podél roviny ekliptiky...“

Postřehl výraz její tváře a couvl. „Ehm, to je něco jako plochý koláč, a všechny planety se otáčejí na zhruba stejné rovině. Pioneer letěl daleko, až k nejvzdálenějším planetám, pak se z roviny vymanol a zamířil do neznámého prostoru. Vložili do něho sdělení, kdyby ho snad náhodou někdo někdy našel. Byly tam diagramy zobrazující lidi. To byly ty obrázky. A ukázky našeho umění a vědy. Byly tam dokonce i zvukové *záznamy*. Rád bych věděl, jak by těm mimozemšťanům zněla varhanní fuga Johanna Sebastiana Bacha či kytarový riff Chucka Berryho.“

„Také se ptám,“ řekla Jennifer. Pak se jí tvář zkrivila bolestivým úšklebkem. Připotácela se k Robertovi, tvář ztrhanou agónií.

„Ještě se to vrací, vidíte?“ zeptal se. „A je to bolestivější než kdy dříve.“

Přikývla s namáhavým oddechováním, nedokázala ani promluvit. Uchopila ruku, kterou natáhl, a chopila se jí jako podpory.

Zvolna přikývl. „Teď už vím proč. Konečně tomu rozumím. Přibližují se.“ Přivedl ji k židli a pomohl jí sednout si. Přidržovala se okraje stolu s počítačem, aby se vzpamatovala, zatímco on několik minut psal na klávesnici. Bolest nezmizela, ale její intenzita mezitím vyvrcholila, a Jennifer zjistila, že ji dokáže vydržet a dívat se přes ni na to, co se jí Robert snaží ukázat.

Konečně se obraz na stínítku obrazovky vyjasnil. Byla to Země, jako kdyby se na ni někdo díval z kosmu, ladně a majestátně se pod nimi otáčela jako obr, krásný mramor zvolna se valící prázdnotou.

Robert řekl: „Země se otočí kolem své osy vždy za čtyřadvacet hodin, chápete? Takže každých dvanáct hodin se dostaneme do zákrytu s..., zkrátka s nějakým bodem v prostoru, ze ano. Stejně jako příliv a odliv, i každý jiný bod na Zemi se dostává do zákrytu každých dvanáct hodin - jednou když je nejbližší a podruhé když je nejdále. Přece to chápete? Přesně tak to ovšem není, protože kolem Země se

otáčí i Měsíc, ale myšlenka je táž. Vaše signály přicházejí tam odněkud zvenčí, a každých dvanáct hodin se dostáváte do zákrytu s jejich zdrojem, a právě tehdy vás zasáhnou.“

Jennifer ze sebe vydala slabý zvuk, něco mezi zajíknutím a zasténáním. Gestikulovala a pak znakovou řečí Robertovi sdělila, že prudká bolest způsobená sdělením sice poněkud ustoupila, ale zůstala jako pulzující silná bolest hlavy.

„Ale ovšem,“ snažil se, aby jeho hlas zněl povzbudivě, „mám ve skřínce nad dřezem lahvičku s aspirinem. Počkejte tu, přinesu vám ho.“

„Ne,“ odpověděla. Pak znaky vyjádřila: *Dál se féttwjfe tomuhle, dojdú si pro to sama*. Nechtěla sedět nečinně, zatímco on by šel pro utišující prostředek. I když se tím neušetřil žádný čas, chtěla se pohybovat a něco dělat, aby si pomohla, ne čekat na někoho jiného, aby jí pomohl.

Doklopýtala do kuchyně a našla skříňku, o níž se zmínil. Otevřela ji a podívala se, kde je aspirin. Opravdu tam byl, ale vedle něho byla i jiná lahvička, jantarově zbarvená plastová nádobka na léky.

Její ruka se natáhla k zelené lahvičce aspirinu, ale zaváhala. Jennifer se ohlédla jako provinilá školačka, znovu se otočila ke skřínce, vzala jantarově zbarvenou lahvičku a přečetla si etiketu.

Moroxydol.

Šokována otáčela lahvičkou v ruce. Moroxydol a pacientovo jméno, Robert Vitale. To je legrační, pomyslela si, znala ho jen jako Roberta, skoro jako kdyby příjmení neměl. Robert Vitale, jméno lékaře, které jí nic neříkalo, a dávkování: jednu tabletu dvakrát denně - stejné množství, jaké užívala sama.

Moroxydol. Ne prací prostředek. Lék proti psychóze, který doktor Leiberman předepsal jí. Tablety zahodila, pečlivě se jich zbavovala po jedné, aby jejich počet zbylý v lahvičce vždy souhlasil, kdyby Sam manželku zkontroloval. Robert však užívá stejný lék jako ona. A s ním nežije nikdo, kdo by to evidoval. Jestliže má ve skřínce jednu z těch známých jantarově zbarvených lahviček moroxydolu, znamená to, že ho skutečně užívá.

Ze lék skutečně potřebuje.

Všechno, co jí kdy o sobě řekl, se na ni hlučně řítilo jako nákladní vlak na přejezdu o půlnoci. Jeho příběh byl neuvěřitelný od samého začátku. Jak mu mohla uvěřit?

Rigorózum z astrofyziky?

Bývalý počítačový odborník pracující pro NASA?

Staří přátelé v NASA a v laboratoři pro tryskový pohon? Počítačová sestava v jeho bytě?

A to všechno, zatímco se plahočil životem tak, že se oháněl koštětem či ovládal leštič podlahy v nemocnici? Člověk, který sestavoval superlasery, aby komunikoval s mimozemšťany ve volném čase, kdy se nezaměstnává tím, že dává nové kotouče toaletního papíru na dámské záchody?

Je šílený.

Šílená musí být i ona. Doktor Leiberman měl pravdu. Musí být šílená, když tomu bláznovi uvěřila! Cítila, jak jí do očí vhrkly slzy; setřela je, stála tam a chvěla se.

Zvolna zvedla ruku s jantarově zbarvenou lahvičkou. Vratila jí na policičku. Robert se nesmí dozvědět, že ji našla. Nesmí zjistit, že ona ví, kým skutečně je.

Otočila se.

Stál u ní, pozoroval ji. Zvedl ruku a Jennifer se schoulila, ale jen mávl, jako by chtěl dát najevo, že jí nechce ublížit.

„Když si to neberu dvakrát denně, taky začnu slyšet hlasy, Jennifer.“

Byla příliš vyděšená, než aby promluvila. Znakovou řečí mu sdělila: *Nikdy jste nepracoval v NASA. Všechno jste si vymyslel. A já jsem vám vířila.*

„Nevymýšlím si.“ Zakroutil hlavou. „Opravdu jsem v NASA pracoval. Bylo to před mou první psychotickou příhodou.“ Pokrčil masivními rameny. „Pracoval jsem na projektu Pioneer, proto si to tak dobře pamatuju. Byl jsem pouhý kluk, právě jsem dokončil college, a očekávala mě skvělá budoucnost. Myslel jsem, že ze mě bude velký vědec. Znal jsem astrofyziku, znal jsem počítačové programování, něco z inženýrství, byl jsem mazánek.“ Projel prsty krátkými, řídnoucími vlasy a křivě se usmál:

„Víte, kdysi si mysleli, že to všechno je emocionální,“ řekl a náhle zvažněl, „Mysleli si, že šílení lidé jsou takoví kvůli něčemu, co jim řekl otec nebo udělala matka, že se o ně dost nepečovalo, dokud byli miminky, ale teď se o tom ví víc. Je to chemická nerovnováha v mozku. To je vše. Tak je tomu s mnoha duševními chorobami. Se schizofrenií. Jestliže se jim podaří vystopovat, zjistit, co je v nepořádku, mohou mnoha lidem pomoci. U mě se to osvědčilo. Jsem teď opravdu zcela v pořádku. Opravdu.“

Stála tam a pozorovala ho.

„Dokud užívám svůj lék,“ dodal.

Z jakéhosi důvodu jí to připomnělo její bolest hlavy. Zírala na obě lahvičky, tu jantarově zbarvenou s moroxydolem, vydanou na recept, a tu zelenou skleněnou s aspirinem. Podala moroxydol Robertovi. Ukázal na své náramkové hodinky. Nebyla doba, kdy lék užívá. Zvedla lahvičku a pečlivě ji vložila do skříňky.

„Choval jsem se náramně podivně,“ pokračoval. „Nepochopili, co je v nepořádku. Já také ne. Tak se stalo, že když jsem dělal zmatky, propustili mě, nevěděli, že je to můj... Nějakou dobu se mi vedlo špatně. Začal jsem žít na ulici. Trvalo to asi rok. Teď je to jako zlý sen, někdy si na to skoro ani nedokážu vzpomenout, a jindy si to pamatuju všechno. Pak jsem se octl ve vězení. Dokonce jsem ani nevěděl, co dělám, chápete? Není to divné? Snad si na to jednou posvítím. Mohl bych sestavit program, jímž bych vnikl do databáze v soudní budově, to by bylo snadné, a zjistit, co jsem udělal.“

Jennifer stála a pozorovala ho.

„Přišel však někdo z dobročinné náboženské organizace a někdo z úřadu veřejného obhájce a dosáhli mého přeložení z vězení do nemocnice.“ Usmál se na ni. Jeho úsměv *se zdál* dost zdravý. „A přišli na to, předešli mi léky a teď jsem opravdu v pořádku.“

Zhluboka se nadechl a svůj příběh dopověděl:

„Tak jsem přišel k tomu zaměstnám, že pracuji jako uklízeč. Nejsem tam příliš dlouho. Musím se jen sebrat, pak budu mít zase možnost dostat dobré zaměstnání, vykonávat práci, pro kterou mám kvalifikaci. Ale prozatím, to musíte pochopit, Jennifer, jsem slyšel hlasy, ale nikdy nebyly skutečné. Teď to vím. Byly jen v mé hlavě. Ale *vaše hlasy skutečné jsou*, to vím, Jennifer.“

Hleděla na něj a on její pohled opětoval. Ustoupil, aby mohla projít kolem něho. „Jestli chcete odejít, chápu to.“

Zkoumavě se mu podívala do očí a po chvíli mu něco řekla znakovou řečí. Sdělila mu, že neodejde, že z kuchyně má odejít on a vrátit se do pracovní místnosti a pokračovat v jejich projektu.

Řekl: „Dobře, dobře, vždyť já už jdu pracovat.“ Zasmál se a tvář při tom měl jako měsíc.

Jakmile odešel, zadívala se na zelenou skleničku aspirinu. Bolest hlavy se jí vrátila, ale už to nebyla ta strašná mučivá bolest jako předtím. Otevřela víčko zelené lahvičky a několik aspirinů vysypala. Polkla je, zapila a vrátila se k počítači za velkým mužem.

*

Sam Winter držel Allison a tiskl ji k rameni. Snažil se utěšit ji, houpáním ji uspat. Byla přebalená, nakrmená a v domově, který znala. Držel ji její otec. Byla by měla být šťastná, ale nebyla. Sam Winter věděl, co není v pořádku: Allison byla příliš malá, než aby mluvila, ale vyjádřila to kňouráním a řečí těla. Hledala matku.

Tu hledal i Sam. Zkusil to u Jennifer ve škole, u doktora Madisona i doktora Leibermana. Vyslýchal paní Hendersоновou, pravidelně hlídající Allison, ale nemohla mu pomoci. Znovu a znovu to zkoušel u rodičů Jennifer, dokud si neuvědomil, že jsou ještě posedlejší než on - a stejně tak neznalí.

Stokrát šel ke skřínce s léky a zíral na Jennifeřinu lahvičku moroxydolu. Mohlo se stát, že bez ní zase začne slyšet hlasy. Jakmile by se to stalo, mohly by se objevit další příznaky; mohlo by se stát *cokoli*. V nejhorším případě Jennifer možná někde trčí s tím šíleným uklízečem z nemocnice, s tím Robertem. Neznal ani Robertovo příjmení. Zašel do nemocnice, aby Roberta vyhledal, ale dozvěděl se o něm jen to, že se neukázal už celé dny. „Opustil zaměstnání“ tomu říkali. Byrokratická hantýrka. Přesně řečeno, ani nedal výpověď, ani ji nedostal. „Opustil zaměstnání“ a vyškrtnuli ho z výplatní listiny. Závěrečný šek mu pošlou poštou na konci mzdového období.

Nechtěli však Samovi sdělit jeho příjmení ani to, kde bydlí. Právo na soukromí. Federální předpis. Nechtěli, aby si

to Robert rozmyslel a žaloval je pro porušení svých práv.

Sam to znovu zkusil u doktora Madisona, ale ten stěží věděl, o čem Sam mluví. Uklízeč? Je mi líto, ale kdo si všimne uklízečů? Velký chlapík, musí vážit skoro sto padesát kilo. Krátké vlasy, malé vousy, neustále se šourá kolem a vypadá, že by rovnou omdlel, kdybyste na něj udělali „paf“.

Je mi líto. Víte, mám své pacienty a svou práci. Musím sledovat literaturu, svůj obor.

Madison byl beznadějný.

Potom to Sam zkusil u doktora Leibermana.

Bac hol

Robert byl pacientem jednoho z nejbližších kamarádů doktora Leibermana. Ale ovšem, přímo zde v nemocnici. Vnitropodniková péče je výhodou plynoucí z práce pro nemocnici. Neustále diskutují o svých jen trochu zajímavých případech. Uklízeč Robert je klasický příklad.

Ne, doktor Leiberman nemůže Samovi říci mužovo celé jméno či adresu, ba dokonce ani jméno jeho lékaře. Souvisí to s důvěrným vztahem mezi lékařem a pacientem. Doktor Leiberman si nepřeje mít na krku žalobu právě tak, jako si to nepřeje osobní oddělení nemocnice. Nějaká zvláštní náhoda tomu však chtěla, že si od kolegy nedávno půjčil Robertův chorobopis. Byly tu některé podobnosti s případem Jennifer a doktor Leiberman náhodou právě zkoumal Robertův případ, když se u něho Sam zastavil. On, Leiberman, se možná bude muset účastnit porady personálu a nechá chorobopis hned nahoře na hromadě písemnosti, rovnou na psacím stole, dokud tu Sam je.

Ne, není zapotřebí, aby se Sam znovu zastavil později. On, Leiberman, odejde jen na několik minut. Ty porady personálu se někdy mohou protáhnout, ale dnešní jednací pořad zná, je krátký.

Když se doktor Leiberman vrátil z porady do ordinace, Sam Winter už tam nebyl. Lékaře to nepřekvapilo, vzal desky s chorobopisem z psacího stolu a postoupil je personálu, aby je vrátil jeho kolegovi.

*

Robert pracoval na počítači, zatímco Jennifer porovnávala smontovaný laser se schématem z příručky mimozemšťanů. Robert otočil hlavu od monitoru a klávesnice a upoutal pozornost Jennifer. Odložila příručku a připojila se k němu u pracovního stolu, na kterém počítač stál.

Obrazovka monitoru ukazovala schéma nějakého velkého zařízení; vypadalo jako kříženec dětského draka a obrovitého kluzáku. Jak se obraz otáčel, mohla Jennifer vidět, že je téměř dvojrozměrný. Jestliže někdo na lehký rám nanese nekonečně tenkou vrstvu...

Nedokázala říci, o jaké měřítko jde. Dole na obrazovce ubíhaly dlouhé řady čísel, ale nedávaly jí žádný smysl. Jennifer byla učitelkou základní školy, ne matematikem. Snad by je mohl pochopit Robert, jestliže skutečně je astrofyzik.

Jennifer ukázala na obraz. Znakovou řečí se zeptala: *Co je to?*

„Je to lehká plachta.“ Robert se potočil tak, že mohl vidět obrazovku i Jennifer zároveň. „Je to monomolekulární tenká vrstva, nejtenčí forma hmoty, jaká je teoreticky možná.“ Škrábal se na bradě. „Ledaže by to bylo plazma. To by mohlo být dokonce ještě tenčí, kdyby existoval nějaký způsob, jak je stabilizovat a udělat z něho něco užitečného.“

Tenká vrstva? zeptala se znakovou řečí,

„Tak tenká, že ve srovnání s ní se list papíru podobá hromadě matrací. Je opravdu velká. Musí od jednoho konce ke druhému konci měřit nejméně tisíc mil.“

Jennifer zmateně potřásla hlavou. *Ale co je to? K čemu to je? Co to dělá?*

„Nikdy se to neuskutečnilo,“ řekl jí. „Když jsem byl v NASA, pokusili jsme se tyhle věci vyprojektovat, ale nikdy se to doopravdy nerozjelo.“

Vypadala zmateně.

„To je humor vědy o kosmu. Promiňte.“ Podařilo se mu usmát se. Potom opět zvažněl. „Kdyby se vám podařilo vyrobit plachtu, která by byla dost velká a lehká a dostat ji do kosmu a do pohybu, mohla by k pohonu využít slunečního větru, lehkého tlaku Slunce samého. Zpracovali jsme čísla, některá si dokonce pamatuji. K tomu, aby plachta odstartovala a nabrala rychlost, byste mohla použít laseru na Zemi. Je to jako starý sen o přenosu elektřiny bez drátů, až na to, že místo proudu jsme používali lehkou energii.“

A mimozemšťané chtějí, abychom nějakou plachtu vyrobili? zeptala se znakovou řečí. Zakroutil hlavou. „Ne, oni takovou plachtu vytvořili. Nejsou jen z jiné planety, jsou z jiné hvězdy, odněkud... odněkud...“

Jennifer ukázala na schéma lehké plachty na stínítku monitoru. Na něm byla připevněna k malému válci. Jestliže loď poháněla plachta, pak lodí musel být ten válec. Pokud obrovská kosmická loď - Jennifer se jen dohadovala, ale obří ta kosmická loď jaksi musela být - vypadala na obrazovce tak malá, pak plachta musela být obrovská. Mnohem větší než cokoli, co by kdokoli mohl vytvořit na Zemi.

Zeptala se: „Proč se nehýbou?“

„Právě jsem na stínítku zastavil animaci,“ vysvětloval Robert. „To je to, co se děje ve skutečnosti.“

Ťukl na klávesnici a *obraz* oživil. Obrovské vzdálené slunce zářilo a kosmická loď se velmi zvolna pohybovala směrem k němu. Velmi zvolna, to ano, ale v měřítku obrazu, ve skutečnosti se musí hnát neuvěřitelnou rychlostí,

„Vidíte?“ zeptal se Robert. „To je kurz, který sledují,“ Animace pokračovala. „A směřují přímo ke Slunci. Něco se stalo s jejich navigací. Jestliže se podíváme na správné místo, snad dokonce na chvíli uvidíme jejich kosmickou loď, až se přežene vedle Země. A pak bude po nich. Usmaží se na škvarek.“

Na stínítku se obraz kosmické lodi jevil jako černá skvrn-

ka na pozadí, jímž bylo Slunce, potom na okamžik zmizel a znovu se objevil jako zaříd', planoucí ohňostroj, načež se ztratil definitivně.

Ne! Jennifer *ukázala* na stínítko monitoru, pak na laser, který sestavili, a ve vzrušení mísila znaky a slova.

„To je to, k čemu je to určeno. Proto nám řekli, jak máme sestavit tento laser. Chtějí, abychom je zachránili.“ Robert se otočil a laser si zkoumavě prohlížel. „Možná. Mohlo by to stačit, abychom je od Slunce odklonili. Potom si vezmou energii ze Slunce a... poženou se dál jako vystřelení z praku, pryč ze sluneční soustavy a směrem k..., zkrátka tam, kam směřuji, ať je to kamkoli. Toho postupu jsme používali v NASA, vzorky jsme vrhali z planet jako z praku, abychom ušetřili pohonné hmoty. Ale pokud jde o mimozemšťany, nikdy se nedozvíme, kam směřovali. Nikdy se s nimi nesetkáme. Ani se nedozvíme, kým opravdu jsou.“

Už to víme, sdělila mu Jennifer znakovou řečí. *Jsou to lidé. Nevypadají jako my, ale myslí, konstruuji a cestují. Možná mají dokonce rádi hudbu. Jsou to lidé. Jestliže to pro ně můžeme udělat, zachrání je to.*

„Máte pravdu,“ souhlasil Robert, „zachrání je to.“

Pospěšte si, musíme práci dokončit! sdělila mu znakovou řečí,

*

O několik hodin později zahalila město noc. Obloha nad hlavou byla jasná. Milion hvězd a planet a vzdálených galaxií se na černém pozadí třpytil jako zářivé drahokamy. Jennifer pozorovala oblohu a byla by chtěla vědět, zda některý z těch třpytících se drahokamů je kosmickou lodí mimozemšťanů.

Laser po částech vytáhli na střechu budovy, tam ho pečlivě smontovali a teď stál a zářil ve světle hvězd. Od laseru se po schodišti táhly do skladiště elektrické kabely. Elektrická energie nebude pocházet z nějakého obyčejného domácího obvodu, nýbrž z těžkých autobusů, zanechaných tam posledním nájemníkem.

Robert podstavec laseru přišrouboval ke střeše, aby ho stabilizoval, a nakupil na jeho nohy těžké pytle s pískem, aby pohlcovaly vibraci. Jennifer odvrátila pohled od oblohy a zkoumavě si prohlížela laser. Roberta se znakovou řečí zeptala: *Je to v pořádku?*

„Doufám že ano,“ povzdechl si. „Přiblížili jsme se, jak jsme jen mohli, k tomu, co se uvádí v instrukcích. Nezapomínejte, že nejenže nejsou lidé, ale dokonce ani nejsou ze Země. Myslím, že měli na mysli pytle s pískem. Nebo něco, co se tomu co nejvíce podobá, jak nám to mohla říci jejich zkušenosti a náš sdílený slovník. Nezbyvá nám než doufat, že to funguje.“

Znakovou řečí řekla: *Bude to fungovat.*

Robert pohlédl na Jennifer. Když nyní byli připraveni laser použít a čekali na kritický moment, měl o ni starost. „A co vaše hlava?“ zeptal se. „Nějaká další sdělení? Někjaká další“ bolest?“

Odpověděla znaky. Bolest byla, ale blížila se ke konci, a Jennifer věděla, že si s tím dokáže poradit.

Robert pohlédl na oblohu a potom na své hodinky. „Ach, panebože! Jak jsem na to mohl zapomenout? Budu potřebovat kameru. Musíme to zaznamenat -jestli bude jejich loď viditelná, musíme obraz zachytit.“

Klopýtavě prošel kolem Jennifer a sestupoval po schodech. Bral je po dvou, přidržoval se starého zábradlí, aby nepozbyl rovnováhy, a pospíchal do svého bytu a pracovního prostoru. Hnal se maximální rychlostí, když se vynořil ze schodišťové šachty a narazil na - Sama Wintera!

*

Jennifer na střeše čekala a čekala. Prohlížela si oblohu a zkoumala hvězdy. Která z nich vůbec nebyla hvězda, nýbrž maličký, křehký *záchranný* vor s lidmi narozenými pod jiným sluncem? Proč opustili svůj domovský svět a kam směřují? Na chvíli zavřela oči a odříkávala tichou modlitbu, pohybuje prsty, aby svůj vzkaz zaslala Bohu.

Ale kam se poděl Robert? Chvilé už téměř nadešla, odešel, aby si vzal kameru, ale nevrátil se. Co se jen mohlo přihodit? Jestliže na schodišti upadl a zranil se, možná tam uvázl a nedokáže se vrátit - a nikdy by neslyšela jeho pád ani volání o pomoc.

Vydala se po schodech za ním.

Došla do patra, do kterého šel Robert, jak věděla. Hnala se otevřeným prostorem, zahnula za roh a tam svého manžela a svého přítele našla pohromadě. Sam tiskl Roberta ke zdi. Přestože byl z nich dvou menší, naplňovala ho násilnická zuřivost, kdežto Robert byl člověk, který byl násilnosti prost.

Větší muž byl přitisknut ke zdi a zmaten, zatímco pěsti menšího muže mu zasazovaly jeden drtivý úder za druhým.

Jennifer mohla vidět dostatečný kus Samovy zrudlé tváře naplněné zuřivostí, aby porozuměla slovům, jež křičel: „Kde je má manželka? Co jste s ní udělal?“

Při Samově překvapivém útoku se Robert zdál ochromen hrůzou. Aniž zvedl ruku na svou obranu, vyrazil ze sebe: „Je na střeše, přísahám. Ani jsem se jí nedotkl. Ona... oni dnes večer přicházejí“. Musíme je zachránit. Už tu skoro jsou. Právě teď.“

Sam se na Robertovu tvář díval nenávislně. Sledoval pohled většího muže, obrátil se a spatřil manželku. Stala se svědkem střetnutí, viděla ho, jak Roberta nemilosrdně bije.

Otočila se a utekla.

Křičel „Jennifer!“, ale neslyšela ho. Utíkala dál.

Doběhla na schodiště. Měla dostatečný náskok, aby se zastavila a zabouchla dveře, než pokračovala v cestě po schodech vzhůru. Šplhala ke střeše, jak nejrychleji mohla, protože věděla, že dveře se nezamkly, že její manžel je rozrazí a bude se hnát vzhůru za ní.

Na kotníku ucítila jednu ruku a vzápětí druhou. Cítila, že ji něco táhne nazpět, dolů po schodech. Kroutila se v sevření toho, kdo ji zadržel, zjistila, že proti ní je muž, kterého

milovala a s *nímž žila* a který nyní je... vlastně ani nevěděla, kým je. Snad jejím nepřítelem.

Řekl: „Nejsem tu proto, abych ti ublížil, miláčku. Chci tě jen odvést domů.“

Dole Robert v obývacím a pracovním prostoru znovu získal vládu nad sebou. Hnal se ke schodišti, za Jennifer a Samem, a křičel: „Už je čas! Přicházejí!“

Podářilo se mu projít dveřmi bytu a začít stoupat po schodech.

Sam na něj přes rameno řval: „Jdi od nás pryč!“ A na Jennifer: „Mluvil jsem se správcem nemocnice i s doktorem Leibermanem. Jennifer, ten chlap je blázen, je to schizofrenik, jen ti pořád lhal. Celá ta záležitost s mimozemšťany a kosmickými loděmi je jeho šílená fantazie.“

Zdola Robert úpěnlivě prosil: „Jennifer, je to teď, nebo nikdy. Spálí se ve Slunci!“

Sam nepřestával Jennifer pevně držet oběma rukama a na Roberta zařval: „Nechtě nás být! Jen odejděte a nechtě nás být!“

Jennifer *zápasila*, aby unikla Samovi, vyškrábala se po schodech a odpálila laser, než bude pozdě. Sam soustředil veškerou pozornost na to, aby ji zadržel, a nedbal Roberta, který ho popadl *zezadu* a odtahoval od Jennifer.

Robert teď poprvé zamířil svou sílu na boj se Samem. Zvedl menšího muže z podlahy nad hlavu a mrštil jím ke vzdálené zdi. Sam narazil s ošklivým žuchnutím na cihly a sesul se na schody. Chvilu tam zůstal ležet, ale pak se pohnul.

Robert se podíval na Jennifer. Zírala na něj, zděšena násilností, kterou oba projevili. Robert vykřikl: „Jennifer, *jděte!*“

Pod nimi se Sam vztyčil na kolena. Plazil se několik stop, pak se zastavil. Slabým hlasem snažně prosil Jennifer: „Jestli mě miluješ, prosím tě... nedělej to..., Jen!“

Jennifer se střídavě dívala na jednoho a na druhého.

Robertovi planuly v očích a mozku ošklivé vize a znovu na ni naléhal: „Už nezbývá žádný čas, Jennifer. *Jděte!*“

Otočila se k oběma zády a utíkala k vrcholu schodiště. Energicky otevřela dveře a vyšplhala se na střechu. Otočila se a zavřela za sebou dveře. Z materiálu, kterého s Robertem použili, vytáhla kovový prut a vklínila ho do zárubně, aby jakéhokoli pronásledovatele držela v šachu.

Nakonec se podívala na své náramkové hodinky a vrhla se k laseru. Byl předem zacílen, připraven napřít kritickou energii přesně tam, kde jí je zapotřebí, napnout lehkou plachtu kosmické lodi mimozemšťanů, odklonit loď o těch několik rozhodujících stupňů od její dráhy a vyslat ji, aby bezpečně proletěla kolem Slunce a do černé noci kosmu.

Odpalovací sekvenci naprogramovali do ovládacího panelu řízeného počítačem. Provedl to Robert, Jennifer ho při práci sledovala. Odpalovací sekvenci nerozuměla, ale ukázal jí, jak ji uvést do pohybu, a to bylo vše, co potřebovala vědět.

Stiskla klávesy, jak ji to Robert naučil, a odstoupila, aby pozorovala, jak blikající indikátory kontrolují obvody, a potom povel: *Odpálit!*

Z laseru se zableskl úzký světelný paprsek a vyšlehl k obloze, Jennifer od něho odskočila, její silueta se odrazila od jeho zářivé intenzity. Trvalo to jen několik sekund, ale pro Jennifer Winterovou to bylo, jako by minula věčnost, zatímco fascinovaně zírala nikoli na kovové *zařízení*, jež pomáhala sestrojít, nýbrž na kurz sledovaný světelným paprskem.

Na jeho vzdáleném konci se krátce objevil předmět, kvůli němuž světlo vyslali, aby jej zachránilo. Musela to být kosmická loď mimozemšťanů, ale nijak se to nepodobalo těm, jež Jennifer vídala ve filmech, televizních pořadech a komiksech od doby, kdy ještě byla dítětem. Nepodobalo se to ani raketám Apollo či raketoplánům, jež viděla v televizních zpravodajských pořadech či na snímcích v novinách.

Vypadalo to jako obrovská medúza, nebo ještě spíše jako krásný noční motýl. Jeho křídla byla velká a tělo poměrně malé, ale věděla, že loď musí být dost velká, aby se na ni vešla její posádka a aby na cestě, jejíž trvání je neznámé a délka vzdáleností nevypočitatelná, měla tato posádka to, co potřebuje k životu.

Dokonce i v těchto prchavých okamžicích si myslela, že objevila nepatrný pohyb, drobnou změnu polohy a směru, jímž se ten nádherný předmět pohyboval.

Hnal se nad její hlavou jako bouří hnaný mrak v zimní vichřici a stála a pozorovala ten nádherný předmět, když se objevil na horizontu Země a zase z něho zmizel, to vše během sekund. Vysoko nad Zemí lehká plachta zachytila první paprsky svítání a vzdula se a loď upravila svůj kurz a zvýšila rychlost.

Jennifer zvedla ruku a znaky vyjádřila: *Sbohem, přátelé*. Věděla, že mimozemšťané ji nemohou vidět, nikdy se o jejím gestu nedozvědí, a rozplakala se, třebaže nevěděla proč. Nad schodištěm za ní byla průsvitná tabule, střešní okno, už dlouho zanesené padajícím prachem a srážejícími se emi-semi. Přesto když k němu Robert vzhlížel, podařilo se mu zahlédnout difúzní barvy, když byl laser odpálen a loď mimozemšťanů zareagovala na světlo nejdříve laseru a potom svítání.

Stál tam a šeptal nesouvislé slabiky posvátné hrůzy a radosti a úlevy. Chápal, co vidí.

Potom ze strany ucítil náhlý úder na krk a zezadu zaznělo křupnutí, jako když hrana dlaně tvrdě udeří do týlu. Padal, přitom se otočil, a než se svalil na schody, zahlédl Samovu pološílenou tvář.

Sam utíkal po schodech nahoru a vrazil do dveří na schodišti. Dveře povolily, ale jen o zlomek palce. Zapřel se o zábradlí a znovu a znovu do nich kopal,

Jennifer si rukama držela hlavu, když jí procházela závěrečná vlna bolesti, z níž se jí dělalo nanic. Potom bolest zmizela. Jennifer se při jejím náporu téměř zhroutila, ale oči od kosmické lodi mimozemšťanů neodtrhla. Laser se vypnul,

čímž reagoval na své automatické ovládání. Lod' zmizela z dohledu.

Jennifer se zvolna odvrátila, právě včas, aby zahlédla, jak se dveře schodiště rozletěly, když vyztužovací prut vyhloubil ve střešní krytině žlábek a kutálel se, dokud se nezastavil. Viděla manžela, jak na ni zírá jako šílenec. Pak se k ní rozběhl.

Odvrátila pohled, doufala, že ještě naposled zahlédne lod' mimozemšťanů a přitom zahlédla manžela, jak dělá totéž co ona a obrací tvář k obloze.

Odpovědí jim byl jen třpyt hvězd.

Za Samem vystoupil na střechu i zbitý Robert. I on vzhlédl k obloze. Jennifer však věděla, že Robert, na rozdíl od Sama, ví, co má hledat a kde to má hledat. Smutně potřásl hlavou a znovu se zadíval na Jennifer.

Jennifer mu v slzách řekla: „Zachránili jsme je. Roberte, zachránili jsmě je!“

„Opravdu?“ reagoval na to. „Laser fungoval?“

Přikývla.

„Viděla jste je?“ zeptal se.

Znovu přikývla, neschopná promluvit slovy ani znakovou řečí,

Robert vzhlédl znovu. Kdesi v nitru možná doufal, že na obloze, která se rychle zalévala světlem, najde nějakou stopu, záblesk plachty. Nespatřil však nic, což však musel vědět předem.

Řekl: „Teď už jsou pryč.“

Sam tohoto muže většího než on sám pozoroval. Dospěl k závěru, že ať bylo šílenství, jež Roberta posedlo, jakékoli, alespoň prozatím ustoupilo. Bývalý uklízeč byl opět neškodným, mírným obrem. Sam stál naproti Jennifer. Chtěl být vlídný, chtěl, aby věděla, že ji miluje a že jí chce věřit.

Co však uviděl? Nic než příliš velké zábleskové světlo, které nebylo k ničemu. Výsledek sdíleného bludu dvou duševně nemocných jedinců. Hromadu harampádí nejnovější techniky, zaplaceného jeho vlastní úvěrovou kartou.

Řekl: „Jsem šťastný kvůli tobě, miláčku, ale zůstat tu nemůžeme. Musíme se vrátit domů. Tvůj přítel bude v pořádku, když zůstane sám. A malá Allison postrádá maminku.“

Nepohnula se.

„Jennifer?“

Hleděla na něj jako na někoho cizího. Napadlo ji, že si myslel, že je šílená. Myslí si to pořád. Pořád si myslí, že všechno, co ona a Robert udělali, nemá smysl. Pak znovu vzhlédl k obloze. Nebyla tam žádná světelná plachta, žádný laserový paprsek. Jen hvězdy, neustále blednoucí a nakonec mizící v přibývajícím světle dne.

Lod' však viděla. Ví, co udělala. Zašeptala, ne Samovi, ale on to šeptání zaslechl: „Zachránili jsme je.“

RICHARD A. LUPOFF je autorem několika desítek románů a téměř stovky povídek. Jeho nejnovější kniha Before... 12:01... and After (Před... 12,01... a potom) je sbírkou povídek, zahrnující více než čtyřicet let spisovatelské dráhy. Titulní příběh této sbírky se stal základem několika filmů. Lupoff píše pro velmi rozmanitou škálu publikací, mj. Ellery Queen's Mystery Magazine, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Murderous Intent, Heavy Metal a Hard-boiled. Jeho nejnovějšími romány jsou The Cover Girl Killer (Vrah dívky z obálky časopisu) a The Silver Chariot Killer (Vrah a stříbrný vůz).